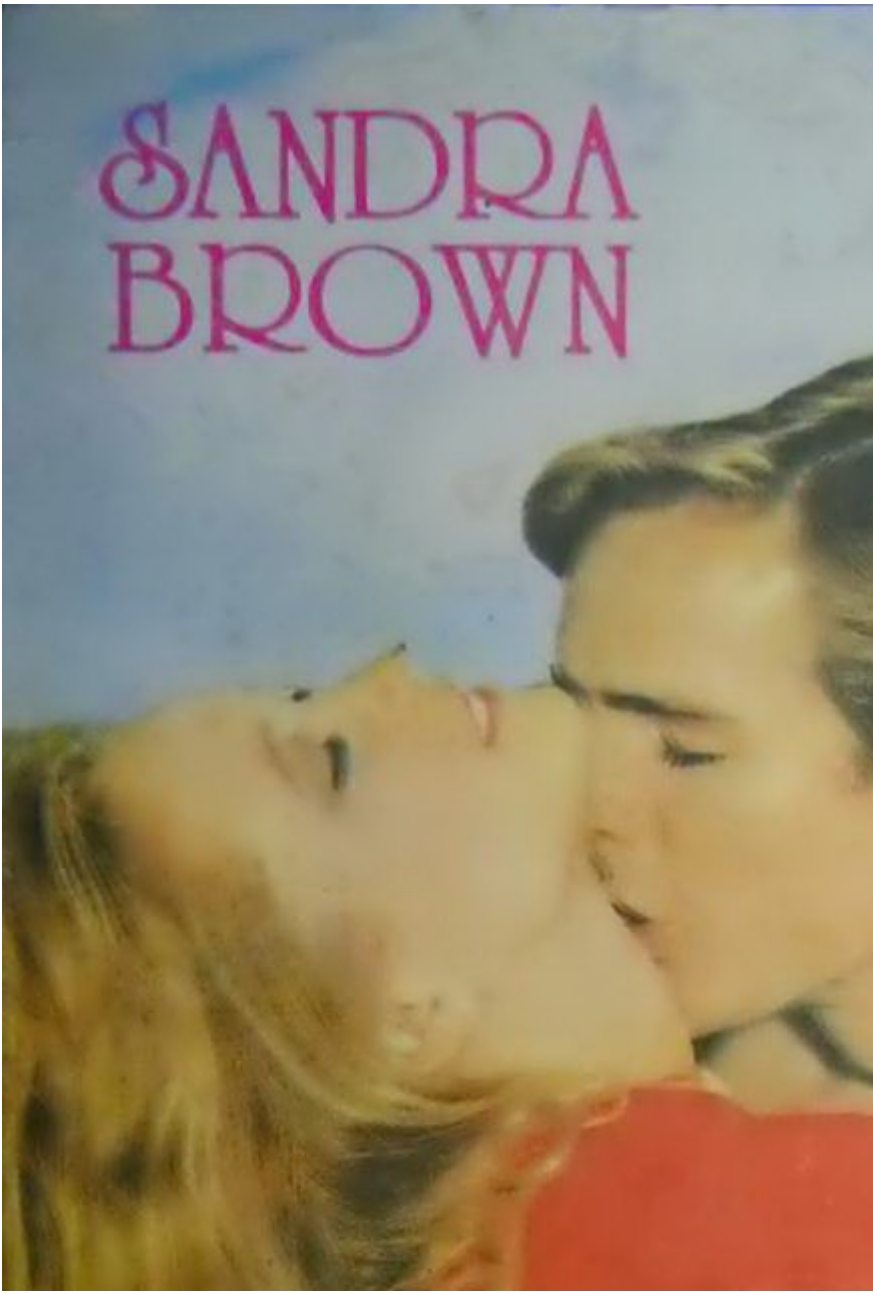
SANDRA
BROWN

SANDRA BROWN
ÎMPOTRIVA DORINŢEI

Editura: C.P.E.L.
1994

CAPITOLUL 1

Lumina slabă a înserării se strecura printre jaluzelele trase, reamintindu-i că în acea seară urma să-şi hotărască, poate, destinul.

— Eşti sigură că asta vrei? Eşti convinsă că nu vei regreta niciodată pasul făcut?

Mary-Ann Forbes vorbea cu ea însăşi, contemplându-şi chipul răsfrânt

în undele clare ale oglinzii. De acolo, o privea o tânără subţire, zveltă, înveşmântată cu o fustă amplă, lungă, de un verde-smarald, şi cu un corsaj alb, vaporos.

Recunoscându-se, fu cât se poate de surprinsă. Părul negru, lung şi strălucitor, era ridicat într-un coc răsucit cu migală. Chipul, discret machiat, îi părea, în acelaşi timp, şi familiar şi străin, cu un vag aer exotic.

— Ei bine, dar unde a dispărut băieţelul ratat din Sept Mers?

Vocea tatălui ei, fostul amiral Walter Forbes, o smulse din visare.

— Mary-Ann, eşti minunată! Semeni aşa de bine cu mama ta, când era tânără!

Mary-Ann se pregătea pentru un bal mascat, la care mergea împreună cu tatăl ei, şi alesese pentru această ocazie ţinuta unei sirene.

Mary-Ann clipi des, încercând să se convingă că ea era într-adevăr, fata al cărei chip se răsfrângea în oglindă. Nu mai semăna deloc cu cea care fusese cu şase ani în urmă. Nemulţumită, întoarse spatele chipului din oglindă şi luă paharul oferit de tatăl ei.

— Mă simt ca Cenuşăreasa în seara primului ei bal, dar mă îndoiesc că balul meu va fi cu… zâne bune. În ochii verzi se aprinse o scânteie ironică.

— Sunt sigură că mă voi împiedica în condurii mei de blăniţă, sub privirile

intrigate ale înaltei societăţi din Nassau.

Walter Forbes izbucni într-un râs zgomotos şi îşi stăpâni dorinţa de a-i ciufuli părul, aşa cum făcea când Mary-Ann era încă puştoaică. Doar nu putea să strice uimitoarea creaţie care era coafura fiicei sale!

— Mary-Ann, sper că nu-ţi vei petrece toată viaţa pe o navă prăpădită, plimbând turişti spre Bahamas şi înapoi. Oare ce-ar spune mama ta, dacă te-ar putea vedea?

— Pesemne că s-ar întreba ce te-a făcut să te răzgândeşti acum… Doar tu m-ai crescut aşa… Apoi îi arătă limba, ca un copil nestâmpărat.

— Nu înţeleg de ce trebuie să

renunţ la ceea ce îmi place numai pentru ce mă căsătoresc! continuă ea.

Discutaseră îndelung acest subiect, încă din clipa în care Nikos Halkias – moştenitorul unei ilustre familii de armatori greci – o ceruse de soţie şi ea acceptase.

— Ţi-l poţi imagina pe Nikos conducând afacerile familiei sale de pe bordul vasului tău şi îmbrăcat, ca şi tine, cu un tricou larg şi pantaloni decoloraţi? Nu cred că veţi fi foarte respectaţi…

— Da, dar, până atunci, toată lumea îşi va bate joc de mine văzându-mă în halul ăsta, replică ea. Şi nu voi reuşi decât să mă fac remarcată.

— Dar acesta e rolul unei sirene, îi

aminti tatăl ei. Nefericiţi vor fi marinarii ce se vor lăsa amăgiţi de cântecele ei! Mary-Ann pufni în râs. Recunoscu în sinea ei că avea un tată minunat şi că era şi un excelent partener de dialog.

— S-ar spune că nu m-ai auzit niciodată cântând în baie! Brusc, Mary-Ann redeveni serioasă.

— Sincer, tată, aş fi preferat să anunţ logodna într-un mod mai simplu şi să evit o astfel de recepţie. Am acceptat doar de dragu! lui Nikos. E atât de legat de familie, iar ai lui sunt atât de fericiţi că îşi văd unicul fiu aşezat la casa lui!

— Ai dreptate, Mary-Ann. Ştii că sunt de acord cu tine.

Mary-Ann simţi o undă de încurajare în vocea tatălui ei. Nikos era un bărbat foarte bun, atent şi o iubea cu generozitate, chiar dacă nu la fel de mult ca bărbatul pe care îl cunoscuse odinioară… îndepărtă cu ciudă acest ultim gând, care o chinuia încă.

— Ar fi fost mai bine dacă nu şi-ar fi ales un costum de pirat, spuse ea cu o voce tristă.

— De ce nu? Istoria insulelor Bahamas geme de piraţi. Ar trebui să fim mândri…

— Da, dar nu acum. Spunând acestea, îi întinse un articol dintr-un ziar, care reproducea o fotografie a ei alături de un client. Adăugă:

— A fost jefuit de unul dintre

aceşti piraţi… Deci, vezi, nu sunt doar figuri de legendă… Imaginează-ţi mutra celor care mă vor vedea mâine pe prima pagină? încadrată de doi piraţi şi agitând prin aer un cuţit…

— Draga mea, ştiu cât de mult ţii tu la munca ta. Dar, dacă nu ne vom grăbi, Nikos va crede că ne-am răzgândit. Mary-Ann îşi luă poşeta în grabă, stinse lumina şi plecă.

În întunericul maşinii, Mary-Ann se gândea la cele petrecute în ultimele săptămâni. «*Ce straniu este uneori destinul*!» îşi spuse în sinea ei, imaginându-şi-l ca pe un clişeu. Dar nu conţineau clişeele cea mai mare doză de adevăr? îşi aminti apoi de sosirea familiei lui Nikos în insulele Bahamas…

Deşi nu se puteau compara cu cele greceşti, încerca să înţeleagă ataşamentul lui Nikos faţă de ceea ce numea el «*a doua patrie*», locul în care urma să-şi dovedească toate calităţile şi să-şi încerce şansele…

Aşa s-au întâlnit şi s-au împrietenit. Au urmat apoi câţiva ani petrecuţi împreună pe ţărmurile acestei mări. Mary-Ann nu crezuse niciodată că manierele încântătoare, deşi puţin desuete, ale tânărului bărbat se vor transforma într-o iubire profundă… Până în ziua în care, în spiritul celei mai pure tradiţii elene, el îi ceruse mâna de la tatăl ei. Plictisită de atâta singurătate şi resemnată, ea acceptase. La urma urmei, împlinise deja douăzeci

şi cinci de Ani, iar Nikos îi putea oferi liniştea de care avea atâta nevoie. Se amăgea astfel, refuzând să ia în seamă teama ce o încerca la gândul că va fi soţia lui Nikos. Dacă n-ar fi trăit acea aventură pasionantă şi misterioasă, ce leagă uneori un bărbat şi o femeie pentru toată viaţa, poate… înălţă sprâncenele, absorbită de amintiri.

— Draga mea, eşti prea visătoare! Vocea, tatălui ei o smulse din reverie. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, el îi cuprinse mâna şi-i atinse uşor inelul de coral.

— Mary-Ann, cred că ar fi cazul să renunţi acum la inelul ăsta, şopti el. În curând, îl vei putea înlocui cu un altul mai frumos.

— Totuşi, nu-l pot arunca, murmură uşor.

Fu ea însăşi surprinsă de emoţia provocată de amintirea inelului. Crezuse că trecutul e departe şi că nu o mai poate afecta. Dar se înşela, încercă, înfuriată, să-şi alunge gândurile.

— Presupun că e firesc să-ţi aminteşti de prima logodnă, în seara celei de-a doua. Mă întrebam dacă a plecat din vina mea... Pentru a nu mai repeta a doua oară aceeaşi prostie, adăugă ea, încercând – fără prea mult succes – să-şi regăsească buna dispoziţie. Resemnată, aşează inelul într-o cutie pentru mănuşi.

— Mi l-a dat în seara carnavalului haitian... Era deghizat în pirat, iar eu...

Vocea i se frânse.

— ... îl iubeam atât de mult, încât îmi plăcuse să cred că era inelul de logodnă.

— Te-ai hrănit mereu cu iluzii, scumpa mea. Nu toţi bărbaţii sunt ca Nikos. Cei ca David Latimer nu se gândesc decât la ei. Dar, sper că acum totul e sfârşit, nu-i aşa? Mary-Ann nu răspunse nimic. Ar fi fost cazul să uite suferinţa acelei prime iubiri, dar amintirile reveneau la fel de vii ca altă dată, rănind-o.

— Crezi că, într-o zi, îl voi putea iubi pe Nikos aşa cum l-am iubit pe David?

Întrebarea şi-o pusese mai mult sieşi decât tatălui ei, care îi răspunse

cu acea voce glacială pe care o avea de fiecare dată când vorbea despre David.

— Nu ştiu… Mă gândesc uneori că totul ar fi mult mai uşor de suportat dacă am recunoaşte imediat iubirea adevărată… Dacă am şti în cine să avem încredere… Şi poţi să fii sigură că Nikos te va iubi şi va face totul ca să fii fericită, aşa cum David nu a făcut şi nici nu ar fi fost în stare să o facă. Mary-Ann privi uimită spre profilul tatălui ei.

— Nu prea îţi place să vorbeşti despre asta, tată…

— Aş vrea să te pot ajuta, scumpa mea… Chiar dacă îl respecta şi îi era recunoscătoare pentru dragostea şi grija sa, Mary-Ann replică:

— Ştii bine că David a însemnat foarte mult pentru mine. Nu pot să mă prefac că n-a existat. Pe chipul ei se aşternu tristeţea.

— Inspira atât de multă încredere, avea atât de multă energie… îţi aminteşti ziua în care l-am cunoscut, în biroul tău?

— Tu m-ai convins să fac afaceri cu el, oferindu-te chiar să-i împrumuţi vasul tău. Ar fi trebuit să te supraveghez… Erai aşa de impulsivă şi încăpăţânată! De altfel, nu prea te-ai schimbat…

Tânăra îi răspunse cu un zâmbet maliţios.

— Avea optsprezece ani… Şi nici eu nu mai eram o puştoaică… Oricum,

n-am uitat că n-ai aprobat niciodată relaţia noastră. Dar eram sigură că ne vom căsători... Credeam că mă iubeşte...

— Te-ai înşelat! Vocea aspră a tatălui ei o trezi din nou la realitate.

— Da... Când l-am auzit spunându-ţi că n-are de gând să se însoare cu mine, am încercat să-mi salvez măcar mândria... îţi aminteşti când i-am spus că totul s-a terminat între noi? Ei bine, am minţit...

— Important e să ştii care sunt acum sentimentele tale faţă de el. Seara asta înseamnă o adevărată cotitură în viaţa ta. Ştii bine că nu-mi doresc decât să fii fericită... Amiralul parcă maşina în faţa clubului în care

avea loc petrecerea. Mary-Ann închise ochii, ca pentru a-şi asculta sufletul, şi răspunse încet:

— Ani de-a rândul l-am aşteptat, am sperat să se întoarcă. Mi-a fost atât de greu, încât am jurat să nu mai iubesc pe nimeni, niciodată! Dar ştiu că Nikos va fi mereu lângă mine, că mă va ajuta… Mă simt în siguranţă lângă el…

Deschise apoi ochii şi-i zâmbi tatălui său:

— Asta voiai să auzi, nu?

— Da, draga mea, exact asta. Mary-Ann îşi îndreptă de pe frunte o buclă rebelă. Pe chipul ei nu se mai citea nicio urmă de nostalgie şi nesiguranţă. Trecutul părea din nou departe şi părea pregătită să-şi facă

publică intenţia de a accepta cererea în căsătorie, înainte de revărsatul zorilor. Va fi soţia lui Nikos.

Îl luă de braţ pe tatăl ei şi intrară împreună în local. Pe măsură ce se apropiau de sala în care avea loc serata, zgomotul conversaţiilor şi clinchetul paharelor se auzeau tot mai clar. Amiralul o lăsă singură, pentru câteva clipe Mary-Ann avu în faţa ochilor un spectacol minunat: piraţi, dantele spaniole, lanţuri şi ancore. La bar, sticlele de rom şi şampanie erau mascate în butoaie şi ploscuţe de piele. Pe ring, câţiva căpitani tineri, cu peruci albe însoţeau englezoaice înveşmântate în mătăsuri fine, multicolore.

La intrarea lui Mary-Ann şi a

tatălui ei, se formă imediat, în jurul lor, un mic grup. Un tânăr corsar cu părul blond i se adresă politicos:

— Mă temeam că te-ai răzgândit, dar întârzierea asta te face şi mai frumoasă.

Mary-Ann izgoni din suflet amintirea chipului unui alt pirat şi răspunse pe un ton şăgalnic:

— Vrei să spui că, pentru a mă face frumoasă, am nevoie de mai mult timp decât alte femei? În loc de răspuns, Nikos o trase spre ring.

— Frumoasa mea sirenă, dacă mama nu s-ar uita acum la noi, ţi-aş arăta cât de frumoasă eşti pentru mine, cu sau fără costumaţia asta.

— Şi eu care credeam că mă voi da în spectacol, replică ea râzând.

— Abandonează această femeie pe câmpul de lupte, imediat!

Vocea sonoră era a tatălui lui Nikos, care se postase în faţa lor mimând severitatea. Graţie siluetei lui corpolente, părea un adevărat rege saxon.

— Ţi-o fur pe Mary-Ann, înainte ca viitoarea ei soacră să pună mâna pe ea.

Veselă, Mary-Ann se lăsă purtată de noul ei cavaler într-un vals de vis.

— Să ştii că te prefer oricărui alt dansator, papa Halkias.

Acest apelativ, atât de familiar, îi plăcea mult bătrânului. Tânăra îi spunea astfel încă înainte de a fi cerută

în căsătorie de Nikos.

— Ei, micuţa mea! Spui asta pentru că nu ripostez de fiecare dată când mă calci pe picior? Sau pentru că sunt suficient de gras că se te pot prinde dacă te împiedici? spuse el, izbucnind într-un hohot de râs.

Mary-Ann roşi şi-i mărturisi, explicându-i neîndemânarea ei:

— Ştii bine că nu sunt obişnuită cu toate astea!

— Toate astea sper să nu te sperie prea tare, fiica mea. Vezi tu, în Grecia e altfel. Fetele se mărită foarte devreme şi nu-şi cunosc decât soţul. Dar tu ai fost crescută altfel, ai cunoscut şi alţi bărbaţi… Mă întreb dacă l-ai găsit cu adevărat pe cel potrivit. Înainte de

toate, vreau să fii fericită, căci te iubesc ca pe propria mea fiică. Tocmai se anunţa că cina era servită, astfel încât Mary-Ann scăpă de un răspuns dificil de dat. Ce i-ar fi putut spune: că aluziile lui erau, de fapt, ecourile propriilor ei temeri?

Nikos o conduse în sufragerie. Pe pereţi, fuseseră atârnate pânze de vas, iar vechi lămpi cu gaz, adaptate, răspândeau o lumină difuză. Pe mese tronau platouri imense, cu mirosuri ameţitoare.

— Ce e asta, Nikos?

— Salmagundi, răspunse el, întinzându-i şi ei meniul.

Ea citi cu glas tare descrierea mâncării piratereşti din carne

marinată, într-un amestec de oţet, fructe şi mirodenii. Nu i se păru tocmai apetisantă. Văzându-i figura, Nikos o tachina:

— Altă dată, Salmagundi era servit cu rom. Poate asta îi lipseşte…

— Dar e chiar bun! spuse ea peste câteva clipe, după ce gustase din acel preparat exotic. Apoi, Mary-Ann începu să mănânce cu poftă.

— Şi şampania e bună. Poate, puţin cam… originală!

— Şampania, originală? Eu ştiu?! Poate, dacă obişnuieşti să bei bere proastă…

— Aşa, deci! Mă critici? Mizerabilule! Mary-Ann începu să râdă.

— Glumesc, Nikos.

— Ştiu, Mary-Ann. Îmi place să te văd furioasă. Ochii îţi strălucesc la fel de tare ca rochia. Apropo, ce material e ăsta? Pânză de păianjăn?

Se priviră amândoi, ca nişte copii complici, râzând de propria lor farsă. Şampania şi căldura din salon îi ameţiseră uşor. Mary-Ann se simţea foarte atrăgătoare, dar ştia că Nikos nu ar îndrăzni niciodată altceva decât un nevinovat sărut pe buzele ei fragede.

El se mulţumi să îi mângâie uşor ceafa delicată, jucându-se cu buclele ei. Degetele lui alunecară uşor sub pânza fină a corsajului. Mary-Ann le simţi fierbinţi, pe pielea ei nu mai puţin fierbinte.

— Cântă-mi doar mie, sirena mea

cu ochi de culoarea apelor adânci, şi-mi voi lăsa fericit navele în voia ta, îi şopti el la ureche.

Mary-Ann se abandonă clipei plăcute, când, deodată, îşi dădu seama că se lăsase o linişte nefirească, urmată de un impresionant răpăit de tobe. Mama lui Nikos se apropie de ei şi murmură:

— Nikos, Mary-Ann! Trebuie să vă anunţaţi logodna. Papa Halkias, care privea cuplul cu un aer patern, îi adresă soţiei un reproş ironic:

— Helene, ai fi putut găsi un alt moment. Dar Nikos era deja în picioare.

— A, nu, tată! Noi suntem gata! Mary-Ann îşi simţi inima bătându-i năvalnic. Puterile o părăseau. I se făcu

o frică cumplită. Nu se simţea încă pregătită pentru un astfel de ritual. Îşi înfipse unghiile adânc în carne, privind în gol şi aşteptă resemnată.

Orchestra şi invitaţii păstrau o tăcere aproape religioasă, în timp ce Nikos îi punea pe deget un superb inel cu diamante.

CAPITOLUL 2

Mary-Ann se simţea vinovată. Îl minţea pe Nikos, care aştepta de la ea mai mult decât se simţea capabilă să-i ofere. După ce cunoscuse adevărata pasiune în braţele lui David Latimer, un pirat de un farmec irezistibil, nu credea că mai este în stare să dăruiască cuiva ceva.

Furată de gânduri, nu observase silueta nemişcată de lângă uşă. În semiantuneric, ochii bărbatului – de un gri metalic – străluceau ca tăişul unei lame.

— Eşti gata, iubito? şopti Nikos. În loc de răspuns, ea îl strânse cu putere de mână. Mai avea cum să se răzgândească? Putea să distrugă fericirea atâtor oameni numai pentru că cel care o părăsise cu şase ani în urmă o fixa cu o privire în care se amesteca şi ura, dar şi durerea? Abia dacă auzi aplauzele de după anunţarea logodnei. Nu-şi putea desprinde privirea de pe chipul bărbatului, care devenise, brusc, foarte palid. Dansul începuse din nou. Nimeni nu părea să fi observat ceva.

— Nikos, murmură ea, aş vrea să iau puţin aer…

— Vrei să vin cu tine? Pe chipul lui mai plutea încă un surâs de mulţumire. Era clar că nu se aştepta la un refuz.

— Nu, răspunse ea repede, dezamăgindu-l. Nu, mulţumesc, reluă pe un ton mai blând, când îi văzu chipul uimit. Mă întorc într-o clipă.

Şi se grăbi spre terasă. Departe de mulţimea gălăgioasă, Mary-Ann încercă să nu se mai gândească la nimic, străduindu-se doar să-şi domolească răsuflarea sacadată. În ciuda eforturilor, mâinile îi tremurau în continuare.

Aerul curat şi zgomotul valurilor lovindu-se de ţărm reuşiră să o

calmeze. Întotdeauna marea avea un efect benefic asupra ei…

Cu şase ani în urmă, ascultase zgomotul mării în noapte împreună cu David. Pe plaja întunecată, îi legănase aceeaşi melodie. El adormise în braţele ei, iar Mary-Ann îşi amintea cum îi mângâiase îndelung părul, obrajii, fără să-l trezească, de parcă ar fi vrut să înveţe pe de rost fiecare trăsătură a lui… De parcă ar fi presimţit despărţirea… Într-adevăr, el o părăsise şi iată că astăzi revenea, după şase ani de tăcere, chiar în seara logodnei ei.

— Nu! spuse ea cu voce tare. Deodată, simţi că i se opreşte respiraţia, încremenită, nu-şi putea desprinde privirea de la bărbatul care

tocmai deschidea uşa balconului. Făcu un pas înapoi, încercând disperată să se ascundă în întuneric.

— Bună seară, Mary-Ann! Vocea îi era neschimbată. Trecuseră şase ani, dar, cu toate acestea, ea îi recunoscu vocea imediat. Era mai groasă şi mai plăcută şi căpătase un timbru scăzut. Era dureros de cunoscută şi venea direct din amintirile ei. Cuvintele lui se auziră atât de clar în noapte, încât nici nu-i venea să creadă că se afla din nou în faţa ei. Era ca şi cum toţi aceşti ani nu ar fi existat niciodată. Nici timpul parcă nu trecuse peste el. Nu îmbătrânise deloc. Doar ridurile aflate de fiecare parte a gurii îi ofereau un plus de atractivitate. Trupul lui bronzat

părea mai robust, păstrând totuşi o eleganţă în mişcări, demnă de invidiat. Toate aceste transformări îl făceau şi mai seducător.

Dar ceva mult mai profund se schimbase în privirea lui. Ochii, de un verde-gri sumbru, reci şi nemiloşi, aveau culoarea oceanului în nopţile de furtună.

Ea simţi o căldură în stomac şi ameţi, de parcă ar fi sorbit o înghiţitură din cel mai tare coniac. O ceaţă stranie părea să-i acopere vederea, astfel încât totul în jurul ei se şterse şi se tulbură. Numai pe David îl vedea surprinzător de limpede.

— Ce faci aici? întrebă ea. Încremenită în faţa lui, Mary-Ann

încerca cu disperare să-şi ascundă tremurul vocii.

— Ce vrei? E o serată privată şi mă îndoiesc că ai fost invitat. Un muşchi zvâcni pe chipul lui, dar îşi ascunse imediat mânia.

— Nu, Mary-Ann. Nu am fost invitat, dar trebuia să vin. Voiam să ştiu adevărul despre tine şi Halkias. Acum nu-mi mai rămâne decât să te felicit…

Deşi chipul lui era răvăşit, în glas nu i se simţea nici cea mai mică urmă de mânie.

— Mulţumesc. Iar acum poţi să pleci, îi spuse dintr-o suflare.

În ochii ei verzi, se amestecau teama şi neîncrederea. Era silită să recunoască faptul că acest bărbat

continua să exercite asupra ei o atracţie ce nu-şi pierduse puterea, în ciuda timpului scurs între ei.

— Nu ai de ce să mai rămâi... mai adăugă.

El rupse o crenguţă dintr-un copac din apropiere şi începu să-i desprindă frunzele una câte una, lăsându-le să cadă pe terasă. Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

— Te-ai schimbat, rosti el cu ironie în glas. Familia Halkias trebuie să fie încântată văzând ce influenţă ai avut asupra fiului lor... Iar tu, se pare că te simţi între ei ca un peşte în apă...

Mary-Ann era revoltată. Cu ce drept venea acum, după şase ani, să o judece, să-şi bată joc de viaţa ei, bună-

rea, aşa cum era?! Reuşi să-şi stăpânească furia şi să-i răspundă pe acelaşi ton ironic:

— Ai putea să păstrezi pentru tine astfel de observaţii, care pe mine mă lasă rece… în schimb, ţie ar putea să-ţi îndulcească amintirile… Şi acum ai de gând să pleci sau trebuie să chem paza?

Stăteau faţă în faţă. Privirea lui era atât de fierbinte, încât ea trebui să se uite în altă parte, altfel o topea. Însă, râsul lui ironic o făcu să-şi ridice capul.

— Şi ce le vei spune, frumoasa mea? Că fostul tău iubit a venit să te vadă pentru ultima dată? Imaginează-ţi ce şoc va avea viitoarea ta soacră…

De furie, Mary-Ann îşi muşcă

buzele până la sânge. Altă dată ar fi dat orice numai să-l audă spunând că dorea să o vadă… De ce revenise tocmai acum când reuşise să-şi găsească echilibrul? Nu putea să-l lase să-i tulbure din nou viaţa, după ce o părăsise o dată! În tăcerea ei prelungă, David părea că îi ghicise gândurile, căci un surâs îi încolţi pe buze.

— Nu am venit să te recuceresc. Aş avea nevoie de mult mai mult decât acest costum stupid, pentru a-ţi fi pe plac. Voiam numai să ştiu ce se ascunde dincolo de această aparenţă strălucitoare… O analiză apoi cu atenţie.

— Eşti toată numai flacără şi pasiune, nu-i aşa? Poate că ar trebui să-

l avertizezi pe bietul Nikos că oricum îl vei părăsi şi că, iubindu-te, îşi va transforma viaţa în infern! Ca şi mine… Apoi, îşi trecu nervos mâna prin păr şi închise ochii, de parcă ar fi vrut să scape de prezenţa femeii.

— Într-adevăr, nu trebuia să vii, reluă ea. Mă voi căsători cu Nikos şi nu am nici cea mai mică intenţie să-l părăsesc.

— Te-a cumpărat prea scump, nu-i aşa? La un preţ pe care eu nu l-aş fi putut plăti tatălui tău. Mary-Ann îşi reţinu cu greu un protest, mulţumindu-se să-l privească cu dispreţ.

— Admir talentul tău de actriţă, continuă el nemilos. Nimeni n-ar spune că nu-l iubeşti şi că logodnica ideală

poate ascunde o altă femeie... Cea care a petrecut o noapte pe plajă în braţele altui bărbat... O noapte cu lună plină...

— Taci! îl întrerupse ea. Nu vreau să-mi amintesc nimic! Mary-Ann începu să tremure. David o trase cu brutalitate spre el şi o strânse în braţe, sărutându-i pasionat părul în nuanţe întunecate.

— Dar eu îmi amintesc, Mary-Ann... Şi încă de prea multă vreme... îşi sprijini obrazul de al ei.

— Doamne, ce crudă poţi fi, micuţă sirenă! şopti el.

Cum putea vorbi aşa? Doar el fusese cel care o părăsise odinioară!

Numai ea avea dreptul să sufere retrâindu-şi amintirile... Dar nu mai avu vreme de indignări zadarnice. David îi

zdrobea cu furie buzele, iar violenţa pasiunii renăştea în ea toate amintirile unei iubiri care nu murise încă. În mai puţin timp decât îi trebui creierului ei să înregistreze ce se întâmplă, limba lui era în gura ei, explorând-o iscoditor. Cu ochii măriţi de uimire, putea să vadă peste umărul lui sala în care avea loc serata. Invitaţii şi chelnerii se mişcau în jurul unei mese lungi, minunat aranjate, în timp ce viitoarea noră era îmbrăţişată cu pasiune de un bărbat pe care ei nici măcar nu-l cunoşteau.

Mary-Ann încercă să se opună valului de emoţii care o cuprinsese. Nu voia cu niciun preţ să-i arate ce mai simţea încă pentru el.

Exact în acea clipă, David se

desprinse din îmbrăţişare şi făcu un pas înapoi.

— Oh, Doamne. Am uitat de Halkias! Doar a plătit aşa de scump păpuşica asta inertă. Vocea lui era dură şi plină da răutate Luată prin surprindere, Mary-Ann fu aproape zdrobită de durere.

— Ce joc e ăsta, Mary-Ann?

Tânăra fu pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, închise ochii şi simţi mâinile lui ferme şi tandre, în acelaşi timp, aşezând-o pe o bancă de piatră. O clipă mai târziu, era din nou singură…

— Mary-Ann, iubita mea, cum te simţi? N-ar fi trebuit să te las singură…

Vocea neliniştită a lui Nikos fu acoperită de glasul puternic al tatălui

său.

— Nu-i nimic, Nikos. Sirena noastră nu-i obişnuită cu noile ei picioare şi cu… şampania… Fără a mai pune la socoteală şi Salmagundi.

Înconjurată din nou de cei apropiaţi, Mary-Ann încercă să-şi adune puterile. Nu reuşi însă să se ridice şi se prăbuşi iar pe bancă Nikos se grăbi să o ajute.

— Condu-o pe Mary-Ann acasă, spuse papa Halkias cu o voce blândă, dar hotărâtă. Are mare nevoie de odihnă. Apoi o sărută părinteşte pe frunte.

În maşină, Mary-Ann se simţi mai în siguranţă. Era încă palidă, dar întunericul o ajuta să-şi ascundă

tremurul. Papa Halkias fusese atât de delicat că nici măcar nu încercase să afle ce se petrecuse pe balcon. Nici Nikos nu o întrebă nimic şi îi aprecie discreţia. Cu tactul lui obişnuit, era mai preocupat de starea ei decât de motivele care o provocaseră.

— Te simţi mai bine acum, iubito? Oprise maşina în faţa casei ei şi, răbdător, aştepta un răspuns. Zgomotul tot mai îndepărtat al mării şi penumbra liniştitoare din maşină o calmaseră. Mary-Ann se întoarse cu faţa spre el.

— Da, mulţumesc… îmi pare rău că ţi-am stricat seara… Nikos luă o figură dezamăgită.

— Vrei să spui că, de fapt, n-ai intenţionat să mă atragi aici, singur, cu

tine? Dar, iubito, nu am de gând să te las să pleci aşa repede! Se aplecă spre ea şi o sărută uşor. După izbucnirea pasionată şi violentă a lui David, Nikos o învăluia cu o tandreţe simplă şi cu mângâieri uşoare. Cu degetele lui fine îi cuprinse chipul în palme, şi-i spuse:

— Ar fi bine să pleci cât mai repede!

— De ce? Lui Mary-Ann îi făcea bine apropierea bărbatului de lângă ea. Îşi sprijini capul de umărul lui.

— Credeam că ai fost crescută într-o mănăstire, reluă el.

Ea îşi plecă privirea şi, cuprinzându-i mâna, şopti:

— Ne vom căsători curând, Nikos. Am încredere în tine şi nu mi-e teamă…

— Dar poate că mie îmi este teamă de tine, îi răspunse el zâmbind.

Inima ei tresări. În faţa lui Nikos, i-ar fi fost mult mai uşor să se poarte ca o soră şi nu ca o viitoare soţie. Când închise ochii, imaginea lui David îi apăru înainte. O alungă repede şi îşi stăpâni un oftat adânc. Deschise ochii surâzând.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, spuse ea dintr-o suflare, strecurându-şi degetele pe sub ţesătura mătăsoasă a cămăşii lui Nikos.

— Mary-Ann, mă iubeşti? Ea îşi dori cu disperare să-i poată răspunde da. Îl va iubi, oare, vreodată cu patimă? Poate că, după atâta suferinţă, nu mai era în stare să iubească…

— Eu… nu ştiu… Clătină speriată din cap şi ochii i se umplură de lacrimi. Cum îndrăznise să dea un astfel de răspuns omului cu care urma să se căsătorească? îl privi cu teamă, aşteptându-se ca el să fie jignit de cuvintele ei. Însă el îi zâmbea tandru.

— Eşti adorabilă, draga mea! Nu îţi cer să mă iubeşti cu patimă. Eşti încă atât de tânără! O strânse în braţe şi îi şopti la ureche:

— Te voi învăţa eu ce înseamnă iubirea, Mary-Ann. Îţi promit. Dar mai târziu, adăugă el râzând. Acum fugi în casă!

Mary-Ann îşi muşcă buzele dar nu avu curaj să-i spună despre legătura ei cu David. Nu povestise nimănui nimic şi

păstra această amintire ca pe un secret ce se cere uitat. Îi ură noapte bună lui Nikos, coborî din maşină şi se îndreptă spre casă. Epuizată din cauza atâtor emoţii, urcă direct în camera ei. Se dezbrăcă în grabă şi adormi imediat ce aşeză capul pe pernă.

Se va gândi mâine dacă şi cum va trebui să-l evite pe David… Acum era logodnica lui Nikos Halkias şi, în viaţa ei, nu mai era loc pentru piratul care – odinioară – îi furase inima.

CAPITOLUL 3

Mary-Ann se întinse, căscă şi se ghemui din nou în căldura aşternutului. Era încă foarte devreme şi afară era linişte. Totuşi, era sigură că fusese

trezită de un zgomot ciudat. Îşi încorda auzul, privind atentă în jurul ei.

Zgomotul se auzi din nou. Cineva îi bătea la fereastră. Sări din pat şi îmbrăcă un halat la repezeală. Atingând cu picioarele goale podeaua rece, se cutremură. Trase draperiile.

— Nikos! exclamă ea mirată. Se chinui câteva clipe cu mânerul înţepenit al ferestrei, care, într-un sfârşit, cedă.

— Nikos, ce faci aici?

Deşi era încă destul de somnoroasă, îşi dădu seama că Nikos era agitat. El, care era de obicei atât de pedant, purta acelaşi costum ca şi în seara precedentă. Mirosea a whisky şi a fum de ţigară. Era palid, cu chipul tras

şi cu ochii înroşiţi. Era clar că nu dormise deloc. Totuşi, reuşea să se exprime destul de clar şi de coerent.

— Îmi pare rău, Mary-Ann, dar trebuie neapărat să-ţi vorbesc! Nu m-am gândit că te voi trezi din somn…

— Aşteaptă o clipă! Nu poţi intra aşa în cameră. Îţi deschid imediat uşa.

Dar, cum, în grabă, uitase să mai încuie uşa cu o seară înainte, în momentul în care ea ajunse jos, Nikos era deja în hol. Îl conduse în bucătărie, unde puteau discuta în linişte.

— Tocmai mi-a venit o idee. Adică tocmai mi s-a făcut o propunere extraordinară care ne priveşte pe amândoi şi m-am gândit că…

Ea îi făcu semn să tacă, aşezându-i

un deget pe buze.

— Poate că tu eşti complet treaz, dar eu nu sunt încă… spuse ea ridicându-şi sprâncenele. Lasă-mă puţin să mă trezesc.

Mary-Ann aşează pe masă ceştile pentru cafea. Trase apoi storurile şi încăperea fu invadată de lumina gălbuie a zorilor.

— Abia s-a luminat de ziuă, Nikos… Ce s-a întâmplat?

El se pregăti din nou foarte agitat să vorbească, dar Mary-Ann îl opri.

— Mai încet… îl trezeşti pe tata! Se aşezară apoi amândoi la masă.

— Acum, spune-mi ce s-a întâmplat. Ai fost provocat la duci?

— Nu… Nu, câtuşi de puţin.

Ascultă-mă! După ce ne-am despărţit, m-am întors la petrecere şi am cunoscut un bărbat foarte interesant. Râse, oarecum încurcat.

— Poate eram puţin ameţit, dar nu-mi pot aminti numele lui… Mary-Ann îl privi ironică.

— Eşti sigur că era bărbat?

— Mary-Ann, ştii bine că… Da, sunt sigur că era bărbat!

Nikos încercă să se concentreze, sorbind încruntat din ceaşca de cafea ce i se pregătise. După un timp, ridică neputincios din umeri:

— Îmi voi aminti mai târziu… Oricum, important e că el a descoperit nava piraţilor din secolul XII, scufundată aici, în Bahamas, şi are

nevoie de o echipă ca să poată scoate încărcătura. Iar eu îl pot ajuta.

Mary-Ann nu-l văzuse niciodată atât de agitat. Ochii îi străluceau de fericire şi se foia fără încetare pe scaun.

— Dacă e adevărat ce spune, vasul e o minunăţie! Doar el şi încă doi scufundători mai cunosc locul. În afară de scafandri, mai are nevoie de un fotograf – pe care l-a găsit deja – şi de încă o persoană care să-i facă inventarul comorii… Asta-i tot!

— Ei, nu-i tocmai rău! glumi ea. Mary-Ann se gândi că tipul ar putea fi vreo rudă bogată a lui Nikos care nu-şi refuză niciun capriciu.

— Crede că e de preferat o echipă

mai mică, explică Nikos. În plus, insistă ca toţi participanţii să semneze un contract prin care renunţă, timp de trei luni, la orice legătură cu exteriorul. Mary-Ann izbucni într-un râs batjocoritor.

— Ce poveste! Şi unde e, mă rog, misterioasa comoară?

— Am jurat să nu spun!

— Dumnezeule! se miră ea. Prietenul tău se crede agent secret? în orice caz, dacă această comoară e în Bahamas, îi va fi greu să păstreze secretul.

— Într-adevăr... Dar totul se va termina în trei luni. El se teme mai ales de piraţii moderni, pe care astfel de comori îi atrag irezistibil.

— Şi chiar crezi că e vorba despre o comoară? Şi apoi, cum va reuşi el să rupă toate legăturile cu exteriorul? Nimeni nu va accepta! Gândeşte-te, sunt trei luni!

Nikos începu să se agite în scaun.

— Eu am acceptat… Aseară am semnat contractul.

Şi, văzând că pe chipul ei se întipărise groaza, adăugă pe un ton rugător:

— Te rog să nu fii supărată! E o şansă nesperată pentru mine…

Îi cuprinse mâinile într-ale sale. Mary-Ann îşi feri privirea, de teamă că Nikos ar putea citi în ea adevărul. De fapt, nu era dezamăgită de hotărârea lui, ci numai invidioasă. Nikos urma să

înceapă o muncă pasionantă şi ea va trebui să stea acasă şi să-l aştepte. Oftă.

— Cum aş putea să mă supăr pe tine, Nikos? Mary-Ann îl privi cu duioşie.

— Mă bucur pentru tine. Numai că îmi vei lipsi grozav de mult, asta-i tot!

— Ştiu, draga mea, tocmai de aceea vreau să te iau cu mine.

— Nikos, patronul tău… fără nume… nu va fi deloc încântat dacă unul dintre angajaţi va încerca să o aducă şi pe logodnica lui, mai ales fără asentimentul său! Dar Nikos nu-şi pierdu optimismul.

— N-a găsit încă pe nimeni pentru inventarierea comorii.

— Nici nu mă mir. Nikos insistă:

— Plăteşte foarte bine.

— Loialitatea nu are preţ. Aici e vorba despre o chestiune de încredere, replică Mary-Ann categorică.

— Dar eu i-am spus deja că ştiu o persoană cu experienţă, gata să-i accepte condiţiile. Mary-Ann se gândi pe rând la toţi prietenii lor comuni, dar nu găsi pe nimeni care să corespundă descrierii.

— Despre cine e vorba?

— Despre tine! Mary-Ann, sunt sigur că te vei descurca! Draga mea, imaginează-ţi, trei luni pe o insulă pustie, aproape numai noi doi…

Mary-Ann oftă din nou. De data aceasta, pentru că nu ştia ce să facă.

Era la fel de încântată ca şi Nikos de perspectiva unei aventuri, izolată de restul lumii, într-un decor de vis şi, mai ales, departe de toate amintirile ei. Ar fi fost ceva nou, care o atrăgea şi o speria în aceeaşi măsură.

— Nu, Nikos, nu am destulă experienţă… E drept, am făcut câteva scufundări… Şi am studiat şi istoria Bahamas-ului… Dar, nu mă simt în stare.

— Mai gândeşte-te, Mary-Ann. Sunt sigur că ai face treabă bună…:

Ea nu mai spuse nimic, deşi, în gândul ei, era deja hotărâtă. Atât doar: nu putea să spună cu voce tare da.

— Ţi-e foame, Nikos?

Fără să aştepte răspunsul, începu

în tăcere să pregătească micul dejun. Nikos, cu delicateţea sa obişnuită, nu mai adăugă nimic.

Odată aşezaţi la masă, Nikos încercă din nou să o convingă.

— Te gândeşti că nu eşti destul de pregătită, nu-i aşa? Dar tipul mi-a spus că dacă nu-i găsesc un om imediat, se va ocupa el însuşi de treaba asta. Şi nu e nici el decât un simplu scufundător, ca şi mine! Mary-Ann spuse în glumă.

— Şi unde l-aş putea găsi pe acest misterios patron, ca să-mi depun candidatura?

— Nu are nicio importanţă. Am adus contractul cu mine. Semnezi şi mâine plecăm amândoi. Îl găsim noi şi pe el...

Gândindu-se la plecare, descoperi cu surprindere că nu se putea agăţa de nimic care să o oprească. Ar putea să-i încredinţeze tatălui ei afacerea pe care o conducea. Trei luni treceau repede. Şi, poate, nu va mai avea niciodată ocazia unei astfel de aventuri. Dar, ceea ce era cel mai important pentru viitorul ei şi al lui Nikos, era că putea să scape pentru un timp de David Latrmer.

În sufletul ei, acesta fu argumentul decisiv. Schiţă un zâmbet.

— Ei, ce zici? Nikos încerca să-şi ascundă nerăbdarea. Mary-Ann ridică din umeri.

— Nu ştiu… zise ea încet, mimând indiferenţa.

— Mary-Ann, vii? Nehotărârea ta

mă înnebuneşte! Dacă n-aş fi fost sigur că eşti în stare să faci asta, nu…

— Asta te va învăţa minte să nu mai iei hotărâri în numele meu, continuă ea nemiloasă. Dar, în ochii ei verzi, strălucea o lumină neobişnuită.

— Te rog, Mary-Ann, spune da

— Nu! spuse ea privindu-l drept în ochi.

— Ba da! Sau, altfel, te iau cu forţa! O ridică în braţe.

— Dar, sper că pe drum vei avea bunăvoinţa să te dai jos din spatele meu, adăugă el râzând şi prefăcându-se epuizat. Mary-Ann se zbătea în braţele lui.

— Lasă-mă! Nu eşti în stare să duci în braţe nici măcar o pană ca

mine! Cum vei căra tu toate comorile acelea? Vei avea nevoie de ajutorul meu…

— O pană? Cam aşa ceva… Ce e drept e drept!

Voi să continue, dar se opri brusc, înţelegând ce a vrut ea să spună.

— Atunci… Accepţi?

— Dacă mă laşi jos, da! Nikos o cuprinse în braţe, acoperind-o cu sărutări.

— Mary-Ann, te ador! Incapabil să-şi ascundă bucuria, o învârti de-a lungul încăperii, până când ea – epuizată – îl rugă să-i fie milă de ea.

Din momentul în care Mary-Ann acceptă, totul decurse foarte uşor. Ea semnă contractul, îşi pregăti bagajele,

îşi anunţă părinţii şi prietenii. Totul, în aceeaşi dimineaţă. I se părea că destinul aşternuse în calea ei un covor de petale de trandafiri... Pentru Nikos, lucrurile nu au fost, însă chiar atât de simple. O conduse pe insula unde avea loc expediţia, dar fu nevoit să plece înapoi la Nassau, pentru a finaliza nişte afaceri.

Când se despărţiră pe pontonul insulei şi Nikos urcă din nou în barcă, Mary-Ann îi strânse mâna cu putere, simţindu-se brusc cuprinsă de strania impresie că e pentru ultima dată când se mai simte ocrotită în braţele lui. Neliniştită, încercă să alunge din gând o astfel de idee, dar nu reuşi...

CAPITOLUL 4

Insula Andros, în apropierea căreia se afla epava, era aproape pustie. Mary-Ann ar fi trebuit să fie încântată că urma să trăiască acolo. Totuşi, privind de pe plajă barca lui Nikos, care se îndepărta, îşi simţi sufletul cuprins de teamă. Nu din cauza muncii care o aştepta, sau din cauza insulei… Era ceva în sufletul ei care nu o lăsa să se bucure de plaja cu nisipul fin, aproape alb, de marea de un bleu deschis… Peisajul fantastic care o înconjura nu avea asupra ei niciun efect. Privind în jur, observă că plaja era goală. Un vânt uşor adia printre frunzele cocotierilor. Din când în când, cerul limpede era străbătut de pescăruşi. Totul era de o

frumuseţe sălbatică, neatinsă parcă de mâna omului. Numai pontonul era un semn al trecerii lui prin acest paradis terestru.

Mary-Ann o porni pe cărarea nisipoasă, fericită că nu-şi luase cu ea decât puţine haine. Deodată, se trezi înconjurată de liane. În faţa ei, se înălţa o clădire impresionantă.

— M-am rătăcit, îşi spuse. Nu poate fi aici!

În contract se vorbea de camere puse la dispoziţia echipajului, iar Mary-Ann se trezise în faţa a ceea ce era mai curând un hotel cât se poate de elegant.

Albă şi maiestuoasă, clădirea avea două etaje şi o terasă cu coloane înalte,

pe jumătate ascunsă în spatele unei draperii de plante agăţătoare şi flori multicolore. Ferestrele erau orientate spre plajă şi spre ocean.

Uşa de stejar masiv se deschise greu, imediat ce Mary-Ann bătu de câteva ori cu ciocănelul de cupru strălucitor.

— Bună ziua! Eşti noua scufundătoare? Femeia care o întâmpinase pe Mary-Ann era micuţă şi destul de plină. Purta o rochie simplă şi nu părea prea preocupată de aspectul exterior. Părul îi cădea în dezordine, machiajul era neglijent, dar buzele ei pline şi roşii erau întredeschise într-un zâmbet călduros.

— Eu sunt Jane Yates. Intră. Îi

întinse cu amabilitate o mână bătătorită de muncă, invitând-o să intre în holul imens al casei.

— Eu nu mă scufund, rectifică Mary-Ann. Scafandrul care m-a adus aici se întoarce peste o zi sau două. Eu mă voi ocupa de inventar… Mă numesc Mary-Ann Forbes. Jane o privea surprinsă.

— Patronul n-a spus nimic… Mary-Ann îi explică toate amănuntele, iar Jane zâmbi:

— Sigur că da! Aici nu prea primim astfel de mesaje. Singura legătură cu exteriorul e radioul de pe vas. Dar cred că patronul e la curent. Acum e pe plajă.

— Poate că ar fi mai bine să-l

anunţ că am venit, propuse Mary-Ann.

— Nu mai e cazul. M-am întors. La auzul acestei voci, Mary-Ann împietri. «*Nu! Nu e posibil*!» îşi spuse în gând. Se întoarse şi păli. Nu se înşelase: în faţa ei stătea David Latimer.

Ar fi dat orice să poată fugi din casa aceea, de pe insula aceea… Trăia cea mai mare farsă din viaţa ei şi nici măcar nu-i venea să râdă. Era de-a dreptul furioasă. Fugise în acest colţ de lume ca să scape de el şi de sentimentele cu care se lupta în zadar. Şi acum se trezise în faţa lui, iar perspectiva celor trei luni de singurătate i se părea de-a dreptul monstruoasă. Fără să vrea, privirea îi alunecă de-a lungul pieptului puternic

şi bronzat, până spre pulpele lungi şi zvelte. I se tăie răsuflarea. Fu scoasă din transă de glasul lui Jane, care, neobservând nimic, făcu prezentările:

— David, ea este Mary-Ann Forbes, noua noastră recrută. El rămase impasibil.

— Cea pe care Halkias trebuia să o aducă cu el, presupun. În vocea lui nu se simţea nici cea mai mică emoţie.

— Jane, lasă-ne, te rog, o clipă singuri. Avem ceva de discutat.

— Da, desigur, răspunse Jane zâmbind. Dar, în momentul în care Jane dispăru, David izbucni:

— Ce cauţi aici? Să ştii că nu-mi place gluma asta!

«Glumă» ar fi fost ultimul cuvânt

la care s-ar fi gândit Mary-Ann. David rostise cuvintele rar, printre dinţi, cu o privire înspăimântătoare ce o îngrozi. Îşi luă inima în dinţi şi-i răspunse cu o voce sacadată:

— Să nu crezi că ştiam că te întâlnesc aici. Dimpotrivă, îmi spuneam că voi fi departe de tine şi mă bucuram. Rămaseră amândoi tăcuţi, privindu-se cu intensitate.

— Aştept să-mi explici! adăugă David. Era furios şi Mary-Ann fu cuprinsă de panică. Dar se linişti la gândul că nu era ea vinovată de acest coşmar!

— Nikos nu-şi amintea numele tău. Era aşa de agitat, că nu mi-a vorbit decât despre expediţie şi despre

contract. David lăsă să-i scape o înjurătură şi strânse pumnii.

— Imbecilul! Doar i-am spus care sunt regulile! O privi cu ură, acuzator.

— I-am spus că vom lucra trei luni în care nu are voie să ia legătura cu exteriorul. Trei luni de singurătate! Şi el îşi aduce logodnica!

În mintea lui Mary-Ann se învălmăşeau toate gândurile. I se părea că, în curând, îşi va pierde minţile, dacă nu va găsi o cale de ieşire din această poveste. Brusc, îşi dădu seama ce se întâmplase. Înţelesese într-o fracţiune de secundă totul.

— Intenţionat ai făcut-o! Intenţionat nu i-ai spus lui Nikos cum te numeşti. Ai încercat să-l îndepărtezi de

mine! Eşti un ticălos!

De enervare, buzele ei se subţiară până ajunseră o linie îngustă. Îl fulgeră din priviri şi întredeschise cu greutate buzele, într-atât îi era de încleştat maxilarul:

— Eşti cel mai arogant individ pe care am avut ghinionul să-l întâlnesc în viaţa mea!

— Nu ţi-am cerut eu să vii aici! spuse el cu o voce glacială.

— Dacă aş fi ştiut că voi sta cu tine trei luni de zile, nu aş fi venit aici nici moartă. Şi nici măcar nu am de gând să rămân. Nu vreau să mai stau lângă tine pe această insulă, nicio clipă. Chiar dacă asta mă va despărţi de Nikos timp de trei luni. De altfel, îi voi explica

totul. Şi nici el nu va mai avea chef să rămână. În cazul ăsta, David, unde vei mai găsi doi nebuni care să-ţi accepte condiţiile şi să semneze contractul tău stupid?

David o privi cu răutate, fiind nevoit să recunoască faptul că are dreptate.

— Ascultă, Mary-Ann, nici eu nu am niciun chef să te văd aici. Dar n-am de ales. Dacă te las să pleci, de unde ştiu eu că nu ai să divulgi secretul?

— Poţi să ai încredere în cuvântul meu! replică ea.

Mary-Ann devenise, încetul cu încetul, stăpână pe situaţie. Se simţea puternică în faţa lui şi avea curajul să-şi bată joc de mândria lui. I se oferise

şansa de a se răzbuna şi nu voia să o piardă. Şi, în momentul în care ar fi plecat de pe insulă... Privindu-l, nu-şi mai continuă gândul. În ochii lui citea că e prea puţin probabil să plece de pe insulă înainte de încheierea contractului.

— Nu vei pleca de aici! Până acum nu mi-ai dat nicio dovadă de loialitate. Nu vreau să mai repet încă o dată aceeaşi greşeală. Nu-ţi permit să-mi distrugi munca! E prea importantă pentru mine! E tot ce mi-a mai rămas...

Mary-Ann nu înţelegea prea mare lucru din ce spunea. Îi era clar un singur lucru: nu o va lăsa să plece. Cuprinsă de furie, fugi spre uşă. Era inadmisibil ca David să hotărască

pentru ea. Era o femeie independentă şi nimeni nu putea să o oblige să facă ceva ce ea nu voia. Însă David o ajunse din urmă şi îi bară calea.

— Lasă-mă să plec! Nervoasă şi roşie de indignare, încercă să-l îndepărteze luptându-se cu el.

— Ai terminat? întrebă el, strângând-o de braţ cu putere.

Mary-Ann voi să protesteze, dar cuvintele îi fură înăbuşite de un sărut. Buzele ei se deschiseră sub apăsarea gurii lui. Nu îi cercetase mai întâi marginea buzelor, aşa cum făcea Nikos, încercând să o facă să se topească de plăcere. Sărutul lui era cald, creându-i o inexplicabilă stare de imponderabilitate. Se simţea plutind,

iar lobul urechii îi pulsa de o infuzie de căldură. Limba lui intrase paşnic, mângâiase leneş, explorase pe îndelete, gustase din plin. Înainte de a realiza ce se întâmplă cu ea, David o ridică în grabă în braţe şi se îndreptă spre curtea umbrită din spatele casei. Câteva clipe, Mary-Ann se abandonă acestei îmbrăţişări, dar apoi se îndepărtă stânjenită. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de conştientă sexual de prezenţa unui bărbat, nici măcar de cel cu care voia să se căsătorească.

— Ţi-ai terminat spectacolul? Vocea lui devenise tandră şi mângâietoare.

— Trebuie să vorbim despre toate acestea. Nu vreau…

— Ce nu vrei, iubitule? Pe alee apăruse silueta înaltă a unei femei suple, într-o rochie roşie, care-i punea în evidenţă strălucirea întunecată a părului. Apariţia ei fusese atât de neaşteptată, încât niciunul nu o observase. Mary-Ann se desprinse în grabă din braţele lui David, furioasă că a fost surprinsă în această ipostază, dar şi îndurerată de atitudinea femeii faţă de David.

Privind-o cu atenţie, Mary-Ann se simţi şi mai nefericită în rochia ei de mătase subţire, de un albastru ca cerul. Femeia din faţa ei era întruchiparea însăşi a senzualităţii.

— Wanda, ţi-o prezint pe Mary-Ann Forbes, care ne va ajuta să facem

inventarul. Mary-Ann, ea e Wanda, fotograful nostru.

— Nu ştiam că ai mai angajat pe cineva la Nassau. Sper că e pricepută, nu ca cealaltă toantă mică... Femeia era, evident, mâna dreaptă a lui David.

— Mary-Ann a semnat deja contractul, Wanda.

— De obicei, nu te hotărăşti atât de repede. Sau ai uitat cât timp ţi-a trebuit până te-ai hotărât în privinţa mea? Wanda îi zâmbi seducător.

— De fapt, nu m-a angajat încă, spuse sec Mary-Ann. În realitate, nimic nu-i definitiv şi dacă aveţi în vedere pe altcineva, mai calificat, e preferabil să mă întorc la Nassau...

— Nu! o întrerupse David. Ai

semnat, rămâi! Tonul lui nu admitea replică.

— Dragul meu, de ce eşti atât de încăpăţânat? Mi se pare că Mary-Ann nu prea vrea să rămână. Mary-Ann încercă să profite de situaţie.

— Cred că nu e tocmai munca la care mă aşteptam. Ai dreptate, Wanda. Aş îndrăzni prea mult dacă v-aş ruga să mă duceţi înapoi la Nassau?

— Da, mult prea mult, i-o tăie David. Wanda are de lucru, nu e şofer de taxi. În plus, nimeni nu ia hotărâri în numele meu. Se întoarse spre Wanda:

— Mary-Ann ştie deja despre ce este vorba, Wanda. Trebuie să ne luăm măsurile de siguranţă care se cuvin. Dacă nu rămâne de bunăvoie, va trebui

să o încuiem, ca să îşi facă treaba.

— Măcar pâine şi apă îi dăm? îl ironiza Wanda.

— Pâine şi apă? repetă şi Jane care apăruse pe alee. Îţi baţi joc de calităţile mele de bucătăreasă? adăugă ea jignită.

— Fata asta trebuie să fie moartă de foame! îi dau să guste pâinea mea uscată! reluă ea. Pregătindu-se să plece, o luă pe Mary-Ann de braţ şi o trase după ea.

Mary-Ann se gândi că e mai bine să-i dea impresia lui David că nu mai are intenţia să plece. Astfel va fi mai puţin supravegheată şi va reuşi să fugă.

Interiorul casei era cât se poate de elegant. Traversând salonul, Mary-Ann

admiră mobilierul din stejar masiv şi covoarele groase, de lână. Totul se armoniza cu pereţii albi, luminoşi. Bucătăria era spaţioasă, modernă. Într-un colţ era aşezată o masă, special făcută pentru micul dejun.

— Megan, scumpo, sunt epuizată! Poţi să pregăteşti tu domnişoarei ceaiul? E fiica mea, îi explică Jane cu mândrie.

Megan semăna foarte bine cu mama ei: avea ochii albaştri şi părul tuns scurt, numai că obrazul ei era mai proaspăt şi nu păstra urme de pudră. Văzând-o pe Mary-Ann, îşi plecă timidă ochii.

— Fata mea e cam retrasă, comentă Jane. Locuim de ani de zile

aici şi nu prea are prieteni de vârsta ei. Între timp, Megan aşezase pe masă ceaiul şi prăjiturile, apoi dispăruse în grabă.

— Ce mireasmă plăcută! Mary-Ann avea o poftă de mâncare pe care întâlnirea cu David nu i-o tăiase. Dimpotrivă, simţea nevoia să prindă puteri ca să poată gândi limpede. Trebuia să găsească o ieşire din această situaţie, înainte de a fi prea târziu.

— Eu le-am făcut, azi dimineaţă! se lăudă Jane.

Mai spuse ceva despre cum se gospodăreau ei acolo, dar Mary-Ann nu reuşi să o urmărească. Vorbea prea mult şi prea repede, aşa încât Mary-

Ann – preocupată de problemele ei – nu prindea decât câteva cuvinte din zbor.

— Blake m-a ajutat să culeg fragii pentru dulceaţă, o auzi din nou pe Jane.

— Blake? se miră Mary-Ann.

— Soţul meu.

— Atunci trebuie să vă felicit pe amândoi. Dulceaţa este minunată!

Jane îşi sorbea ceaiul cu înghiţituri mari, fără să fie, totuşi, dezagreabilă. Lui Mary-Ann i se părea chiar simpatică. La început, se gândise că o va putea ajuta să fugă şi, de aceea, nu strica să şi-o apropie. Dar descoperea că îi făcea plăcere să stea cu ea şi aproape chiar regreta că va trebui să o părăsească atât de repede.

— Mă bucur că ai venit. Megan va

putea astfel să mă ajute mai mult la bucătărie.

— De ce? Până acum ea făcea inventarul? se miră Mary-Ann.

— Da, dar nu mai putea continua aşa multă vreme. Nu se descurca deloc printre atâtea obiecte fragile şi necunoscute. E adevărat că Blake şi Ted au ceva mai multă experienţă şi au încercat să o ajute. Dar ei sunt mult prea ocupaţi cu scufundările şi Megan nu e făcută pentru aşa ceva. În schimb, e foarte îndemânatică în treburile casnice.

— Dar cine e Ted?

— Fiul nostru. Jane căută în buzunarul şorţului şi scoase fotografia unui tânăr blond, cu părul scurt, care îi

semăna foarte bine.

— Se pare că vorbeaţi despre mine… în bucătărie intrase un tânăr cu părul ciufulit şi cu faţa arsă de soare. Se aşeză la masă şi trase spre el platoul cu biscuiţi.

— Cred că nu mai e cazul să mă prezint. Tu trebuie să fii noua scufundătoare, zise el strângând prieteneşte mâna lui Mary-Ann.

— Nu, explică ea din nou. Mă voi ocupa de inventar. Ted fluieră admirativ.

— Nu ştiu care e părerea celorlalţi, dar eu mă bucur că ai venit.

Spunând aceste cuvinte, zâmbi cu subânţeles către Jane, care îl privi mustrător. Tânărul îşi feri privirea şi se

întoarse din nou spre Mary-Ann.

— Biata Megan! i-ai luat o povară de pe umeri! Şi… apoi, fetele tinere şi frumoase sunt întotdeauna binevenite! adăugă el vesel.

— Logodnicul lui Mary-Ann vine mâine, îi tăie Jane avântul.

— Cu atât mai bine! înseamnă că sunt şanse să rămâi aici până la sfârşit.

Mary-Ann nu spuse nimic. Cum ar fi putut Ted să bănuiască faptul că singura ei dorinţă, în momentul de faţă, era să plece de acolo cât mai repede? Într-o altă situaţie, nici prin gând nu i-ar fi trecut să înşele aşteptările acestor oameni care o primiseră cu atâta căldură. Glasul lui Ted o smulse din visare.

— Nu vreau să te sperii, dar Megan a făcut o mulţime de încurcături. Nu foarte mari, e drept, dar... Ted îi zâmbi puţin încurcat. După o scurtă tăcere, încercă să o încurajeze:

— Oricum, te vom ajuta cu toţii! Vei vedea, sunt nişte oameni grozavi şi se vor bucura de venirea ta... Adică... Aproape toţi se vor bucura... Ridică ochii spre Jane şi, văzând că se uită în altă parte, spuse aproape pe nerăsuflate:

— Sunt curios ce va zice Wanda, încântătoarea noastră fotografă... Ea sigur nu se va bucura...

— Ted! izbucni Jane. Wanda s-a întâlnit deja cu Mary-Ann şi sunt sigură că se vor înţelege foarte bine. Ted păru

că nu observă privirea mustrătoare a mamei sale şi continuă pe acelaşi ton:

— E prea de tot! Rechinul ăsta urăşte orice femeie care pune piciorul pe insulă. Nu văd de ce Mary-Ann ar face excepţie! Dar, pentru că citi nemulţumirea pe chipul mamei sale, Ted se hotărî, în sfârşit, să schimbe subiectul.

— Vrei să vezi casa? se oferi el.

— Mi-ar face plăcere, spuse Mary-Ann. Era convinsă că ar putea să afle de la el, fără prea mare greutate, tot ce se petrecea pe insulă.

Scările care duceau la etaj erau din lemn masiv, închis la culoare. Camerele erau înşirate de-a lungul unui culoar circular, care se înălţa exact

deasupra salonului de la parter. Peste tot, mobilierul, atât de simplu, era de un bun gust desăvârşit.

— Camera mea, camera lui Megan, camera Rechinului… începu Ted să le înşire. Aici e camera patronului şi alături e camera ta…

Ca şi în exterior, mobilierul era simplu: un şemineu vechi, un pat lat, un covor alb de lână şi o oglindă mare, care acoperea aproape în întregime unul dintre pereţi.

— Cred că am cea mai frumoasă cameră din casă, şopti ea, cu regretul că va trebui să o părăsească atât de curând.

— Este totuşi un inconvenient. La două camere nu e decât o baie. Eu şi cu

Megan împărţim una, părinţii mei la fel. Şi cum Rechinul refuză să-şi părăsească propria cameră, chiar şi pentru plăcerea de a împărţi aceeaşi baie cu patronul, ţie îţi rămâne… Ted o privea destul de încurcat. Văzând că ea nu spune nimic, încercă să se justifice:

— Noi aşteptam, de fapt, un bărbat… Presupun că acum se impune o schimbare…

Mary-Ann privea înmărmurită uşa de la baie. «*Nu se poate*! îşi spuse. *De ce, atunci când încerc să fug de el, soarta mi-l aduce mai aproape? Nu e drept*!»

Se grăbi să-l ajungă din urmă pe Ted, care se îndrepta spre ultima cameră de pe culoar. În faţa ei se opri şi

îi spuse:

— Iată şi viitorul tău loc de muncă! Copleşită, Mary-Ann se trezi în faţa unor bogăţii imense, aruncate în dezordine în toate colţurile camerei. Monede vechi, faianţe, porţelanuri, obiecte din aur… Colecţia era minunată! Dacă David nu ar fi fost aici, i-ar fi plăcut grozav de mult să se ocupe de aceste cercetări.

— Acum trebuie să coborâm. E ora mesei, anunţă Ted.

Mary-Ann îşi înăbuşi un oftat. Erau multe lucruri pentru care ar fi rămas, dar logodna ei cu Nikos era mai presus de toate. Nu-l putea lăsa pe David să o distrugă. La bucătărie, la masă, constată uşurată că David şi Wanda

lipseau.

CAPITOLUL 5

În timp ce se odihnea după masă, Mary-Ann se gândi la un plan de evadare. Ted îi spusese că toţi se culcau devreme. Deci va putea să se strecoare încet afară şi să străbată plaja până ce va găsi o altă locuinţă. Odată ajunsă aici, dacă nu va avea niciun mijloc de transport până la Nassau, îi va telefona tatălui ei. Era sigur că va veni imediat după ea când îi va explica situaţia. Dacă o vor surprinde pe drum, va spune că nu dorise decât să exploreze împrejurimile.

Ajunse fără greutate pe plajă. Dar nisipul fin îi îngreuna mersul şi se

hotărî să se întoarcă la adăpostul arborilor, care îi permiteau să se ascundă mai uşor.

În ciuda a ceea ce crezuse ea, vegetaţia abundentă era, de fapt, un obstacol de netrecut. Mary-Ann se împiedica de rădăcinile care acopereau pământul, se lovea de crengile joase, se încâlcea în mărăciniş. În scurtă vreme se umplu de zgârieturi pe mâini, pe faţă şi pe braţe.

Brusc, se împiedică de o rădăcină mai înaltă. Se clătină şi căzu la pământ. După câteva clipe, încercă să se ridice, destul de ameţită în urma şocului.

«*Deci, tot plaja era mai bună*!» îşi spuse în gând, din ce în ce mai furioasă împotriva celui care o adusese în

această siuaţie. Dacă David nu s-ar fi împotrivit să plece, totul ar fi fost cât se poate de simplu… De fapt, cel mai simplu ar fi fost ca Nikos să nu fi semnat niciodată acel stupid contract care o adusese pe această insulă!

Mergând încotro o duceau paşii, după câteva minute, Mary-Ann realiză că nu mai ştia pe unde s-o apuce. Crezând că se întoarce pe urmele paşilor săi, nu făcu decât să se afunde mai adânc în junglă. Nicio rază de lună nu străbătea printre

coroanele copacilor, întunericul deplin înconjurând-o din toate părţile.

O cuprinse teama, o teamă imensă, înnebunitoare. Ar fi vrut să plângă, dar,

în loc de lacrimi, îi apărură riduri subţiri la colţul buzelor şi al ochilor. Tăcerea fu spartă de un hohot de râs nervos, care o înspăimântă de parcă nu ar fi fost al ei.

Cum o mai putea găsi cineva în jungla aceasta deasă?

Tresări, auzind în spate un zgomot de crengi rupte şi un mormăit care nu avea nimic omenesc. Zări doi ochi sticloşi, care o fixau în noapte şi, din mărăciniş, apăru un mistreţ.

Scoase un ţipăt de disperare. Ce să facă? Unde să se ascundă? Oare animalul o văzuse? O va ataca? îşi aminti toate poveştile cumplite pe care le auzise vreodată, cu oameni urmăriţi şi ucişi de fiare.

Trebuia să facă ceva, repede… Când animalul se repezi spre ea, Mary-Ann zări în apropiere un copac cu crengile ceva mai joase. Abia dacă avu vreme să se prindă de o creangă şi să urce în copac, că animalul izbi violent trunchiul, fără a reuşi, din fericire, să o scoată din acest bârlog destul de nesigur.

— David! ţipă în disperarea ei.

Ştia că n-avea cum s-o audă, dar nu-şi putuse reprima acest strigăt ţâşnit din abisurile inconştientului.

Mistreţul se depărta puţin, apoi atacă din nou. Nu părea dispus să-şi abandoneze prada. Lovi pentru a treia oară copacul, care nu părea să mai reziste multor atacuri.

— David! gemu din nou închizând, terorizată, ochii.

Animalul furios îşi refăcea forţele, câţiva metri mai departe. Profitând de această clipă de neatenţie, Mary-Ann coborî, încercând să găsească un arbore ceva mai rezistent. Animalul atacă exact în clipa în care ea se agăţase de prima creangă. Un fulger îi trecu parcă prin picior, o durere atât de puternică, încât îi paraliza tot trupul, până şi degetele crispate pe creangă, îi dădu drumul şi se izbi cu putere de pământ. O durea capul, urechile îi ţiuiau, nu mai avea putere să fugă din faţa animalului care venea spre ea.

Poate din cauza şocului, Mary-Ann avu o clipă impresia că timpul s-a oprit

pe loc. Prin ceaţă, i se păru că-l zăreşte pe David, învăluit în lumina unei lanterne. Pe jumătate leşinată, nici măcar nu se miră zărindu-l lângă ea, ca şi cum ar fi ieşit direct din gândul ei.

Venindu-şi încet în fire, Mary-Ann începu să vadă mai clar. David fixă fasciculul luminos în ochii animalului şi luă repede de jos o bucată de lemn.

Mistreţul se pregătea să atace acest nou duşman care îndrăznea să-l înfrunte. Apoi sări. Tânăra scoase un ţipăt, care se pierdu în zgomotele luptei. Fiara îşi luă avânt, atacă din nou, apoi se îndepărtă şi David o aşteptă cu bâta pregătită în pumnul încordat, gata să lovească.

Încet, Mary-Ann se îndepărtă,

încercând să se adăpostească undeva. Mistreţul o văzu şi se îndreptă spre prada mai uşoară. Înnebunită de spaimă, ea o rupse la fugă. Abia dacă auzi zgomotul bâtei lui David zdrobind ţeasta fiarei. Căzu în genunchi moartă de frică şi, purtată de un instinct sălbatic, se luptă din toate puterile cu umbra care se aplecase asupra ei. În sfârşit, prin ceaţa deasă a spaimei, îi ajunse la urechi o voce bărbătească.

— Mary-Ann! Mary-Ann… Deschide ochii! Eu sunt!

— David?! Surprinsă, îşi îndepărtă părul care îi acoperea obrazul.

— David! îl recunoscuse, în sfârşit. Obrazul lui era plin de zgârieturile pe care i le făcuse, în agitaţia ei, Mary-

Ann.

— Doamne! îmi pare rău! Mi-a fost atât de frică!

David o ridică, luă de jos lanterna pe care o pierduse în timpul luptei şi examina cu atenţie împrejurimile. Mary-Ann îi vedea spatele şi umerii puternici, ce ieşeau în evidenţă prin cămaşa udă, lipită pe piele. Era încă încordat, el însuşi ca o fiară la pândă... O înspăimântă expresia sălbatică a chipului său.

Ce va face? Era probabil furios din cauza ei... Ea – care era vinovată de toate... Se cutremură când îngenunche lângă ea şi o prinse de umeri. Vocea lui răsuna aspru.

— Nu! Nu-ţi fac niciun rău! Deşi ai

merita… Tânăra tremura din toate încheieturile. Ar fi vrut să-şi poată sprijini capul de umărul lui şi să plângă în voie… Spaima prin care trecuse fusese prea mult pentru ea. Dar acesta ar fi fost un semn de slăbiciune şi, dacă celălalt David ar fi strâns-o în braţe cu dragoste ca să o mângâie, acest David nu ar fi făcut altceva decât să râdă de ea. Nu putea accepta aşa ceva! Dacă s-ar putea ridica, să stea în picioare în faţa lui! Încercă să se ridice, sprijinindu-se cu o mână de pământ, dar el o opri.

— Nu te mişca! Lasă-mă să văd dacă eşti rănită.

— Eu… eu… nu cred… bâlbâi ea.

— Taci! i-o reteză el sec. De ce nu

faci niciodată ce ţi se spune?

Tonul lui era poruncitor, trăsăturile aspre, dar în glas i se ghicea şi tandreţe. Mâinile îi fremătau imperceptibil când îi examina piciorul şi apoi gamba, palpând uşor muşchiul şi osul.

La această atingere, Mary-Ann gemu, dar nu de durere. Degetele lui îi produceau o plăcere demult uitată, care o copleşi. Îşi simţi tot corpul cuprins de o moleşeală plăcută şi de dorinţa vagă ca degetele lui să urce tot mai sus, spre şolduri, spre talie şi spre sâni. Se înfiora toată, arcuindu-şi corpul spre trupul aplecat al bărbatului. Îi căută privirea, dar fruntea lui era încruntată şi obrazul impasibil.

Deodată, degetele lui atinseră o zonă dureroasă şi Mary-Ann scoase un ţipăt.

— Ce ai aici? o întrebă privind-o pătrunzător.

— Nu ştiu. Cred că m-a atins cu un colţ. Dar nu e nimic grav.

Cu un gest hotărât, rupse pânza pantalonului. Mary-Ann strânse din dinţi de durere în timp ce el îi analiză rana.

— Asta-i tot? întrebă el.

— Da... Nu. Hotărî să renunţe la încăpăţânarea ei şi recunoscu.

— Mă doare cumplit capul. Cred că mi l-am spart când am căzut.

El dori s-o atingă din nou, dar ea protestă, îndepărtându-i mâinile. Mângâierile lui o tulburaseră destul şi

nu mai voia să-şi amintească de ele.

— Nu, serios, nu e nevoie.

Dar el nu o ascultă şi îşi continuă metodic explorarea. Degetele îi erau plăcute, calde şi Mary-Ann se destinse sub efectul acestor mângâieri. Capul îi vâjâia încă, dar începuse să se simtă mai bine. David îi examina atent picioarele, coastele, gâtul…

— Aici te doare? Dar aici? Şi aici? continuă să o examineze atent, tot punându-i întrebări la care Mary-Ann răspundea mecanic, incapabil să-şi ia ochii de la chipul lui, încordat de concentrare. O cuprindea o altfel de durere, care îi amintea de plăcerea pe care o simţise odinioară în braţele lui. Fără să-şi dea seama, lacrimile

începură să-i alunece pe obraji. David îi cuprinse blând faţa în palme.

— Te rog, nu plânge… Vocea lui era atât de blândă, încât Mary-Ann se întrebă dacă nu cumva visase. Uitase că încercase să scape de el. Cu mintea golită de gânduri, îi mângâia obrajii aspri, nebărbieriţi de două zile. David o fixa cu o privire care devenea din ce în ce mai arzătoare. Chipul lui era încordat de o emoţie abia stăpânită. Şterse neîndemânatic lacrimile tinerei şi îi mângâie cu buzele gâtul catifelat.

Tăceau amândoi. Era ca într-un vis, un vis asemănător celor care străbăteau noapte de noapte somnul lui Mary-Ann. Numai că acesta nu se sfârşea, nu o lăsa părăsită în

întunericul camerei ei. David era cu adevărat lângă ea, o săruta blând, îi simţea trupul puternic lipit de al ei. Când buzele lui îi acoperiră gura, Mary-Ann simţi sărutul în tot corpul, făcând-o să vibreze. Fără să îi elibereze gura, el îi cuprinse cu mâinile umerii. Degetele lui alunecară încet, spre spate, apoi spre şezut, trăgând-o şi mai aproape de el. Simţindu-i bărbăţia, Mary-Ann gemu. Genunchii i se muiară, de parcă nu ar mai fi avut oase în corp şi se aplecă spre el pentru a se sprijini. Ştia bine că, mai târziu, va regreta amarnic toate acestea, dar acum credea că va muri dacă nu va continua să o sărute. Gura lui era caldă, catifelată, dorind parcă să o guste, trimiţându-şi adânc

limba în gura ei. Dorea să îi simtă greutatea, patima înflăcărată şi puternică. Se strecură sub trupul lui puternic, frecându-şi coapsele de şoldurile lui, într-o mişcare ritmică. Când David îşi strecură mâna pe sub hainele ei şi îi cuprinse un sân, ea se înfiora şi se mişcă uşor, cuprinzându-l şi mai bine între coapsele ei. El închise ochii şi gemu slab. Când îi deschise din nou, erau extraordinar de strălucitori. Cutele din jurul gurii îi erau încordate. Respira adânc şi greu.

În acel moment, Mary-Ann se desprinse de el, căpătând brusc conştiinţa realităţii. David se ridică şi, în privire, i se putea citi durerea şi mânia.

— Ţi-e teamă să recunoşti că nu-l iubeşti pe Halkias cât ai vrea să-l faci să creadă?

— A iubi! i-o trânti ea furioasă. Ştii măcar ce înseamnă cuvântul ăsta?

— Oricum, nu eşti tu în măsură să mă înveţi, mică vrăjitoare a mărilor… Tu care îţi foloseşti frumuseţea pentru a deştepta în sufletul bărbaţilor sentimente pe care nu le cunoşti…

— Nu confunda iubirea cu dorinţa, David! spuse ea cu dispreţ.

— Tu eşti cea care le confundă. Gândeşte-te puţin la căsătoria cu Halkias…

De ce naiba o jignea mereu?! Nu era destul că ea însăşi avea mustrări de conştiinţă, mai trebuia să-i aducă şi el

aminte? Se simţea încolţită şi vulnerabilă, ceea ce o înfurie. Gândul că, în faţa lui, nu putea ascunde nimic o făcu să reacţioneze violent.

— Eşti un monstru! începu să tremure şi privirea i se înceţoşa. Se clătină, cu capul în mâini, luptând disperată împotriva durerii care o înnebunea.

Când îşi reveni, palidă şi sfârşită, David o întrebă plin de bunăvoinţă:

— Te simţi mai bine?

— Îmi pare rău, murmură ea. Mai ales pentru ce s-a întâmplat mai devreme. E vina mea, nu ştiu ce m-a apucat…

— Eu ştiu… răspunse David foarte sigur de el. Dar cred că dacă îţi expun

teoria mea ne certăm din nou. Şi nu e cel mai potrivit moment. Hai, poţi să te ţii pe picioare? Mary-Ann oftă.

— Poate... Dar nu ştiu dacă rezist până acasă.

— Nu se pune problema să ajungem până acolo. Nu ne întoarcem în seara asta.

— Ce spui?! Mary-Ann nu putea să creadă...

— Dar nu se poate să rămânem aici! Locul nu-i inspira nici cea mai mică încredere.

— E singura soluţie, reluă el pe un ton amuzat.

Dacă, pentru o clipă, bănuise căldură în vocea lui, acum totul se

sfârşise. David, cu neîncrederea sa, revenise la tonul distant pe care îi folosea cu ea în fiecare zi.

— De ce să nu ne întoarcem? Ea se ridică şi încercă să facă câţiva paşi. Dar durerea care îi fulgeră glezna o opri. Îşi reţinu cu greu un ţipăt.

— Iată de ce! spuse el aspru, arătându-i piciorul. Am ajunge – poate – până la plajă, dar nu mai departe. Lasă-mă să-ţi văd piciorul. Examenul pe care îl începusem mai devreme a fost întrerupt…

Tânăra simţi că roşeşte, dar David păru că n-a observat nimic.

— Rana nu e foarte profundă, dar, în seara asta, e mai bine să nu mergi.

— Eşti sigur? întrebă ea neliniştită.

— Măcar o dată în viaţa ta, ai încredere în ce îţi spun!

Mary-Ann nu prea avea de ales. Îşi duse mâna la tâmpla care o durea şi şi-o frecţionă.

— De ce eşti atât de dezamăgită? La urma urmei, nu ai niciun motiv să te grăbeşti să ajungi acolo... Cred că o noapte în pustietate e mai palpitantă pentru tine decât una cu logodnicul tău... Mary-Ann devenise roşie de furie... Simţea că se sufocă dacă nu face nimic. Se apropie de el şi ridică fulgerător mâna să îl lovească. În acelaşi moment el îi prinse încheietura şi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, continuă pe acelaşi ton batjocoritor:

— Nu pot să te duc în braţe! Şi aşa

mi-a fost destul de greu să nu-ţi pierd urma până aici!

— M-ai urmărit?! strigă ea, eliberându-şi mâna. Da, sigur că da! Ce proastă fusese! Cum de nu se gândise că era imposibil să apară aşa ca din senin!

— Dar nu te-am auzit!

— Nu e de mirare... Cum faci tot atâta zgomot cât un car de luptă... sau cât femela mistreţului... Probabil că aşa a crezut şi prietenul nostru acum câteva minute... Departe de a se amuza, ea îi aruncă o privire îngheţată, care nu-l impresiona câtuşi de puţin. Dimpotrivă, izbucni într-un râs batjocoritor.

Mary-Ann scrâşni din dinţi şi

întoarse capul. Îl ura pentru că se purta astfel cu ea. Foarte bine, o dispreţuia! Atunci, de ce continua să insiste ca ea să rămână acolo? Răzbunarea lui era cu atât mai crudă cu cât o durea şi indiferenţa şi falsa lui căldură! Era sfâşiată între pasiune şi ură, şi tumultul în care trăia îi dădea certitudinea că viaţa ei nu însemnase nimic în absenţa lui David.

După câteva clipe, râsul lui batjocoritor încetă şi Mary-Ann îl privi din nou. După privirea ironică pe care o avea, probabil că nu o compătimea prea mult pentru ceea ce i se întâmplase, ci credea că nu a avut parte decât de ceea ce a meritat. Era orbită de mânie!

— Cum îndrăzneşti să-ţi baţi joc de

mine?! Aş fi putut muri!

El o aprobă cu o privire fals compătimitoare.

— Ai căutat-o cu lumânarea. Dar am o singură nelămurire: de ce m-ai strigat pe mine şi nu pe tânărul cavaler grec care te însoţeşte?

Căută în grabă o explicaţie plauzibilă, dar cuvintele o luară înaintea gândului ei:

— La tine m-am gândit mai întâi!

«*Oh, Dumnezeule! Nu asta voiam să spun! Sau poate că ăsta e adevărul, dar nu trebuia să îl recunosc în faţa lui*!»

— A fost vina ta… rectifică ea după o ezitare. Dacă nu ai fi încercat să mă opreşti, nu se întâmplau toate astea!

Argumentele ei erau cam şubrede… Nici ea nu credea ceea ce spunea, deci cum s-ar fi putut aştepta ca el să o creadă? De fapt, nici ea nu ştia de ce îl strigase în acele clipe de panică.

— Inventezi prost, dar repede… continuă el. O întrebă iarăşi, de această dată mai aspru:

— De ce ai fugit?

— De ce nu m-ai împiedicat? ripostă ea.

— Te-am întrebat ceva! i-o reteză el scurt. Şi, pentru că ea continua să tacă, urmă cu severitate:

— Eşti prea încăpăţânată! Tocmai de aceea, voiam să văd ce vei face, unde te vei duce. Să zicem că a fost un test!

— Un test care ar fi putut să îmi fie fatal! răspunse ea exasperată.

Oare chiar nu-i păsa de viaţa ei? Era şi ea – sau ar fi putut să fie – un membru al echipajului şi, măcar în această calitate, ar fi trebuit să însemne mai mult pentru el!

— Nu eu te-am obligat să pleci! Eu am fost un simplu observator. Puteai să îţi dai seama şi singură ce riscuri îţi asumi, aventurându-te noaptea pe o insulă necunoscută!

— Riscurile mi s-au părut neînsemnate pe lângă perspectiva celor trei luni alături de tine! Şi m-ai fi lăsat să umblu aşa toată noaptea?

— Nu, bineînţeles. Te-aş fi oprit dacă ai fi pornit-o spre mlaştini…

— Mlaştini? Detaşarea lui o exaspera. Fiecare cuvânt pe care i-l spunea era ca un cuţit care i se înfigea în trup şi o făcea să sângereze. Obosise să-i ţină piept şi să se contrazică mereu cu el. Suferise cumplit după plecarea lui, iar ceea ce simţea acum era cu mult peste puterile ei.

— Da, mlaştinile acoperă toată partea de vest a insulei. Nimeni nu se aventurează acolo. Tu te îndreptai direct spre ele. Mai mult decât atât, în loc să o iei prin pădure, pe unde drumul e mult mai uşor, ai luat-o pe scurtătură…

— Ce noroc am eu de o vreme încoace! râse ea amar, aruncând o privire în jur. Întâi mistreţul, apoi tu şi,

în sfârşit, aceşti copaci liniştitori…

— Mary-Ann, de ce ai vrut să fugi? De ce ai luat-o mai întâi spre port şi apoi te-ai răzgândit? Întrebând-o, părea că o acuză şi că aşteaptă un răspuns prin care ea să se condamne singură.

— M-am răzgândit?! repetă ea surprinsă. Ce îţi închipui tu? N-am vrut decât să părăsesc insula, ţi-am mai spus…

— Ştii bine despre ce vorbesc. Voiai să-mi distrugi planurile sabotându-mi una dintre nave sau făcând orice altceva împotriva mea. Ai văzut că te urmăresc, de aceea ai şi renunţat la planul tău… De aceea m-ai şi strigat când ai fost atacată de mistreţ! Ai venit intenţionat printre

manglieri, ca să-ţi pierd urma! Recunoaşte, ce naiba! Speriată, Mary-Ann era convinsă că, orice îi va spune ca să se apere, nu o va crede. Încercă totuşi să se explice.

— E drept că am încercat să te împiedic să mă găseşti, admise ea, dar numai pentru că mă îndoiam că o vei face. Dar nu m-am gândit nicio clipă să-ţi sabotez munca. De fapt, nu doream decât să fug cât mai departe de tine... Te credeam plecat cu Car... Se opri brusc, apoi reluă:

— De fapt, nu asta e important. Nu contează decât faptul că voiam să fug pur şi simplu de aici...

— Te înşeli, e foarte important! Pentru că nu am de gând să îmi petrec

trei luni de zile păzindu-te să nu faci vreo prostie care să-mi distrugă munca de ani de zile! Se ridică brusc, pradă unei mânii abia reţinute. După ce se plimbă câteva clipe de ici-colo, se aşează din nou. Părea oarecum încurcat.

— Mi-ar plăcea să te pot crede. Dar nu-mi pot permite să mai am încă o dată încredere în tine! Am fost o dată victima minciunilor tale şi n-am niciun chef să mai risc. Minţi foarte bine…

Odinioară, în faţa tatălui ei, Mary-Ann îi spusese că priveşte aventura lor ca pe un flirt de vacanţă, fără viitor… Dar el nu avea de unde să ştie că atunci minţea… După aceea, plecase şi nu-i mai dăduse niciun semn de viaţă. Fusese singura ei minciună şi plătise

scump pentru ea. Atunci la ce făcea el aluzie acum?

— David, nu ştiu ce crezi tu despre mine, dar te asigur că nu vreau să-ţi fac rău. Şi nici nu am încercat să îţi fac vreodată… îţi aminteşti?

— Îmi amintesc foarte bine… într-o clipă, ai reuşit să îmi răstorni toate planurile!

Mary-Ann tresări, dar el continuă nemilos:

— Joci foarte bine rolul unei nevinovate. Din ziua în care ne-am despărţit, tatăl tău mi-a refuzat şi cel mai mic sprijin financiar.

— Dar în prima expediţie te-a ajutat! Îmi amintesc… Mary-Ann îşi muşcă buzele. Îi era greu să

recunoască faptul că îşi amintea totul, că nu reuşise să uite… Reluă cu greu:

— Îmi amintesc că vorbea mereu de talentele tale, de cariera strălucită care te aşteaptă… Spunea oricui că, în afaceri, voi doi sunteţi ca două degete ale unei singure mâini… De ce ţi-ar fi retras sprijinul?

— De ce?! Asta era întrebarea mea! Tu l-ai împins să o facă!

— Nu e adevărat! Trebuia să vorbeşti cu el…

— Numai că nu a mai vrut el să vorbească cu mine!

— Tatăl meu e un om raţional, care nu-şi amestecă afacerile cu sentimentele. Dacă proiectul tău l-ar fi interesat cu adevărat, nu cred că

sentimentele mele sau ale sale l-ar fi putut face să se răzgândească.

— Nu mă vei convinge niciodată, Mary-Ann! Sunt sigur că a acţionat astfel numai ca să mă îndepărteze de tine. Iar încercarea ta din seara asta de a fugi nu face decât să îmi confirme bănuielile. Îţi încalci contractul, fără să te gândeşti ce urmări ar putea avea gestul tău pentru mine. Cum aş putea avea încredere în tine? Eşti lipsită de scrupule!

— N-ai dreptul să vorbeşti aşa! Nu eşti corect!

— Puţine sunt drepte în viaţă! De la tine am învăţat asta, ce-i drept, pe cheltuiala mea. Cine seamănă vânt, culege furtună!

— Dacă tot vorbeşti în citate, să-ţi spun şi eu unul: când doi oameni sunt împreună, întotdeauna unul iubeşte şi celălalt se joacă. Dar ce mai contează? Sunt sigură că ai şi acum un răspuns. Deci voi rămâne liberă, dar permanent supravegheată, sperând că îţi voi furniza dovada de care ai nevoie? Sau vei avea, totuşi, încredere în mine?

David, cu chipul tras, părea foarte obosit, ca după o zi lungă de lucru.

— E singura soluţie care mi-a mai rămas. În noaptea asta, oricum, nu e nevoie de o supraveghere prea atentă. Vreau să dorm, după ce fac focul.

După un sfert de oră, focul ardea cu o flacără clară şi liniştitoare. Mary-Ann – pe jumătate adormită – distingea

încă silueta bărbatului, întins de cealaltă parte a focului. Avea ochii deschişi şi Mary-Ann îşi spuse că visează – fără îndoială – la patul lui şi la femeia care îl aştepta… O noapte cu Wanda era mult mai plăcută decât o noapte alături de o femeie pe care nu o mai iubea şi în care nici nu mai avea încredere!

Se simţi cuprinsă de frig, aşa încât se apropie mai tare de foc. Dar, curând, căldura deveni insuportabilă şi se îndepărtă.

— Mary-Ann! se auzi glasul iritat al lui David. Vreau să dorm, aşa că nu te mai mişca atât! Mary-Ann îşi înghiţi un oflat. Era peste puterile ei să reziste în faţa bărbatului care însemna totul

pentru ea şi care, pur şi simplu, nu putea să o suporte.

— Iartă-mă! şopti ea. Încercă să stea nemişcată, dar nu rezistă prea mult timp şi se întoarse pe partea cealaltă.

David continua să o privească cu ochii pe jumătate întredeschişi, fascinat de umbrele pe care corpul ei în mişcare le arunca în jurul lui. Şi-o aducea aminte cum era în braţele sale – voluptoasă, mlădioasă şi sălbatică. Din instinct, ştia că nimeni în afară de el nu trezise la viaţă senzualitatea lui Mary-Ann. Amintirea corpului ei tânăr, plin de pasiune, îl tortura încă…

Nu avea încredere în ea, dar era peste puterile lui să nu o iubească şi să

nu o dorească… închise ochii, alungând din amintire imaginea trupului ei în braţele lui, din acea noapte de pe plajă… Când o privi din nou, un surâs amar i se contura în colţul buzelor…

— Ţi-e frică să dormi singură? o ironiza David. Mary-Ann se ridică într-un cot, privindu-l cu furie. El rezistă privirilor ei cu un aer uşor amuzat. Deodată, în spatele lui, în tufişuri, Mary-Ann zări doi ochi sticloşi. Tresări.

— Ce s-a întâmplat? David se întoarse rapid, făcu câţiva paşi, apoi se aşeză lângă ea. Tremurând toată, Mary-Ann arătă cu degetul de cealaltă parte a focului.

— Acolo! L-am văzut! E tot el! Oare ne-a urmărit pe plajă?

— Mary-Ann, calmează-te! Nu erau decât câteva scântei care au sărit din foc!

— Oh! exlamă ea cu un surâs de uşurare. Se aşează din nou, stânjenită de temerile ei stupide.

— Mă simt ridicolă… Pur şi simplu, imaginea mistreţului mă obsedează… Aş fi jurat că am văzut ceva… Pe chipul lui David apăru un zâmbet obosit.

— Şi eu care credeam că am terminat pe seara asta! Ştii poveştile cu strigoi?

Mary-Ann îl privi îngrozită. Dar îşi reveni repede, regăsindu-şi buna dispoziţie.

— Strigoi?! Vrei să mă sperii, nu-i aşa? Pentru că nu te-am lăsat să

dormi…

— N-ar fi o idee rea! Schiţă un surâs.

— Strigoii sunt un fel de spiriduşi de aici. Sunt mici, au ochii roşii şi trăiesc în copaci. Se spune că aduc noroc sau ghinion celor care îi văd. Ce îţi vor aduce ţie?

— Am nevoie de puţin noroc, nu?

În glasul ei, era mai multă speranţă decât ar fi vrut ea să fie şi mai multă durere decât ar fi putut bănui David.

— În cazul ăsta, mi-aş dori să văd şi eu unul. David se întoarse la locul lui, lângă foc.

— Eşti sigură că vrei să rămâi acolo, cu toţi spiriduşii şi cu toate

creaturile nopţii?

— S-ar putea să mă înţeleg mai bine cu ei decât cu tine, ripostă ea sec, înfrângându-şi dorinţa de a se aşeza lângă el.

— Ar fi bine să fie aşa… Pentru că, dacă mă mai trezeşti o singură dată, trec la represalii! Vocea lui era serioasă şi, totuşi, puţin batjocoritoare. Părea că nu mai este furios, dar ironia lui avea în ea ceva dureros. Parcă nici el nu ştia prea bine cum să se poarte cu ea. De parcă între ei doi nu mai era loc de prietenie… Repetă cuvântul de câteva ori. Nu, hotărât lucru, nu-şi putea imagina o legătură călduroasă, dar platonică cu David. El făcea parte din acea categorie de oameni pe care ori îi

iubeşti la nebunie ori îi urăşti. Jar ea era hotărâtă să nu-l iubească iarăşi. Suferise prea mult! Nu-şi putea imagina nici cum ar putea să lucreze cu el.

— Ai găsit o poziţie convenabilă? Vocea batjocoritoare îi întrerupse meditaţia.

— Da, răspunse ea printre dinţi.

— Atunci, vise plăcute, Mary-Ann! La lumina flăcărilor, reuşi să adoarmă. În noaptea aceea, nu-l visă câtuşi de puţin pe Nikos.

CAPITOLUL 6

O rază de soare se juca pe chipul ei. Mary-Ann se trezi. Hainele îi erau umede de rouă, iar trupul – înţepenit de

aerul rece al nopţii. Se ridică şi făcu câţiva paşi spre plajă. Rana de la picior o ardea. Dar dimineaţa era splendidă şi Mary-Ann se întinse cu voluptate. Puţin mai departe, pe plajă, îl zări pe David. Venea în întâmpinarea ei.

— Bună dimineaţa! făcu ea uşor ezitantă. Se întreba în gând dacă era mai bine dispus în acea dimineaţă.

— Bună! zise el cu o voce încă somnoroasă. Ce-ţi face piciorul?

— Mult mai bine. În fond, durerea nu mai era chiar atât de ascuţită.

— Am făcut deja câţiva paşi şi m-am mai dezmorţit puţin. Şi nu mă mai doare nici capul, adăugă ea plăcut surprinsă de grija pe care i-o purta. Dar durerea din coaste încă mai persistă!

Ea îşi lipi mâna de cămaşă, în dreptul vânătăilor mari şi dureroase. David ridică din sprâncene.

— N-am simţit nicio fractură, dar…

— Nu te nelinişti, nu-i nimic grav, îl asigură ea. Acum câţiva ani, când am fugit pe puntea navei pentru a prinde un client care voia să sară peste bord, am căzut şi mi-am rupt două coaste. Crede-mă, dacă m-ai fi văzut atunci, nu ţi-ar fi venit să crezi! David nu părea prea convins.

— Poate… Dar aş prefera să te vadă doctorul insulei, doar aşa pentru o simplă consultaţie…

— Nu ştiam că pe Andros există un doctor. Asta nu înseamnă violarea contractului, în principal a clauzei

izolării totale?

Glumea, dar David nu-i gustă gluma şi răspunse sec:

— Contractul e o formalitate şi cer angajaţilor mei să îl respecte. Dar nu se aplică în caz de forţă majoră, chiar dacă e vorba de tine. Poate îţi par inuman, dar nu e cazul să mă consideri imbecil. Îşi privi iritat ceasul.

— Trebuie să pornim la drum. Nu vreau să-i neliniştesc pe cei de acasă. S-ar putea să fi început deja să ne caute… Te simţi în stare?

— Presupun că n-am de ales, replică ea rece.

— Aş putea să te duc în braţe, dar aş prefera să evit asta. Vorbea cu un dispreţ glacial.

— Voi merge singură! răspunse ea cu mândrie, hotărâtă să se lipsească de ajutorul lui. Totuşi, după ce parcurseră un kilometru, se simţea deja epuizată. Nisipul fin şi umed intrase în rana care se deschisese din cauza efortului, iar usturimea provocată de apa sărată devenise insuportabilă.

Mary-Ann încetini pasul, rămânând mult în urma lui. Mergea prea repede pentru ea. După un timp, David se întoarse spre ea şi văzu că abia îşi trăgea piciorul pe nisip. Dacă ar fi fost cu oricine altcineva, Mary-Ann ar fi cerut de mult timp ajutorul.

«*Dar oricine altcineva s-ar fi oferit demult să mă ajute, fără să mă rog eu*!» îşi spuse furioasă. Strânse din dinţi şi

continuă să meargă. Era hotărâtă să nu se dea bătută, chiar dacă i-ar fi luat o zi întreagă să ajungă la plantaţie.

— Mary-Ann, te iau în braţe. Dar te las să alegi: preferi…

— Nu vreau! protestă ea. Mai avem mult?

— Cam un kilometru, poate doi… Mary-Ann se simţea din ce în ce mai slăbită şi mai descurajată.

— Sau te ridic pe umeri, sau…

— Nu! Nu vreau să fiu purtată ca un sac de cartofi!

Îl văzu apropiindu-se, dar, încercând să se ferească, se împiedică de o bucată de lemn.

— Bine, dar spuneai că te dor coastele.

— Mi se pare mai demn să merg pe picioarele mele. Nu, David, te rog, nu! îl privi neliniştită. Îl credea în stare să o ia pe umăr şi să o ducă aşa... El începu să râdă.

— Hai, Mary-Ann! Cine ne-ar putea vedea acum?

— Tu! Pot să merg foarte bine. Să încetinim puţin ritmul, asta-i tot!

— Ai semnat un contract pe trei luni, te aşteptă muncă nu glumă...

— Nu fi stupid! răspunse ea.

— Atunci nu fi nici tu atât de încăpăţânată!

O ridică de jos şi o luă în braţe. Ea se zbătu, pentru că nu-i plăcea ideea de a merge cu capul în jos, însă David nu părea să ia în seamă protestul ei. O

strânse ferm la piept, purtând-o ca pe un copil. Capul i se odihnea pe umărul lui, iar părul negru îi plutea în vânt. Se destinse puţin, simţindu-se apărată la pieptul lui. Îi auzea ritmul regulat al inimii, bătând la unison cu a ei. În clipa aceea, avu certitudinea că nimeni şi nimic în viaţa ei nu ar putea însemna atât... Şi regretul de a fi venit pe insulă se şterse din sufletul ei ca şi cum nu ar fi fost niciodată acolo... David o strânse şi mai tare în braţe ghicindu-i parcă – aşa cum făcea întotdeauna – sentimentele...

— Cred că în curând vom avea companie, spuse el după puţin timp. Trezeşte-te, ajungem imediat. Toţi membrii echipei îi întâmpinară pe

terasă. Era şi Nikos, dar Mary-Ann nu mai avu timp să se gândească la el, copleşită de regretul de a fi smulsă din braţele lui David.

— Ce s-a întâmplat?

— Cum se simte?

— Unde aţi fost? îi bombardau din toate părţile cu întrebări.

— Linişte! ordonă David şi toate glasurile încetară brusc.

— Poţi să mă laşi jos acum, David. Mulţumesc! murmură ea.

Nikos o auzi şi se apropie de ei, cu braţele întinse:

— O iau eu în braţe, David. Cred că sunteţi amândoi epuizaţi.

Mary-Ann avu impresia că braţele şi pieptul lui David freamătă

imperceptibil, ca şi cum i-ar fi părut rău că-şi pierde dulcea povară. Dar îşi spuse că – probabil – e doar o impresie absurdă sau doar ceea ce ar fi vrut ea să fie. Doar adineauri nici nu voise s-o ţină în braţe! Văzând chipul îngrijorat al lui Nikos, îi şopti cu o voce liniştitoare:

— Nu fă figura asta speriată, mă simt bine, crede-mă! David însă insistă:

— Blake, adu Jeepul. Mary-Ann trebuie să meargă la doctor.

— Nu, David. Sincer, nu cred că e cazul. El se întoarse spre Nikos:

— Halkias, să ştii că logodnica ta e cea mai încăpăţânată femeie pe care am cunoscut-o vreodată!

Şi n-avea deloc aerul că glumeşte!

Dar Nikos fu tentat să atribuie duritatea glasului lui David îngrijorării pentru starea tinerei.

— Dacă aţi vedea-o pe barca ei! Nu e greu să-ţi dai seama cine e căpitanul! completă David ceva mai bine dispus.

Mary-Ann îşi ţinu răsuflarea: se gândi că face aluzie la vara pe care o petrecuseră amândoi pe barca ei. Dar David nu făcea decât să înalţe din sprâncene, cu un aer de prefăcută admiraţie:

— E clar că a ales meseria cea mai potrivită caracterului ei!

Numai Mary-Ann bănui că abia se abţinuse să nu completeze: «autoritar»! Nikos îi zâmbi şi o purtă spre casă.

— După ce te vei linişti, ne vei

povesti totul, iubito. Am fost aşa de îngrijoraţi cu toţii!

— Îngrijoraţi?! interveni Ted. Dacă ai fi auzit-o pe Wanda când şi-a dat seama că lipsiţi… Lui Mary-Ann nu-i fu greu să-şi închipuie.

Aşezaţi la bucătărie în jurul unei mese copioase, toţi o copleşiră cu întrebări. Dar David se dovedi de un ajutor nepreţuit. Fără ca ea să-l fi rugat, povesti numai acele întâmplări care nu ar fi putut da de bănuit nimănui. Construiră amândoi o istorie plauzibilă, în mare măsură adevărată. Mary-Ann însă omise să le explice de ce se plimbase aşa târziu, iar David – de ce se aflase în preajma ei…

Numai în privirea lui Wanda se

putea citi clar ce gândeşte despre o noapte petrecută în pădure cu un astfel de bărbat. Din fericire, nu avu timp să-şi spună părerile cu voce tare, pentru că Blake îndreptă conversaţia către un subiect pasionant pentru întreaga echipă.

— David, am fost dimineaţă la epavă… Scoase din buzunarul cămăşii o ţigară şi se tolăni comod pe scaun, dornic să-i facă pe toţi curioşi:

— Singur? întrebă David, fără să-şi ascundă nemulţumirea.

— Ştiu că nu-ţi place să mă scufund singur, dar cunosc bine locul. Şi nu mă mai plictisi cu regulile tale de securitate, că am făcut o descoperire grozavă.

David rămase impasibil.

— Spune-ne ce-ai descoperit, încetineala meticuloasă a lui Blake devenea enervantă.

— Povesteşte odată! se enervă şi David.

— Am fost să caut sacii pe care i-am uitat aseară… Ştiam că nu te vei bucura dacă… Era clar că trăgea de timp!

— Continuă! îl întrerupse patronul.

— Mă grăbeam aseară şi mi-a scăpat un sac tocmai în groapa albastră, continuă Blake să-şi povestească aventura.

— Idiotule! şuieră David printre dinţi.

— Ştiam eu că aşa vei reacţiona… Aşa că, dimineaţă, am fost să-l caut…

— Nu se poate! Mary-Ann era stupefiată. Niciun scufundător cu experienţă nu se putea aventura în aceste găuri adânci, care se deschideau în mijlocul recifului. Putea fi extrem de periculos, fatal chiar. David, furios, nu-şi mai stăpâni mânia:

— Dar găurile astea blestemate au mai mult de şaizeci de metri adâncime! Şi sunt aşa de strâmte, că abia încapi în ele. Coralul e ca o lamă de sabie, acolo!

Blake nu-l lăsă să continue.

— Speram ca sacul să se fi încurcat în plante, undeva mai la suprafaţă. Dar se dusese până la fund, din păcate. În schimb, am găsit altceva

încâlcit în alge.

— Blake, mă doare în cot ce ai găsit! bubui David. Poate să fie şi Coroana Angliei! Nu vreau să sfârşeşti ca hrană pentru peşti într-una din găurile astea, pricepi?

— Asta i-am spus şi noi! făcu Jane de lângă soţul ei.

— Dar ascultă-l puţin, să-ţi spună ce-a găsit! ţipă Ted, enervat de secretul pe care, pesemne, tatăl său i-l dezvăluise.

— Coroana Angliei! glumi David. Îi trecuse mânia şi se părea că îi revenise buna-dispoziţie.

— N-am putut vedea bine, dar am zărit o barcă veche eşuată în recif şi, în barcă, un cufăr din epoca de care ne

ocupăm. Şi m-am întrebat dacă nu cumva câţiva marinari au părăsit nava înainte de naufragiu, ducând cu ei o bună parte din comoară…

— S-ar putea… zise David gânditor. La ce adâncime e barca?

— Nu ştiu exact. Dar putem plonja cu toţii.

— Putem merge astăzi? Ted, roşu de emoţie, tropăia nerăbdător.

Cât ai clipi din ochi, masa fu strânsă şi acoperită cu hărţi şi schiţe. Întreaga echipă era foarte entuziasmată, până şi Nikos care stătea între Ted şi Wanda. Doar Mary-Ann se simţea puţin cam singură, oarecum exclusă din echipaj.

— David, ce crezi că ar putea să

conţină cufărul? întrebă Wanda.

Mary-Ann se întrebă iritată în cât timp îşi compusese Wanda vocea aceea gravă şi afectată. În plus, întrebarea era interesantă! Ce profit spera oare să obţină din descoperire? Brusc, Mary-Ann înţelese: comoara era David! David, pe care voia să pună mâna, pentru a împărţi cu el toate celelalte comori! Revoltată, Mary-Ann se ridică şi părăsi camera.

Ajunse în sala de baie şi închise ambele uşi: de la camera ei şi de la cea a lui David. După ce îşi examina rana, hotărî că e mai bine să n-o bage în seamă şi dădu drumul la apa fierbinte. Se dezbrăcă, îşi desfăcu părul şi intră, voluptoasă, în apa caldă. Aproape că

aţipise când uşa se deschise. În cadă căzu cu zgomot un obiect metalic.

— Ai pierdut ceva? întrebă ironic Mary-Ann, scoţând din cadă o linguriţă pe care i-o întinse lui Jane.

— Îmi pare rău, ţi-am adus ceaiul. Am bătut la uşă, dar probabil că nu m-ai auzit…

— Cred că am aţipit, răspunse Mary-Ann. Nu am prea dormit noaptea trecută. Mulţumesc, Jane!

— Cu plăcere… Ah, să nu uit: dacă vrei să-i întâlneşti pe ceilalţi, du-te pe plajă. Eu fac curat în camere. Dacă ai nevoie de ceva, mă chemi.

Mary-Ann îşi savurase ceaiul când auzi din nou bătăi în uşă. Bănuind că e Jane, strigă fără să întoarcă privirea:

— Intră! Înghiţi repede ultima gură de ceai pentru a-i înapoia cana bucătăresei, când îşi dădu seama că persoana de lângă uşă nu semăna deloc cu Jane. Cu picioarele lungi, bronzate şi cu pieptul acoperit de păr negru, nu putea fi, în niciun caz, bucătăreasa!

— Te crezi într-o să! a de aşteptare sau ce naiba? se înfurie ea.

David schiţă un gest de scuză, dar nu se mişcă. Pe chipul lui plutea un zâmbet ironic.

— Ai spus «intră», nu? Mary-Ann se cufundă cât putu de mult în apă, mulţumind cerului că avusese ideea să folosească spumă de baie.

— Şi acum, te rog să ieşi! David clătină din cap.

— Nu înainte de a sta puţin de vorbă.

— Nu obişnuiesc să fac conversaţie în cadă, replică ea, uitând să mai fie politicoasă.

— Ah, înţeleg! consimţi David. Poate vrei să ieşi?

— Asta voiam să fac înainte de a veni tu… Şi, dacă ai ieşi din baie…

— Imposibil, Mary-Ann… Vei încerca iar să fugi…

— Încetează cu gluma şi ieşi! spuse ea aproape ţipând. Îşi aminti că Jane făcea curat la etaj şi reluă pe un ton mai calm:

— David, Jane e aici… O aştept dintr-o clipă în alta. Vrei să ieşi înainte ca ea să apară, te rog? Vocea ei era

aproape rugătoare. David continua să zâmbească.

— Mai vedem… Deocamdată însă, aştept… Cum îndrăznea să se poarte aşa? Probabil ce nu-i păsa prea mult de părerea celorlalţi, dar lui Mary-Ann îi lipsea indiferenţa lui regală. Auzi paşii lui Jane care ieşea din camera ei. Înnebunită, sări din cadă, încuie uşa şi rămase acolo, moartă de frică.

— Ieşi, înainte ca Jane să apară şopti ea.

— Dar mă va auzi! replică el calm.

— Atunci, pentru Dumnezeu, ascunde-te zise exasperată.

— Aici? glumi el arătându-i cada, Mary-Ann ar fi vrut să-l poată îneca! Închise ochii, încercând să se

stăpânească, iar când îi deschise îl văzu în faţa ei cu o mână pe clanţa uşii.

— Mary-Ann, eşti bine? Nu dormi? se auzi glasul lui Jane.

— Nu, Jane, ies imediat, zise ea în grabă, luând un prosop.

— Vrei să-ţi aduc hainele? reluă femeia grijulie.

— Nu, Jane, mulţumesc! N-am nevoie acum de ele.

David îi aruncă o privire ironică. Jane se depărta, în sfârşit, şi se lăsă din nou liniştea.

— Te rog, David! E ridicol… Pleacă! O clipă, Mary-Ann crezu că o va asculta. Dar el o privi lung, aşezându-i mâinile pe umeri.

— Să plec? Glumeşti! O trase încet

spre el şi Mary-Ann nu se împotrivi îmbrăţişării. Prosopul cu care se învelise căzu, descoperindu-i trupul de o frumuseţe tulburătoare. Simţi că o părăseşte toată voinţa şi o dorinţă violentă, nestăpânită, puse stăpânire pe corpul ei. Undeva, o ultimă rămăşiţă de raţiune îi spunea că trebuie să-l convingă să plece... Dar întregul ei trup, ars de dorinţă, se împotrivi raţiunii şi se lipi fremătând de corpul puternic al bărbatului. La această atingere, David gemu...

— Mary-Ann, pe mine nu mă poţi minţi! şopti el cu glas răguşit. Orice ai spune altora, eu ştiu bine ce ascunzi tu de fapt.

— Nu-mi pasă ce crezi şi habar n-

am la ce faci aluzie.

Avea vocea plină de răutate, dar ardea toată în braţele lui, de parcă cea care îi vorbea şi cea pe care o cuprinsese în braţe nu erau una şi aceeaşi femeie…

— Micuţă sirenă, doar n-ai de gând să te măriţi cu Halkias, nu-i aşa?

Mâinile lui o mângâiau cu tandreţe şi curiozitate. Ea zvâcni neliniştită sub ele.

— Ba da! Şi nu înţeleg ce te miră. Nikos e un bărbat extraordinar care mă iubeşte îndeajuns de mult pentru a se căsători cu mine.

— Şi-ţi oferă siguranţă?

— Întocmai. Pe măsură ce vorbeau, mâinile lui David deveneau tot mai

îndrăzneţe.

— Îmi oferă ceea ce tu nu mi-ai dăruit niciodată.

— Asta nu înseamnă mai mult! E doar altceva.

— E mai bine.

— Mai bine… Şi-ţi oferă şi… restul?

O cuprinse cu putere în braţe. Îşi îngropa degetele în părul ei şi îi sprijini capul pentru măiestria devastatoare a sărutului său. Îi mângâie buzele cu limba, gustând-o. Nesătul, reveni să ia mai mult… Şi mai mult… Mary-Ann se desfătă în carnalitatea sărutului. Îi plăcea gustul lui David, fermitatea buzelor lui, înţepăturile bărbii lui pe obrajii şi pe bărbia ei. El îşi trimise

limba adânc, pătrunzându-i gura şi saturând-o de dorinţă. Când buzele lui se desprinseră de ale ei, David avea privirea tulbure, plină de dorinţă.

— Eu nu sunt extraordinar şi nu pot dărui mai mult decât am dăruit odinioară. Dar eşti sigură că preferi siguranţa lui, mângâierilor mele?

Se aplecă să o sărute din nou, dar tânăra simţi că nu mai rezistă prea mult. Trebuia să scape de el cu orice preţ, cât mai repede, căci în curând, îşi va pierde toată puterea... Cuprinsă de panică, murmură cu voce slabă:

— Dacă nu-mi dai drumul acum, să ştii că ţip din toate puterile, să se audă în toată casa! Nikos şi cu mine vom pleca, cu contract sau fără!

Ochii lui o priviră cu durere.

— Cât de mult regreţi că nu mă poţi lovi şi tu cu armele tatălui tău, nu-i aşa?

Poate că o ura din tot sufletul, dar trupul lui, fremătând lângă al ei, îl trăda împotriva voinţei lui. Mary-Ann îl împinse cu putere, dar fără prea mare succes.

— Îţi pot face mult rău, David! Nu mă obliga! Lasă-mă!

El se supuse. Totuşi, nu ea câştigase!

— Te joci cu o sabie cu două tăişuri! spuse el ameninţător. Poţi să-mi împiedici proiectul, dar ascultă-mă bine: sunt gata de orice ca să duc expediţia la bun sfârşit! Şi sunt sigur că

nu-ţi doreşti ca familia Halkias să afle ce a fost între noi. Dacă îţi încalci contractul, vă pot intenta proces, şi ţie, şi lui Nikos: totul va ieşi la iveală. Imaginează-ţi reacţia respectabilei tale soacre… Mary-Ann păli. «*Nikos e foarte legat de familia lui… Ar însemna să-i frâng inima dacă ar trebui să aleagă între mine şi ai lui…*», gândi ea tulburată.

— S-ar putea ca, între tine şi familia lui, să nu fii tu cea aleasă, insistă el cu răutate, ghicindu-i din nou gândurile. Te-aş sfătui, deci, să reflectezi înainte de a ceda impulsurilor tale distrugătoare… Căci, de data asta, nu pierd numai eu! Am fost suficient de clar?

— E un şantaj odios!

— Zi-i cum vrei… Am fost clar?

— Foarte clar! zise ea printre dinţi.

David deschise uşa şi, în baie, pătrunse o adiere de aer proaspăt. Mary-Ann era zdrobită. Nu avusese de gând să-l ameninţe, dar ce altceva ar fi putut face? Dacă s-ar fi lăsat în voia sentimentelor ei, i-ar fi furnizat încă o armă împotriva ei. Trebuia să-i ascundă lui Nikos situaţia! Iar David vorbea cât se poate de serios, întrevedea zile grele pe insula Andros… Dar nu va renunţa, în niciun caz, la viitorul ei alături de Nikos!

Se înveli din nou cu prosopul şi-l privi cu mândrie în ochi.

— Rămân… Voi munci cât pot de

bine pe durata contractului. Dar vreau să-mi promiţi că nu vei spune nimănui nimic şi că mă vei lăsa în pace!

— Voi păstra secretul şi-ţi promit că nu te voi mai atinge. Şi o fac nu pentru că mi-o ceri tu, ci pentru că aşa e cel mai bine pentru mine. Nu primesc ordine de la nimeni, mai ales de la o femeie ipocrită, care se preface mereu şi îşi controlează permanent emoţiile.

— Presupun că preferi genul Wandei, care te urmează peste tot ca o…

Ea se opri brusc şi-şi strânse pumnii:

— Cel puţin, ea e cinstită, spuse el cu răceală. Nu-şi ascunde nici felul de a fi, nici modul de a gândi. Nu încearcă

să treacă drept o tânără inocentă care se gândeşte doar la cariera soţului şi la o casă plină de copii!

— Nu ştiam că asta e o ruşine! replică ea.

— Nu! Departe de mine gândul că însurătoarea e ceva degradant! Şi eu am visat la aşa ceva… Şi eu am dorit-o odată… Pe chipul lui trecu o umbră amară.

— Cred, însă, că două persoane care se leagă astfel trebuie să fie loiale. E demn de dispreţ cel care ştie de la început că nu poate merge până la capăt, dar nu spune nimic… Privirea lui dură o fixă fără milă.

— Nu ştiu cine ar putea proceda astfel, rosti ea cu greu, refuzând să se

recunoască pe sine în acuzele lui.

— Eu, da. Şi dacă te vei analiza cu atenţie, Mary-Ann, vei înţelege şi tu… i-aş face lui Halkias un serviciu dacă i-aş deschide ochii în ceea ce te priveşte. Nu te vei schimba niciodată! După mine, e rândul altuia!

— Ai promis! îl opri ea.

— Ştiu, dar probabil că e o promisiune pe care o vom regreta amândoi toată viaţa.

CAPITOLUL 7

Mary-Ann asculta cum paşii lui David se îndepărtează. Apoi liniştea se instala din nou în casă. Rămase multă vreme întinsă pe pat, cufundată în gânduri. Acum se afla exact în mijlocul

câmpului de luptă al duşmanului!

Suspină adânc şi încercă să îndepărteze gândurile negre. Dacă tot trebuia să stea două luni pe aceeaşi insulă cu un bărbat care o ura, nu-i folosea la nimic să stea închisă în cameră, cuprinsă de presimţiri sumbre. Cu cât îşi va termina mai repede munca, cu atât va pleca mai repede.

Odată luată această decizie, se ridică hotărâtă să înceapă inventarul şi îmbrăcă o pereche de pantaloni uzaţi.

Niciodată nu văzuse o astfel de dezordine. Toate fuseseră aruncate, fără nicio grijă pentru posibilă lor deteriorare. Nu exista niciun catalog, numai câteva liste de pe care nu se înţelegea nimic! Obiectele erau

aruncate unul peste altul, în grămezi ce stăteau să se prăbuşească.

Podeaua, pereţii, etajerele, toate erau acoperite de un strat gros de praf. Lumina soarelui abia pătrundea prin unica fereastră a camerei, aproape opacă de murdară ce era. Draperiile de catifea – altă dată splendide – erau acum nişte zdrenţe. Mary-Ann le trase într-o parte şi un nor gros de praf şi de pânze de păianjăn o înconjurară dintr-odată. Începu să tuşească.

— E de necrezut! îşi spuse cu voce tare, nevenindu-i să creadă.

Aruncă în jur o privire disperată. Nu ştia cu ce să înceapă. Înainte de toate, trebuia să facă curat. Se hotărî să coboare şi să caute lucrurile de care

avea nevoie. Odată ajunsă în bucătărie, Mary-Ann începu să ezite. Jane era plecată la plajă şi, în lipsa ei, nu îndrăznea să caute prin dulapuri.

— Pot să te ajut cu ceva? se auzi dintr-odată o voce, undeva în spatele ei.

Mary-Ann se întoarse speriată. În faţa ei stătea Megan, de a cărei existenţă uitase cu desăvârşire.

— Da, sigur… Vreau să fac curat în camera de sus… Pot să iau câteva cârpe şi o găleată? Megan răspunse cu timiditate:

— Ştiu că acolo este o mizerie cumplită, dar Wanda mi-a interzis categoric să fac curat

— Megan, nu-ţi cer să mă ajuţi! o linişti Mary-Ann. Dar, spune-mi – pentru

propria mea curiozitate – de ce ţi-a interzis Wanda să cureţi camera?

Jenată, Megan îşi plecă privirea:

— S-a gândit că aş putea sparge ceva… Voia să aşteptăm pe cineva mai priceput decât mine… Mary-Ann înţelese, astfel, de ce Ted o poreclise pe Wanda: Rechinul. Se răzbuna, probabil, pentru jignirea adusă surorii lui. Dar era şi o umbră de adevăr în toate acestea. Wanda, cu superioritatea ei dispreţuitoare, teroriza pe toată lumea… Şi asta numai pentru că nimeni nu avusese niciodată curajul să o înfrunte şi pentru că David acceptase situaţia ca atare, fără să facă nici cel mai mic efort de a o schimba.

— Sper să corespund persoanei aşteptate, glumi ea. Dar, înainte de a face inventarul obiectelor, trebuie neapărat să fac curat.

Ochii albaştri ai lui Megan trădau o uşoară ezitare. Biata fată se simţea la mijloc, între cele două femei rivale, dar la fel de energice şi de hotărâte.

— Nu eşti obligată să mă ajuţi, repetă Mary-Ann cu o voce mai caldă. Spune-mi numai unde pot să găsesc cele necesare. Megan scoase dintr-un dulap o mulţime de cârpe, ziare şi alte accesorii pentru menaj.

— Crezi că-mi vor ajunge? Megan nu remarcă ironia din vorbele lui Mary-Ann şi îi aşează deasupra două mături şi o cutie cu sodă.

— Acum cred că da. Mary-Ann era convinsă că nu va folosi nici jumătate din lucrurile scoase de Megan, dar, pentru că nu voia să o jignească, le luă pe toate şi se îndreptă spre camera de la etaj.

Mary-Ann nu era genul de femeie care să se dea în vânt după treburile casnice, dar acum era nevoită să o facă. Hotărî să înceapă cu podeaua. Îşi suflecă pantalonii şi începu să frece pe jos cu putere. Dar, îşi dădu seama imediat că, în ciuda bunăvoinţei ei, nu reuşea decât să stârnească praful şi să se obosească degeaba.

— Ce faci? se auzi din nou vocea blândă a lui Megan.

— Cred că încerc să spăl podeaua,

răspunse Mary-Ann descurajată.

Megan zâmbi, clătinându-şi pletele blonde.

— Ai măturat înainte?

— Nu. Asta era! Uitase că aşa trebuia să procedeze.

— Şi ai pus suficientă sodă? Mary-Ann îşi îndreptă privirile spre găleata cu apă.

— Vrei să te ajut? întrebă Megan amabilă. Mary-Ann ezită să răspundă.

— Nu vreau să ai probleme cu patronul…

— David? A, nu! El nu se supără niciodată pe mine. E aşa de bun! Numai Wanda… Orice aş face, nu-i sunt pe plac. Mary-Ann consideră că această discuţie ar trebui reluată altă dată. O

întrerupse pe tânără, spunând:

— Megan, înainte mobilele erau tot aici? Aş avea nevoie de o masă, pentru obiectele triate, de o lampă şi de un scaun. Crezi că aş putea găsi aşa ceva prin casă?

— Întreabă-l pe David… Va fi fericit să-ţi cumpere ceea ce-ţi trebuie.

— Nu, replică scurt Mary-Ann. Nu vreau să-i fiu datoare cu nimic.

Megan făcu o figură mirată, apoi reluă:

— Poate ai dreptate… Wanda ţi-ar reproşa că încerci să atragi atenţia patronului. Şi – îţi spun din experienţă – e de preferat să eviţi aşa ceva.

Megan căzu pe gânduri.

— Sunt sigură că în pod, deasupra

camerei părinţilor mei, poţi găsi câteva mobile vechi, pe care le poţi împrumuta, fără să se supere nimeni pe tine.

Brusc, se simţi cuprinsă de entuziasm. Voia să le arate tuturor de ce e în stare şi, mai ales, voia să nu-l dezamăgească pe David. Bănuia că aceasta ar putea fi singura cale ca viitoarea lor colaborare să se desfăşoare fără incidente.

Când ajunse în pod, Mary-Ann observă că mobilierul de care îi vorbise Megan era demodat şi în stare proastă. Fiind atentă la pânzele de păienjăn, dădu la o parte câteva scaune descleiate şi descoperi un birou de stejar masiv, care s-ar fi potrivit perfect

cu depozitul ei. Dar era atât de greu, încât avea nevoie de o întreagă strategie pentru a reuşi să îl mişte.

Însă, după două ore de chin, reuşi să coboare din pod ceea ce o interesa, chiar şi enormul birou de stejar. Nu-şi imaginase că-l va putea căra singură. Dar se simţea însufleţită de o voinţă de neînfrânt: nu va cere niciodată ajutorul lui David. Îşi frecă mâinile satisfăcută şi îşi privi ceasul, hotărâtă să o cheme pe Megan. Reveni în camera în care o lăsase şi rămase uimită. Megan făcuse aproape minuni: praful dispăruse, draperiile fuseseră scoase şi, prin geamul curat şi larg deschis, pătrundea aerul proaspăt şi parfumat. În cameră mirosea a ceară, iar parchetul şi

etajerele străluceau. Megan mutase, provizoriu, toate obiectele din cameră într-un colţ.

— Megan, eşti o minune! Nu-mi vine să cred! Tânăra roşi de plăcere.

— Am fost atentă să nu stric nimic. M-am gândit că nu te vei supăra că am mutat câte ceva…

«*E un început bun*!» îşi spuse Mary-Ann. Deci, Megan avea mai multă încredere în ea decât în Wanda. Şi, dacă va trebui pe viitor să o înfrunte pe Wanda, era mai bine să ştie de la început cine era de partea ei şi cine nu voia să se amestece.

Îi zâmbi încurajator şi o prinse de umeri.

— Tot ce e aici e vechi de câteva

secole şi nu cred că le poţi face vreun rău, nici măcar din greşeală. Eşti un ajutor de nădejde şi sper că ne vom înţelege bine. Dar ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva?

Megan era la fel de pricepută şi într-ale bucătăriei şi pregăti masa imediat.

— Cum de le faci pe toate atât de bine? o întrebă Mary-Ann, prefăcându-se invidioasă. Megan îi zâmbi cu modestie, recunoscătoare pentru vorbele ei bune. Cele două femei începuseră să se simtă bine împreună. Megan pregătise un ceai cu gust exotic, câteva gustări şi prăjituri.

— Ai pregătit o masă ca pentru o armată întreagă sau… ca pentru fratele

tău! exclamă încântată Mary-Ann. Megan zâmbi:

— Ai observat deja cât e de gurmand?!

— Bineînţeles! Doar l-am văzut exterminând rapid un întreg platou de biscuiţi! răspunse Mary-Ann.

— Ce sălbatic! Nu-i prea prieşte depărtarea de lumea civilizată. Nu ştie deloc să se poarte în societate…

— Dar aici e ca în rai!

— Aşa e… răspunse Megan, uşor amărâtă dintr-odată. Numai că nimeni nu se simte ca în vacanţă la el acasă, nu? Fără să aştepte răspuns, Megan adăugă pe un ton ceva mai vesel:

— Pe aici sunt şi mistreţi… Mary-Ann făcu o grimasă comică şi arătă spre

farfuria cu prăjituri, făcute de Megan.

— Megan, eşti o bucătăreasă grozavă! Dacă te-ar cunoaşte tatăl meu, ar fi foarte fericit. Mereu s-a plâns de nepriceperea mea în ale bucătăriei. Şi Nikos ştie bine ce-l aşteaptă…

— Bine, dar nu-i deloc greu! protestă Megan.

— Pentru tine, sunt sigură că nu e greu! Eu nu m-am descurcat niciodată în treburile gospodăriei. La mine acasă, până şi plantele se usucă, iar talentul meu culinar nu a evoluat mai departe de simpla omletă.

— Nikos… adică domnul Halkias, te iubeşte, poate, pentru alte calităţi, asta-i tot! îi răspunse cu drăgălăşenie Megan, care nu mai părea intimidată

de Mary-Ann.

— Poţi să-i spui Nikos. Când aude de domnul Halkias, se gândeşte imediat la tatăl lui. Ai dreptate, sigur că mă iubeşte din alte motive, dar cred că nu i-ar fi stricat să aibă alături de el o femeie mai bine pregătită pentru căsnicie. E cam demodat în concepţii, ştiai?

— Dacă mai există bărbaţi ca el, înseamnă că mai am şi eu ceva şanse, murmură Megan, strângând masa cu mişcări pline de graţie.

«*De ce are Megan o părere atât de proastă despre ea*?» se întrebă surprinsă Mary-Ann, care începuse chiar să o îndrăgească. Era din ce în ce mai convinsă că viaţa alături de Wanda

o făcuse să sufere de aceste complexe de inferioritate.

— Asta nu înseamnă că vreau să fiu o povară pentru cineva, reluă Megan. Pentru mine, o femeie casnică e o adevărată artistă. Îmi place să cos, să fac mâncare, să deretic prin casă... Mai mult, mi-ar plăcea să am copii, să mă ocup de soţul meu, de... Se opri brusc şi începu să roşească. Apoi continuă:

— Mama spune că nu am deloc ambiţie.

— Dar nu-i adevărat! protestă Mary-Ann. Majoritatea femeilor îşi doresc o asemenea viaţă.

— Şi tu?

— Eu...

— Tu ce-ţi doreşti? Întrebarea era

mult prea legată de viitorul ei mariaj cu Nikos, astfel că nu putea răspunde sincer. Ridică din umeri, prefăcându-se că nu ştie ce să îi răspundă şi se apucă de spălat vasele.

— Deocamdată, îmi doresc să terminăm aici şi să facem inventarul, înainte ca patronul să se plângă de mine.

— Şi ar avea de ce să se plângă, nu? se auzi brusc o voce străină, care venea dinspre uşa bucătăriei. Cele două femei se întoarseră surprinse. În uşă era Wanda, zveltă şi bronzată, îmbrăcată în costum de baie. Ochii ei negri străluceau de mânie.

— De două ceasuri aşteptăm masa şi voi pălăvrăgiţi la o ceaşcă de ceai! Ce

bine e să nu ai nimic de făcut!

— De obicei, eu pregătesc dejunul, îi şopti Megan lui Mary-Ann.

— Află că n-am prea avut vreme de lenevit, replică Mary-Ann. Spre deosebire de alţii… adăugă ea, arătând spre vesela ce strălucea în suport.

— Mă bucur să aflu asta, continuă Wanda, părând că nu sesizează reproşurile din privirile celor două femei. Dar nu ai în camera de sus ceva mai bun de făcut? Asta, bineînţeles, doar în cazul în care eşti în stare să faci şi altceva, în afară de bucătărie… Megan voi să spună ceva, dar interveni Mary-Ann care o opri cu un gest, rostind clar:

— Câtă amabilitate, dragă Wanda!

Niciodată nu încep un lucru atunci când nu sunt sigură că îl pot face. Am hotărât s-o ajut pe Megan pentru că şi eu am nevoie de ea, în această după-amiază.

Apoi, cu o mişcare bruscă, smulse din mâna lui Megan buretele de spălat vase şi i-l azvârli Wandei drept în faţă.

— Şi, continuă ea, pentru că eşti dornică să ne vezi sus, la treabă, sunt sigură că vei fi încântată să termini de curăţat aici... Ca să ne ajuţi, evident... Ah! Era să uit... David mi-a spus că o pot lua pe Megan să mă ajute. Am nevoie de ea vreo câteva zile... Aşa că, începând de azi, îţi vei pregăti singură masa.

Acestea fiind spuse, Mary-Ann o

trase pe Megan după ea, lăsând-o pe Wanda interzisă. Imediat ce închiseră uşa bucătăriei în urma lor, amândouă izbucniră în râs. Megan abia mai putea să respire.

— Ai văzut ce mutră a făcut? N-a mai fost tratată aşa de ani de zile.

Mary-Ann reuşise, astfel, să câştige definitiv încrederea tinerei.

— Aşa e întotdeauna? întrebă curioasă Mary-Ann.

— Da, dar, din fericire, asta nu-l influenţează prea mult pe David. Cu mine se poartă întotdeauna frumos…

— Şi, între ei… ce fel de relaţii sunt?

Ar fi vrut să se poată stăpâni şi să nu pună întrebarea. Dar prefera să

trăiască cu certitudini, chiar dacă acestea o vor face din nou să sufere, învăţase din experienţă că e mai bine să nu amâne o criză, ci dimpotrivă… Numai aşa putea să se vindece repede… Megan ridică din umeri.

— Mama zice că David o apreciază pentru profesionalismul ei… însă, Ted crede că, între ei, e ceva mult mai serios. Chiar am auzit-o pe Wanda spunând că se vor căsători după ce se va încheia expediţia. Oricum, David ne tratează pe toţi la fel.

— Deci, el nu se va supăra dacă mă ajuţi?

— Nu. Mai ales, când va vedea ce frumos ai aranjat camera… Dar, nu cred că se va păstra aşa… Vei vedea…

Foarte curând…

— Ce se va întâmpla?

— Niciodată n-am înţeles de ce e aşa… Echipajul vine în fiecare zi cu tot felul de lucruri murdare, pline de nisip, şi le aruncă în cameră…

— Megan, îţi promit că, începând de azi, totul se va schimba. Auzi, ce-ai zice dacă am începe să ne împărţim responsabilităţile? Să ne ajutăm reciproc…

— Nu, mulţumesc! răspunse Megan. Eu te voi ajuta cu plăcere, oricând, dar prefer să rămân în umbră… Dacă eşti de acord, spune-mi cu ce vrei să încep.

— Bine, de acord, consimţi Mary-Ann. Ce-ar fi să transportăm acum

mobila? Eşti gata pentru o muncă fizică obositoare? Fusese suficientă doar o singură privire, schimbată între cele două femei, pentru ca ele să înceapă treaba.

După ce terminară de aranjat mobila, Megan întrebă, plină de voioşie:

— Şi acum, şefa?

— Ei, acum vom curăţa obiectele. Tot azi, aş vrea să le şi inventariez. Văd că ai încurcat o clasificare, spuse ea, arătând grămezile ce se înşirau pe podea. Dar, nu-i nimic… Ieşim noi la liman, adăugă ea, zâmbind.

Privi apoi în jur, urmărind atentă obiectele de pe jos.

— Văd că le-ai separat pe cele din

aur de cele din ceramică. Foarte bine… Aici văd că ai pus argintăria şi cuprul… Ce mai este de făcut? Ai întocmit o listă amănunţită, pentru inventariere?

— Cum adică? Mary-Ann ridică din umeri.

— Nu ştiu… De exemplu, o listă cu obiectele din argint: bijuteriile, potirele, monedele… Sau o listă pentru bijuterii, care să le cuprindă, separat, pe cele din aur, argint, cupru…

— Eu… n-am făcut mare lucru, murmură intimidată Megan. Wanda s-a ocupat de toate… îşi bagă nasul peste tot. Mi-a spus că ea este specialistă şi să nu mă amestec… Apoi adăugă neliniştită:

— Sper să fii tot aşa de bună ca ea,

altfel vom avea probleme.

Mary-Ann nu păru speriată de cuvintele ei şi îşi începu lucrul, hotărâtă să o eclipseze pe Wanda, prin îndemânarea ei. Mai întâi, separă şi clasă toate obiectele. Apoi alcătui un dosar cuprinzând listele şi schiţele ajutătoare, pentru ca, mai târziu, să poată redacta un inventar complet.

Megan o ajuta cu tot atâta zel, curăţind şi aranjând în urma ei. Timp de două ore, lucrară împreună; conştiincioase, fără să scoată un cuvânt.

În cele din urmă, obosite, se aşezară amândouă, la o cafea.

— Nu-mi vine să cred că am terminat, zise Megan, ştergându-şi

sudoarea de pe frunte.

— Dar suntem departe de a fi terminat, replică Mary-Ann, care se mai destinsese puţin.

— Mai greu va fi să menţinem camera astfel, suspină Megan.

Ca pentru a-i întări spusele, uşa se deschise şi intrară Nikos, Ted, Wanda şi David, încărcaţi cu obiecte pline de nisip şi pulbere de coral.

Mary-Ann se ridică în picioare şi strigă:

— Nu! Nu le puneţi pe jos! Era hotărâtă să nu-i lase să distrugă ceea ce reuşiseră ele două să facă, după mai multe ore de lucru. Le arătă, cu o privire severă, masa din lemn, acoperită cu o pătură mai veche.

— Puneţi totul aici, vă rog! Şi să nu murdăriţi podeaua! Lăsaţi-le, mâine le voi şterge şi le voi tria. David o privea înmărmurit.

— Tocmai triam totul, ca să le putem apoi curăţa, identifica, clasifica şi ordona, le explică ea, zâmbind calmă.

În ciuda rugăminţii şi a privirii poruncitoare a lui Mary-Ann, Wanda aruncă jos lanţurile – vechi şi grele – pe care le căra şi spuse cu multă obrăznicie:

— Şi eu care credeam că Megan nu-i stare de nimic! Văd că podeaua e destul de curată... Şi nu cred că ai spălat-o tu, Mary-Ann. Tu trebuia să faci inventarul... Era mai bine, pentru că, îţi mărturisesc sincer, nu văd nicio

diferenţă…

În decursul timpului, meseria o învăţase pe Mary-Ann să-şi păstreze calmul în situaţii mai delicate, dar, în acel moment, simţi că explodează. Se înroşi şi, cu ochii plini de furie, spuse:

— Wanda, află că nu mă interesează părerea ta! M-ar şi mira să fii în stare să apreciezi alte lucruri decât cele pe care le faci tu! Dar eu sunt mulţumită de munca mea. Nu ţi-am cerut ajutorul şi nici nu am de gând vreodată să ţi-l cer. Oricum, nu cred că tu te-ai înjosi atât de mult încât să faci curat într-o cameră…

— Obişnuitul ei stil de… începu Wanda.

— Wanda, vreau ca obiectele să fie

puse acolo unde spun eu, e clar?! i-o reteză Mary-Ann, cu o neaşteptată autoritate în glas.

Apoi luă lanţurile pline de nisip şi, fără o vorbă, le aşeză pe masă.

— În plus, am nevoie de linişte, pentru a putea lucra cu atenţie, adăugă Mary-Ann sec, arătând uşa cu un gest nervos, ce se voia fără replică, dar având pe faţă un zâmbet aparent liniştit. Nikos îi făcu complice cu ochiul şi ieşi, mândru de ea şi de capacităţile ei organizatorice.

În cameră rămase doar David, care părea că nu i-a auzit ordinele. Cu braţele încrucişate, păşea atent printre grămezile de obiecte şi, privind-o pe furiş, îi spuse pe un ton ironic:

— Bună treabă, matelot! Sper că-mi permiţi să te verific, din când în când, da?

Înainte de a-i răspunde, Mary-Ann îl servi cu o ceaşcă de cafea.

— Ai găsit barca despre care vorbea Blake? îl întrebă ea curioasă.

— Da. Cred că aparţine aceleiaşi nave. Oricum, e din aceeaşi epocă. Cufărul e splendid, dar, după atâtea secole, coralii l-au înlănţuit bine. Toată ziua am pierdut-o încercând să desprind barca, dar n-am reuşit decât parţial, încă mai avem nevoie de timp… Nu vreau să risc şi să distrug cufărul, doar pentru a vedea ce conţine. Părea pe poziţii defensive. Era posibil ca, pe această temă, să se mai fi certat, deja,

cu cineva.

— De acord cu tine, îl încuraja Mary-Ann. Ar fi un sacrilegiu să distrugi un astfel de cadou al istoriei. Ceea ce e înăuntru mai poate aştepta câteva zile.

Mary-Ann era convinsă că puţini dintre cei pe care îi cunoştea ar fi avut astfel de scrupule. David o privea cu interes. Părea că descoperă în noua sa colaboratoare un ajutor de nădejde. O undă de regret trecu prin privirea lui şi, pentru prima dată, Mary-Ann crezu că înţelege şi ea ce se ascunde în asprul bărbat din faţa ei. Ca şi el, era convinsă că ar fi format, în muncă şi în viaţă, un cuplu imbatabil. Alungă repede acest gând… Între ei era prea multă durere,

prea multe amintiri… Fiecare îşi legase acum viaţa de altceva şi nu se mai puteau întoarce de unde au plecat…

— De ce n-ai venit azi cu noi? Acum chiar că nu-i mai putea spune că n-o interesa munca lor. Se zăpăci şi căută repede un pretext plauzibil:

— Am vrut să îl cunoşti pe Nikos în absenţa mea. Sper că nu te-ai răzbunat pe el doar pentru că eu… Ştiu ce simţi şi ce crezi despre mine… Nu cred că mai e nevoie să spun. David îşi încordă brusc muşchii maxilarului. O privi întrebător. «*Oare chiar ştii*?» păreau să spună ochii lui.

— Îl respect mult pe logodnicul tău. Nikos e foarte competent şi e foarte greu să nu-l… apreciezi, adăugă

el, evitându-i privirea. Ar fi putut să fie un compliment la adresa lui Nikos, un compliment făcut de David împotriva voinţei lui… Dar Mary-Ann se îndoia de asta… Oricât de mult ar fi încercat ea să schimbe atmosfera şi relaţiile dintre membrii echipajului, David tot l-ar fi urât pe Nikos Halkias, chiar şi numai pentru faptul că o adusese pe ea aici. Acum îşi spuneau pe nume, dar aparenţele nu o puteau înşela. Erau doi bărbaţi care credeau că ştiu totul unul despre celălalt, legaţi prin sentimentele pe care le avuseseră pentru aceeaşi femeie… Nikos o iubea… Dar ar fi dat orice să smulgă iubirea din pieptul lui Nikos… Poate că, într-adevăr, nu-l merita. Dar viaţa îi mai oferise o şansă

şi nu voia să o piardă. Mary-Ann se mulţumi să răspundă:

— Mă bucur. David zâmbi amar.

— Ştiu să fac faţă oricărei situaţii. N-aş putea spune asta şi despre tine…

Mary-Ann tresări. Nu se aştepta la un asemenea atac din partea lui.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la Wanda. S-a plâns de tine… David îi făcu semn cu mâna să nu-l întrerupă.

— Vreau să fiu imparţial cu toţi membrii echipajului. Nu vreau să favorizez pe nimeni şi nici să condamn fără dovezi. Dar, după scena pe care ai făcut-o mai devreme, o discuţie este inevitabilă. Ai încercat să o umileşti pe Wanda în faţa celorlalţi… Ştii foarte

bine că e aşa. Şi, între noi, Mary-Ann, nu sunt permise asemenea lucruri.

Tânăra rămase fără replică. Oare David nu îşi dădea seama că obrăznicia Wandei merita pedepsită, chiar şi prin nişte cuvinte mai dure?

Încercă să se explice, deşi o enerva noua evoluţie a relaţiilor dintre ei:

— Poate că am fost prea răutăcioasă, dar Wanda ne-a acuzat, pe mine şi pe Megan, că «lenevim». Cum ştiam că tu nu mă vei apăra, am făcut-o singură. Era dreptul meu, David!

— Mary-Ann, crezi că eu sunt orb? Sigur că văd ce ai făcut… Dar te acuz pentru faptul că ai făcut-o de faţă cu toată lumea. E un vechi obicei al tău,

destul de nesuferit… Wanda e singura fotografă bună pe care am putut s-o găsesc. Nu vreau să o pierd. Iar astăzi, plângea. Mary-Ann îl privi surprinsă de acest nou amănunt. Wanda plânsese…

«*Probabil plângea cu lacrimi de crocodil*», îşi spuse cu dispreţ. I se făcea rău dacă se mai gândea la noua postură de victimă, în care poza acum Wanda. Dar nu reuşea să înţeleagă de ce David nu vedea lucrurile exact aşa cum erau…

— Aştept scuzele tale, rosti David cu o voce aspră.

— Nu, David! Nu am de ce să mă scuz! replică Mary-Ann, cu glasul înecându-i-se de furie.

— Nu te vei schimba niciodată,

Mary-Ann spuse David aruncându-i o privire rece. Eşti la fel de încăpăţânată şi de egoistă ca înainte… Mary-Ann se ridică indignată, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşă. Însă David îi bară calea.

— N-am terminat. Nu mă interesează ce faci tu cu viaţa ta, dar nu-ţi voi permite să o ataci pe Wanda. Eu sunt stăpân aici, să nu uiţi asta, bine?

Mary-Ann simţea nevoia să strige, să protesteze împotriva acestei nedreptăţi. Dar David o strângea de braţ şi durerea o reţinu. În plus, se gândea la reacţia lui Nikos… Trase adânc aer în piept, privindu-l resemnată. David slăbi strânsoarea şi

Mary-Ann se eliberă, făcu o reverenţă ironică în faţa lui şi se îndreptă spre uşă cu faţa la el, spunându-i ironic:

— La ordinele dumneavoastră, Stăpâne! Umila dumneavoastră sclavă pentru totdeauna! David scăpă o înjurătură printre dinţi, dar intră în joc:

— Înveţi repede, ştiam eu… Uite aşa îmi plac mie femeile, dulci şi supuse. Poţi să te retragi, acum.

Ajungând dintr-un salt lângă ea, o prinse de bărbie şi o sărută, ca pentru a-şi pecetlui victoria. O clipă se pierdu în plăcerea pe care i-o făcu apăsarea buzelor lui pe gura ei… Dar totul nu dură mai mult de o fracţiune de secundă…

Se desprinse furioasă din braţele

lui şi izbi uşa în urma ei. Din cameră răsună râsul batjocoritor al lui David. Mary-Ann se enervă şi mai tare.

Poate că el câştigase prima bătălie, dar războiul nu se terminase încă. Dimpotrivă, abia începuse!

CAPITOLUL 8

Mary-Ann îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte. Căldura era sufocantă şi echipajul – epuizat. Mulţumi cerului că fusese nevoită să rămână acasă. Simţea că, pe o asemenea căldură, nu i-ar fi suportat pe Wanda şi pe David.

Aşezând pe masă vasul de porţelan la a cărui reconstituire lucra, aruncă o privire mulţumită prin cameră. Totul era pus la punct şi nici David, şi nici

chiar Wanda, nu ar fi putut să se plângă.

Dar, trebuia să recunoască, procedase astfel numai ca să o ignore pe Wanda şi ca să evite întâlnirile cu ea. La început, observaţiile ei o lăsaseră rece şi considerase că e mai bine să nu o provoace. Dar, de o vreme, intimitatea ei cu David începea să o deranjeze. Sau, poate, o deranjase de la început, dar nu voise ea să o recunoască. Deocamdată, nu spusese încă nimic. Dar era conştientă că această resemnare mută nu putea să dureze la nesfârşit.

Se gândea cu nelinişte că se apropia ora fotografiilor şi nu era deloc

dispusă să suporte prezenţa neobositei ei acuzatoare, ale cărei reproşuri deveneau tot mai dese, pe măsură ce laudele lui David erau tot mai rare.

— Hotărât lucru, am nevoie de odihnă! îşi spuse cu voce tare, împingând la o parte vasul.

I-ar fi plăcut să înoate, mai ales cu Nikos. De când veniseră pe insulă, petrecuseră prea puţin timp împreună. Îşi petrecea aproape toată ziua sortând şi inventariind obiectele aduse de Nikos şi de ceilalţi scufundători. Dar ar fi putut să recupereze chiar în acea zi timpul pierdut.

Îmbrăcă în grabă un costum de baie alb, ieşi din casă şi o porni pe cărarea nisipoasă ce ducea spre plajă.

Culese pe drum o floare roşie şi şi-o prinse în păr.

— Nikos! strigă ea cu mâinile pâlnie strânse la gură, în direcţia bărcii ce se apropia de ţărm. Observă fără plăcere că, în barcă, alături de Nikos, era şi Wanda. Evită să o privească şi se grăbi să-şi întâmpine logodnicul.

— Ce faci aici? Wanda îl lăsase pe Nikos să tragă barca la ţărm, rezervându-şi dreptul de a pune ea prima întrebare. Părea a fi prost dispusă şi avea buzele strânse într-un rictus amar. Mary-Ann îi ignoră întrebarea şi i se adresă lui Nikos:

— Mi-am luat o după-amiază liberă şi m-am gândit…

— Fără a cere permisiunea

nimănui? o întrerupse Wanda pe un ton autoritar.

— Da, îi aruncă Mary-Ann peste umăr, muşcându-şi buzele ca să nu spună nicio răutate. Se întinse pe nisip, lângă Nikos, sperând ca Rechinul să o şteargă şi să o lase singură cu Nikos.

— Dacă eşti liber, am putea înota împreună… Sau poate mergem la o plimbare…

Îl privea cu ochii mari, nerăbdătoare să audă răspunsul.

— Ar fi minunat, Mary-Ann, dar… Ca să-i alunge dezamăgirea, o luă în braţe.

— E rândul meu să mă scufund şi, după ce voi termina, voi fi sătul de apă pe ziua de azi.

— Păcat! zise ea, clătinând din cap. Sigur, munca lui va fi mereu pe primul plan! De aproape o lună de zile, de când veniseră pe insulă, nu prea avuseseră timp pentru ceea ce trebuia să fie «aproape o vacanţă»…

— Dacă am face o plimbare după cină? Nikos regreta că nu poate să-şi petreacă mai mult timp alături de ea. În ultima vreme, Mary-Ann îi păruse obosită şi neliniştită. Îşi pierduse entuziasmul şi buna dispoziţie care o caracterizau. E drept, se bronzase puţin, dar avea obrajii palizi şi ochii lipsiţi de orice strălucire, îl durea această suferinţă mută a iubitei lui şi ar fi dat orice să o facă din nou fericită. Uneori, regreta că o adusese aici, că o

izolase de cunoştinţe şi prieteni, numai pentru că îi fusese teamă că nu ar fi putut sta departe de ea trei luni. Iar acum trebuia să plătească scump pentru egoismul lui.

Cu vocea ei aspră, Wanda îi întrerupse gândurile lui Nikos:

— Cred că, în seara asta, voi fi obligată să fac eu munca altora, aşa că, te rog, ocupă-te tu de asta, îi spuse ea lui Mary-Ann, întinzându-i sacul cu obiectele aduse de pe barcă.

«*Oare femeia asta nu are inimă*?» se întrebă ea mânioasă. «*Nu simte nimic*? *Nu regretă nimic? Ar trebui să fie bucuroasă că îmi petrec timpul cu Nikos şi nu cu David. Sau poate vrea să-i monopolizeze pe toţi bărbaţii de pe*

insulă? Mă îndoiesc că pentru ea contează prea mult ce simt alţii.»

O privi drept în ochi, hotărâtă să o înfrunte. Nu mai voia să fie considerată o femeie de cârpă, pentru care decid alţii. Relaţia dintre ea şi Wanda trebuia să se schimbe şi cel mai bine era să înceapă de acum.

— Astăzi nu mai lucrez, Wanda. Pur şi simplu, mă odihnesc, replică Mary-Ann pe un ton cât se poate de categoric.

— În acest caz, nu vei fi singura, mormăi Rechinul, îndreptându-se spre casă.

— Cel puţin, sper că nu vom alege aceleaşi locuri de odihnă. Aş vrea cu adevărat să mă simt bine! Spunându-i

acestea, Mary-Ann îi întoarse spatele. În faţa ei, Nikos stătea şi o privea surprins, neobişnuit cu această ipostază a iubitei lui.

— Poate că e mai bine să te întorci la treabă, îi spuse Mary-Ann lui Nikos.

— Da, dar nu-mi place să te las aşa.

— Nu trebuie să îţi faci griji pentru mine, Nikos. Sunt o femeie puternică.

— Încep să mă întreb dacă te cunosc cu adevărat, Mary-Ann… Am crezut întotdeauna că ai nevoie de protecţia mea, dar descopăr că nu e deloc aşa. Însă mă bucur că, astfel, nu o vei mai lăsa pe Wanda să te calce în picioare.

Pe obrazul lui înflorise un zâmbet

de mulţumire, ca şi cum ar fi avut vreun merit în această schimbare. Îi luă capul în mâini şi o privi lung în ochi:

— Aş vrea să ştiu ce se ascunde dincolo de privirea aceasta…

«*Ah, Nikos, dacă ai şti… E tot ce ţi-ai fi dorit să simt pentru tine! Sunt o femeie geloasă şi îndrăgostită, şi neliniştită, Nikos… Şi aş fi vrut să nu mă fi iubit, căci minciuna în care trăiesc mă ucide… Şi ne face mult rău la amândoi*!»

Cu o voce caldă şi rugătoare, îl întrebă:

— Nikos, chiar nu putem petrece nici măcar o zi împreună?

— E tot ce îmi doresc, Mary-Ann. Hai să mergem cu toţii, duminică, la o

plimbare!

— Cu toţii? întrebă Mary-Ann dezamăgită, i-ar fi plăcut să fie ceva mai romantic. O durea refuzul lui Nikos de a-şi petrece mai mult timp numai cu ea.

— Nu chiar toţi… Doar Megan, tu şi cu mine. Spusese aceste cuvinte cu o voce tremurată şi se grăbi să adauge şi o explicaţie, văzând privirea surprinsă a lui Mary-Ann:

— Wanda se poartă foarte urât cu ea. Cred că s-ar simţi bine cu noi. Are nevoie de nişte prieteni, Mary-Ann… E foarte singură…

«*Cum de ai avut timp să observi cât de singură e Megan, Nikos*?» îl întrebă în gând. Ar fi vrut să aibă

puterea să spună aceste cuvinte cu voce tare, dar simţea că nu ar fi drept să-i reproşeze aşa ceva, mai ales acum, când ea nu se mai gândea decât la David.

— De acord! răspunse Mary-Ann.

— Acum trebuie să plec... Mary-Ann îl privi îndepărtându-se, până când deveni un punct minuscul ce se pierdu repede în zare. Hotărî să nu se întoarcă la lucru. Merita o după-amiază de pauză! La urma urmei, poate că era mai bine că Nikos nu rămăsese cu ea. Avea ocazia să rămână singură şi să-şi limpezească gândurile. Picioarele i se cufundau în nisipul fin şi cald. Se apropie de apă, nerăbdătoare să simtă mângâierea blândă a valurilor pe

glezne. Soarele ardea încă şi marea era atât de atrăgătoare, încât nu reuşi să reziste tentaţiei. Apa o învălui în răcoarea ei reconfortantă, creându-i un sentiment plăcut de siguranţă.

Când, în sfârşit, se hotărî să se îndrepte spre ţărm, înconjurată de spuma valurilor sparte, zări un bărbat aşezat lângă prosopul ei, trăgând liniştit din pipă.

Probabil că o aştepta demult… Şi-ar fi dorit să fie cu ani în urmă, când el o aştepta la fel de răbdător pe plajă… i-ar fi sărit în braţe, plină de iubirea care aproape o sufoca… «*Te iubesc, David Latimer, dar nu ţi-aş mai spune-o pentru nimic în lume… Mă urăsc pentru ceea ce simt… Şi te urăsc şi pe*

tine, pentru că tu ştii acest lucru…» Plină de atâtea sentimente contradictorii, se îndreptă spre el gata de atac.

— Ce cauţi aici?

— Eşti frumoasă ca Venus ieşind din spuma mării… Spuse de el, aceste cuvinte puteau să fie foarte bine şi un compliment, dar şi o ironie.

— Te-am întrebat ceva. David o privea calm, măsurând-o din cap până în picioare cu o privire admirativă. Îi simţea privirea arzătoare mângâindu-i pielea, înfiorând-o. Era la câţiva paşi de el, în picioare, cu pielea încă umedă, dar caldă, aşteptând parcă o mângâiere, un semn, pentru a se lăsa cuprinsă de braţele lui.

Neîndemânatică, începu să-şi strângă hainele împrăştiate în jurul prosopului. Încerca să-şi regăsească calmul şi să umple cu ceva golul dintre ei. Când crezu că e destul de stăpână pe sine, îl întrebă cu o voce puţin ironică:

— Mă spionezi? Faţa lui rămase imobilă.

— Am terminat plonjările pe ziua de azi. Wanda mi-a spus că ţi-ai luat liber – nu ştiu de la cine – aşa că am venit să te caut. Simplitatea răspunsului său o derută pe Mary-Ann.

— Cum m-ai găsit? Şi, pentru că David nu spunea nimic, Mary-Ann adăugă:

— Simţeam nevoia să mă depărtez

puţin de plantaţie…

— Şi eu… o întrerupse el, golindu-şi tacticos pipa. N-am de gând să te aduc înapoi cu forţa.

— Voiam să mă destind puţin, încercă ea să se scuze.

Avântul de la început îi cam pierise, derutată de felul în care o trata. În ultima vreme, se obişnuise cu vocea lui rece şi indiferentă, cu privirile lui mânioase şi pline de ură. De aceea, acum, când îl redescoperea aşa cum îl ştia, nu putea să-şi refuze această bucurie. Renunţă, deci, la planurile ei de răzbunare, de teamă ca nu cumva, provocându-l, să redevină patronul indiferent, care îi era din ce în ce mai nesuferit.

— Te înţeleg…

— Începusem să vorbesc singură în spaniola veche a secolului al XVIII-lea, glumi Mary-Ann

— Sper că nu e ceva molipsitor! Dorinţa de a petrece câteva clipe alături de el devenea din ce în ce mai puternică.

— Şi ce altceva mai ai de gând să faci azi?

— Nu ştiu… răspunse Mary-Ann gânditoare. M-am obişnuit atât de mult cu munca, încât nici nu mai ştiu cum aş putea să-mi petrec timpul liber.

David aruncă în glumă cu un pumn de nisip spre ea.

— Totuşi, nu sunt chiar un stăpân de sclavi! protestă el.

— Ei nu chiar stăpân… Munceşti şi tu din când în când, îl necăji ea în glumă. Adică… destul de mult, adăugă cu o voce prefăcută.

«*Oare tu l-ai cunoscut vreodată astfel, Wanda*?» se întrebă Mary-Ann în gând, cu bucuria ascunsă că bărbatul acesta, de o vitalitate debordantă, îşi deschidea sufletul în faţa ei fără nicio reţinere. Când îl cunoscuse, fusese atrasă de energia neobosită de care dădea el dovadă. Şi, chiar şi acum, trebuia să recunoască, îi plăcea să lucreze cu el, în ciuda faptului că munca îl făcea mai aspru.

— Cred că mi-ar plăcea să explorez puţin insula, spuse cu voce tare. Dar pentru asta trebuie să mă îmbrac.

David se prefăcu că închide ochii, fără să se mişte din loc. Mary-Ann vorbea mereu, încercând să diminueze tensiunea care începea să se facă simţită între ei.

— Te întorci acasă?

— Probabil că da... Doar acolo locuiesc, îi răspunse el ironic. Deocamdată, însă, te voi însoţi în explorările tale... Să nu mai dai cumva peste un mistreţ...

— Sunt atât de flămândă că aş fi în stare să-l prăjesc şi să-l mănânc ca o sălbatică.

— Vrei să mergem la masă?

— Nu, nu chiar acum, spuse Mary-Ann terminând cu îmbrăcatul.

David se ridică şi îi puse în glumă

piedică, încercând să o prindă în braţe. Dar Mary-Ann se strecură printre mâinile lui întinse şi porni înainte.

— Cred că vom găsi în drum ceva de mâncare. Poate peşte crud, ce zici? Sau viaţa cu Nikos ţi-a deschis pofta pentru lux? Vocea lui căpătase din nou intonaţii dure.

«*Eşti gelos, David*!» ar fi vrut să exclame, dar păstră această mică descoperire ca pe o victorie a sufletului ei împotriva raţiunii, care îi şoptea că e zadarnic.

— N-ar fi pentru prima dată când aş mânca peşte crud! Dacă îţi aduci aminte…

Cuvintele îi ţâşniseră aproape involuntar de pe buze. Câteva clipe mai

târziu, regreta că le spusese. Privirea ironică a lui David o învălui cu răutate.

— Mă îndoiesc că tu îţi mai aduci aminte de ceva!

Continuau să meargă pe ţărm. Plaja devenea din ce în ce mai îngustă, iar stâncile mai ameninţătoare. În locul nisipului, apăruseră pietricele ascuţite care îi răneau tălpile.

— Ah! gemu ea. De ce m-ai adus aici? Dar David nu-i răspunse nimic şi Mary-Ann îl blestemă în gând pentru caracterul lui autoritar şi pentru lipsa lui de politeţe.

— Nu ştiai că cele mai mari bucurii sunt destinate celor care ştiu să rabde?

Mary-Ann mergea cu un pas în spatele lui David, continuând să

mormăie.

— Aproape am ajuns, îi spuse David întorcându-se spre ea.

Peretele de stâncă se ridica ameninţător în faţa lor… Dincolo de el, se afla o plajă mică, acoperită cu nisip fin, mărginită din toate părţile de apă şi de stânci. În perete, se deschidea o peşteră.

— O grotă! exclamă surprinsă Mary-Ann.

— Mai mult decât atât. Hai să vezi! David se opri şi o cuprinse protector de umeri. Dar, ca şi pe plajă, Mary-Ann se desprinse din braţele lui.

— Dacă te răpeşte vreun balaur, să nu spui că nu am vrut să te apăr.

Mary-Ann se opri. Teama învingea

curiozitatea, înainta încet, gata să se retragă la cel mai mic zgomot. Solul grotei era acoperit cu nisip fin. În aerul rece, se simţea mirosul sărat al mării.

— Ce balaur? îl întrebă ea. Să nu-mi spui că pe insula Andros există fiinţe mai antipatice ca mistreţii sau... ca tine...

— Fals! Nu eu sunt antipatic, ci tu eşti prea inabordabilă.

— De unde ştii că sunt inabordabilă din moment ce nici nu ai încercat să te apropii de mine? Glasul ei era provocator. Profitase că întunericul îi ascundea îmbujorarea din obraji.

— Deci ai observat, rosti el satisfăcut. Chiar mă întrebam dacă ai

coborî din turnul tău de fildeş la mine, când ţi-aş bate noaptea la poartă, cerşindu-ţi mila.

Mary-Ann intră în joc.

— Oare ce spui tu nu se potriveşte şi invers?

— Adică… David se sprijinea de stânci, cu mâinile în buzunare.

— Eu sunt cea care se poate întreba cât va dura până vei veni să mă cauţi.

Mary-Ann îşi savura victoria.

— Dacă îmi amintesc bine, tu m-ai urmărit azi, nu eu.

— În cazul ăsta, pot spune că am avut dreptate. Eşti chiar o sirenă!

Mary-Ann îl lovi în glumă cu prosopul.

— N-am nicio şansă cu tine, nu?

— Nu ştiam că asta vrei, răspunse David, aruncându-i înapoi prosopul, pe care ea îl prinse din zbor.

— Serios, David, de ce m-ai urmărit azi?

— Mi-am amintit cât de plăcută e compania ta… Mint… Voiam să-ţi arăt balaurul. Vii?

Apoi se îndreptă spre grotă şi intră fără să privească în urmă. Mary-Ann nu avu de ales şi-l urmă, fiind atentă să nu se lovească de plafonul scund al peşterii. Pe măsură ce înaintau, tavanul şi pereţii se îngustau din ce în ce mai mult, astfel că fură nevoiţi să meargă în genunchi.

Deodată, culoarul strâmt se lărgi

brusc, dând într-o încăpere vastă, suficient de înaltă pentru ca un om să poată sta în picioare. Cu toate acestea, David se aşează şi-i făcu semn şi ei să facă la fel.

— Suntem în vizuina balaurului, şopti el. Pe jumătate dragon, pe jumătate caracatiţă. Îi devorează pe toţi cei care se apropie de el.

— Câtă imaginaţie ai! O clipă, chiar era să te cred.

— Nu e deloc imaginaţie! o corectă el. Legenda era cunoscută chiar şi de primii locuitori ai grotei.

— Vrei să spui că au intrat şi alţii în colţul ăsta uitat de Dumnezeu?

— Sigur că da! Bineînţeles, au fost puţini cei care s-au aventurat până

aici…

Mary-Ann îl asculta, privind în jurul ei puţin înfricoşată. David vorbea încet, dar ecoul îi amplifica şoaptele.

— Lista de vizitatori conţine câţiva indieni, piraţi, naufragiaţi şi… pe noi doi. Eşti încântată?

— Nu ştiu sigur, îi răspunse ea râzând. De unde ştii că nu există şi alţi… locatari?

— Păi, eu am degajat primul intrarea în grotă. Am descoperit-o întâmplător, când am alunecat de pe stânci, în prăpastie…

— Te crezi un adevărat aventurier, nu? îl întrebă Mary-Ann, lăsându-şi capul pe spate şi privind peretele care se înălţa lângă ei.

— Ai descoperit ceva interesant?

— Depinde la ce te referi… Câteva năvoade de peşte… Şi încă ceva, care mi-a permis să finanţez expediţia asta şi să găsesc nava scufundată.

David făcu o pauză şi privi chipul uimit al tinerei femei. Apoi continuă:

— Am găsit nişte plăci de argint pe care era înscris numele navei: Prinţesa.

— Prinţesa? Ce caraghios! Lucrez de săptămâni de zile la nava asta, fără să-i fi ştiut măcar numele… Mai povesteşte-mi, te rog.

— Se spune că nava avea un căpitan care voia să se căsătorească cu o prinţesă spaniolă şi naviga spre ea încărcat de daruri. Dar soarta nu l-a ajutat să-şi împlinească visul. A sfârşit

pe fundul oceanului, împreună cu nava sa – singura prinţesă pe care a avut-o vreodată.

— De unde ştii toate astea? întrebă Mary-Ann, privindu-l cu coada ochiului.

David părea pierdut în visare. Rar i se putea întrezări această latură sentimentală a personalităţii lui. Mary-Ann îşi dădu într-o parte părul de pe frunte şi-l privi atentă.

— Am stat mult în muzeu, cercetând istoria Prinţesei, dar nu cunoşteam locul naufragiului. Descoperirea grotei a fost o şansă nesperată…

— Nu înţeleg…

— Pe o placă era schiţată o hartă a insulei, care indica locul unde se

scufundase nava.

— Au fost supravieţuitori? întrebă Mary-Ann cu o curiozitate sporită.

— Aşa cred, deşi n-am dovezi. Oricum, până la mine, nimeni n-a căutat nava…

— Poate au murit toţi…

— Da… Şi, dacă au fost atacaţi de piraţi, nu cred că au încercat să salveze încărcătura, ci femeile.

— Dar tu ce crezi că li s-a întâmplat?

— Probabil că cele mai bătrâne au fost aruncate peste bord… însă fecioarele au avut mai multe şanse de supravieţuire… Mai ales dacă semănau cu tine, o tachina el. David se opri şi o învălui cu o privire caldă, mângâindu-i

uşor părul.

— David, nu… Nu cred că…

Se aplecă spre ea şi o sărută cu ardoare, ţinându-i mâinile prizoniere în ale sale. Buzele lui se frecară de câteva ori cu putere de ale ei, înainte să se liniştească. Apoi, încet, limba lui îşi făcu loc în căldura umedă a gurii ei. Mary-Ann încercă să protesteze, dar simţi că muşchii gâtului îi devin maleabili, aşa încât el îşi strecură degetele în părul ei, împingându-i capul pe spate. Îi devoră gura cu o blândă ardoare. Când se depărtară unul de altul, Mary-Ann avea respiraţia întretăiată.

— Dacă piraţii te-ar fi adus aici, n-ai mai fi fost în stare să crezi nimic…

Oricum, pentru ei, n-ar mai fi avut nicio importanţă. Ba chiar refuzul tău ar fi făcut mai picantă întâmplarea!

— Observ că îţi cam place să faci pe piratul, vorbind despre nave eşuate, pline de comori... îţi place să faci declaraţii femeilor, pe care nu le iubeşti...

David zâmbi şi o mângâie încet. Mary-Ann tresări, îşi dorea ca el să înceteze, dar, în acelaşi timp, aşteptase gestul acesta de mult timp. Îşi înfipse unghiile adânc în carne, dureros tentată de dulceaţa buzelor lui.

— Nu te juca, Mary-Ann! Eu nu glumesc. Ştii foarte bine că te iubesc! Am încercat să te uit, dar n-am putut... Mary-Ann răspunse cu o voce

impersonală:

— Nu sunt fecioara din poveştile tale cu piraţi. Trăim în secolul XX, sunt logodită, iar tu eşti patronul meu. David insistă, privind cu disperare în ochii ei:

— Nu pot să cred că l-ai uitat pe primul pirat, pe care l-ai iubit. Spune-mi că nu l-ai uitat, Mary-Ann… Spune-mi, Mary-Ann… şopti el cu vocea sugrumată de emoţia evocării acelui trecut.

Era crud cu ea! Acum îi făcea declaraţii de dragoste, pentru ca, peste câteva clipe, să-i spună că nu are încredere în ea! O ura atât de mult ca să o facă să-l piardă pe Nikos? Se agăţă de acest gând şi reuşi să articuleze cu greu:

— Asta a fost demult... Acum, îl... iubesc pe Nikos.

— Nu te cred! Mi-o spune corpul tău când te sărut...

— Nu simt nimic când mă săruţi! se revoltă ea.

— Atunci de ce nu te împotriveşti? îţi spun eu, Mary-Ann... Pentru că îţi place... Altfel, spune, de ce mă priveşti întotdeauna cu buzele întredeschise, invitându-mă parcă să te sărut?

— Eu?!

— Da, tu... Şi acum ai vrea să te sărut...

— Ha, ha! hohoti ea cu o voce răguşită. Încerci să mă provoci...

— De ce nu recunoşti? Nikos te sărută ca un frate mai mare, aşa-i? Nu

te-a sărutat niciodată aşa…

David se aplecă din nou spre ea, o strânse cu putere în braţe şi o sărută cu patimă. La fiecare mişcare a buzelor lui, se simţea cuprinsă de o flacără care o devasta. Cu ultimele puteri, îşi aşeză mâinile pe umerii lui şi-l împinse cu putere, eliberându-se din îmbrăţişare.

— Te rog să nu te mai legi de Nikos! Intimitatea dintre noi doi nu te priveşte! rosti Mary-Ann, înghiţind în sec.

— Asta nu mă împiedică să te iubesc! spuse David întristat. Ce simplu ar fi fost să fie aşa! adăugă el.

David întinse din nou mâna spre ea şi-i atinse umărul. Mary-Ann se scutură cu violenţă.

— Mary-Ann, te rog, mai dă-mi o şansă înainte ca Nikos şi ai lui să pună stăpânire pe tine şi să te condamne la o existenţă plicticoasă. Nu-i lăsa să distrugă femeia plină de viaţă pe care am iubit-o şi pe care încă o mai iubesc…

Mary-Ann se lupta disperată cu propria ei dorinţă. O provoca pielea lui mirosind a mare, trupul lui fierbinte, fremătând. Îi era frică să-l privească în ochi. Simţea cum, încet-încet, voinţa o părăsea. Ar fi vrut să fugă cât mai departe de el, să se arunce în braţele lui Nikos. Îşi închise pleoapele cu putere, alungând acest ultim gând. Îl dorea pe bărbatul care era acum cu ea, lângă ea. Îşi întoarse capul spre el.

David o privea cu dragoste, dar citea în privirile lui o hotărâre imposibil de înfrânt, indiferent care ar fi fost răspunsul ei.

Ar fi vrut să-l pedepsească pentru felul în care o părăsise, lăsând-o pradă singurătăţii şi disperării. Dar îl iubise cu adevărat şi era în stare să-l ierte pentru răul pe care i-l făcuse… Şi, probabil, încă îl mai iubea…

David se apropie mai mult de ea, dar Mary-Ann făcu un pas înapoi.

— Nu pot să-l trădez pe Nikos, spuse ea pe un ton confuz.

Dar ştia mai bine ca oricine că nu era vorba de Nikos, ci de ea însăşi. Îi era frică de reacţiile ei, de evoluţia relaţiilor dintre ei doi, în situaţia în

care ea era logodită cu alt bărbat. Îşi cuprinse faţa în palme, ascunzându-şi lacrimile.

— Bine, rosti resemnat David. Auzindu-i aceste ultime vorbe, Mary-Ann avu brusc sentimentul că-l va pierde din nou. Îşi dădu seama că acest lucru o speria. Se apropie de el atingându-l uşor.

— David, încearcă să înţelegi! îl imploră ea.

— Încerc, izbucni el. Nu-mi îngreuna situaţia. Ai hotărât ceva, acum pleacă. Pleacă înainte să… Pleacă acum cât pot încă să mă stăpânesc şi să nu te opresc.

— Dar. David…

— Pleacă. Du-te. Mary-Ann.

Orbită da lacrimi, Mary-Ann părăsi grota şi fugi până la plajă. Se lupta cu toate puterile să nu se întoarcă la el şi să se arunce în braţele lui. Să culeagă o clipă de fericire, oricât de scurtă ar fi fost aceasta…

CAPITOLUL 9

Deşi ajunsese la hotarul plantaţiei, Mary-Ann încă mai tremura. Acum ştia exact de ce trebuia să-l evite pe David: încă o mai tulbura şi o atrăgea irezistibil. După propriile lui mărturisiri, şi el se afla în aceeaşi situaţie. Dar amândoi aveau acum pe altcineva şi exista între ei prea multă neîncredere, pentru a putea fi din nou împreună. Trebuia cu orice preţ să

creadă că totul se va încheia după căsătoria cu Nikos şi că acest sentiment incomod era trecător.

— S-a întâmplat ceva, Mary-Ann? Vocea lui Wanda răsună aspru în spatele ei. Tânăra tresări.

— Ce faci aici? întrebă ea. Era destul de târziu. Soarele apusese demult şi cerul era întunecat.

— Îl caut pe David, răspunse Wanda. Nu l-ai văzut cumva?

— Nu, replică simplu Mary-Ann. O minţise pe Wanda, de frică să nu-şi trădeze vinovăţia. Aceeaşi teamă o chinuia şi în momentul în care intră în camera unde Nikos şi Megan jucau dame, aşezaţi la masă.

— Cine e câştigătorul? întrebă

Mary-Ann cu o voce voit veselă.

— Ea, răspunse Nikos, arătând spre Megan. E pe cale să mă nimicească.

Megan izbucni în râs, ciufulindu-i părul copilăreşte.

— Asta numai pentru că eşti prea obosit şi nu te poţi concentra.

— Ai dreptate, suspină el, masându-şi tâmplele.

— Gata! încetaţi, îi întrerupse Mary-Ann. Mă faceţi să mă simt vinovată.

«*Cred că e mai bine să plec. Altfel, risc să mă dau de gol*», îşi spuse în gând Mary-Ann, apoi rosti cu glas tare:

— Mă duc să mă schimb. Megan, ai grijă să nu-i dai vreo şansă lui Nikos,

adăugă Mary-Ann zâmbind.

— Nici măcar logodnica mea nu are încredere în mine, mormăi Nikos, prefăcându-se nemulţumit.

Ajunsă în cameră, Mary-Ann se trânti, epuizată, pe pat. Reîncepu să se gândească la toate cele petrecute în cursul zilei, rozându-şi nervoasă unghiile. Se întreba în gând dacă Nikos, atât de generos şi încrezător, îşi va da seama de ceea ce se întâmplă. I se părea o situaţie de-a dreptul imposibilă.

Tresări, auzind bătăi uşoare în uşă.

— Cine e?

— Cel învins. Am venit să caut consolare. Mary-Ann deschise şi-l înlănţui pe Nikos cu braţele pe după gât.

— Nu ştiu dacă îţi pot oferi consolarea pe care o cauţi, şopti ea.

— Draga mea, dacă tu eşti preţul câştigat de învins, mă voi lăsa bătut de fiecare dată. O sărută uşor pe gâtul catifelat şi o împinse spre mijlocul camerei, încuind uşa.

— Mi-ai lipsit azi.

— Şi tu… Era, totuşi, ceva adevărat în cuvintele ei. Dacă Nikos ar fi fost cu ea, poate nu s-ar fi întâmplat nimic. Mary-Ann începu să-l sărute cu patimă, dar el o opri cu blândeţe, privind-o tandru:

— Te-ai simţit părăsită?

— Cumplit… Dar acum eşti lângă mine… Mary-Ann se opri deodată, auzind paşi apropiindu-se pe culuar.

Era încă îmbrăcată în costumul de baie.

— Vrei să deschid eu? întrebă Nikos.

— Şi dacă nu deschidem? răspunse şăgalnic Mary-Ann, printr-o întrebare plină de subânţeles. Nikos se strâmbă vesel la ea şi deschise uşa. În faţa lor apăru David.

— Sunt dezolat că vă deranjez... însă Mary-Ann observă că David nu avea deloc o figură dezolată.

— ... dar Blake a adus un vas deosebit – absolut întreg! – şi ar vrea ca Mary-Ann să-l cureţe, pentru ca să-l poată Wanda fotografia.

— Intact?! repetă Nikos mirat. Unde e? Pot să-l văd? Mary-Ann îşi dădu seama că totul fusese doar un

pretext pentru a-l îndepărta pe Nikos, ştiind că e pasionat de astfel de descoperiri.

— E în bucătărie Nikos, vrei să o cauţi tu pe Wanda? Spune-i că vreau fotografia în această seară.

— Am înţeles. Ai idee unde poate fi?

— Cred că o poţi găsi în zona pontonului…

— Imediat! Nikos o sărută delicat pe Mary-Ann pe obraz şi dispăru. După ce închise uşa în urma lui, ea rosti sec:

— Am văzut-o pe Wanda mergând pe plajă în direcţie opusă celei indicate de tine.

— Ştiu. Surprinsă, Mary-Ann făcu

ochii mari:

— Bine, dar n-o va găsi niciodată

— Ba da, replică el, dar nu înainte de a discuta noi doi ceva…

— David, l-ai minţit pe Nikos! strigă ea revoltată.

— Da… Nu suport să vă văd împreună şi, mai ales, singuri.

Fără să vrea, Mary-Ann roşi. Trebuia să recunoască în sinea ei chiar dacă îi era greu că o bucurase gestul lui David. Dar cel mai mult o surprinsese sinceritatea lui David Această noua ipostaza de bărbat îndrăgostit, care îi dădea o strălucire ciudată în priviri, îl făcea şi mai atrăgător. Devenea din ce în ce mai greu să îi reziste.

— Nu putem continua aşa, spuse Mary-Ann tulburată.

— Sunt de acord. Nu trebuia să te las să pleci… Nu pot să accept hotărârea ta, dar nici nu pot continua să-l spionez mereu pe Nikos…

— Dar n-ai dreptul! Suntem logodiţi.

— Dar nu-i aparţii încă, pentru Dumnezeu! Şi, din nefericire, nici mie…

Mary-Ann închise ochii cu putere, ştiind parcă ce avea să urmeze.

— Ştii că nu pot trăi fără tine. Ştii că te iubesc, sirena mea cu ochi de smarald… Lasă-mă să încerc din nou… şopti David.

Mary-Ann ridică ochii spre el. David o trase spre el şi îşi apropie

buzele de gura ei fierbinte.

Mary-Ann deschise ochii şi constată surprinsă că adormise. Îşi masă pleoapele şi întinse braţul spre ceasul deşteptător. Îşi imaginã că, probabil, adormise în timp ce gândurile negre o asaltaserã cu insistenţă.

După ce David plecase, rămăsese întinsă pe pat, cu ochii deschişi. Îl auzise foindu-se agitat în camera alăturată, plimbându-se, aşezându-se pe pat, pentru ca apoi să se ridice din nou şi să se îndrepte spre camera ei.

Avusese nevoie de toată puterea ei de convingere pentru a scăpa de el. David o purtase pe braţe până în camera lui, însă, în timp ce descuia uşa,

ea fugise prin baie şi se încuiase în cameră. Bineînţeles, David se întorsese după ea. Însă ea rezistase eroic şi reuşise să-i ignore vocea care poruncea, implora cu disperare…

Lui Mary-Ann i se părea că, dacă va continua aşa, va înnebuni. Se întrebă în gând ce ar trebui să facă acum.

Se strecură afară din pat şi, în picioarele goale, se îndreptă spre camera de inventariere. Vasul adus de Blake era superb, în ciuda noroiului ce acoperea porţelanul fin.

Începu să lucreze cu febrilitate încet-încet, liniile şi motivele vechi cu care era ornamentat vasul începeau să iasă la iveală. Când totul fu terminat, se întoarse în cameră şi adormi imediat. A

doua zi dimineaţă, David o trezi, intrând mânios în camera ei, fără să bată la uşă. Mary-Ann sări ca arsă din pat.

— Trezeşte-te! Cum poţi dormi, după tot ce-ai făcut?

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce somnoroasă.

— Mary-Ann, nu încerca să mă minţi, că te strâng de gât!

— David, ce-am făcut? Ascultă, dacă te referi la seara trecută… începu Mary-Ann intrigată. David avea o figură răvăşită, era neras, iar părul ciufulit îi dădea un aer înfricoşător.

— Ştii prea bine despre ce vorbesc, aşa că nu te mai preface! o întrerupse el cu brutalitate. În cadrul

uşii apărură imediat Nikos, Megan şi aroganta Wanda, ciufuliţi şi somnoroşi.

— Ce s-a întâmplat, David? întrebă Nikos neliniştit, văzându-le chipurile livide şi auzind tonul ridicat al cuvintelor lui David.

— E vorba de vas, domnilor! A fost făcut ţăndări şi numai ea e vinovată! spuse David, arătând spre Mary-Ann. Înspăimântată, ea încercă să se apere:

— Nu eu... Eu n-aş fi făcut aşa ceva niciodată...

— David, nu ţi-e ruşine să o chinui aşa pe biata fată? se auzi deodată vocea lui Jane.

— David, e adevărat că tu eşti patronul, dar ceea ce spui e o acuzaţie gravă. Ar trebui să fii mai precaut...

Mary-Ann e pasionată de munca ei… Probabil că a fost doar un accident stupid. Sunt şi eu la fel de supărat, dar nu e cazul să-ţi ieşi din fire.

— Să nu-mi ies din fire?! repetă David, trăgând-o cu brutalitate pe Mary-Ann după el. Toţi ceilalţi îi urmară speriaţi în camera de depozitare. David o împinse în mijocul încăperii. Abia atunci Mary-Ann zări, aruncate pe jos cioburi minuscule din ceea ce fusese, până ieri, preţiosul vas din porţelan. Îşi dădu seama că nimic nu mai puteafi reconstituit. Un singur gând îi trecu prin minte în acel moment: cineva o făcuse intenţionat.

În tăcerea ce se lăsase în încăpere, Mary-Ann începu să plângă, sub

privirile consternate ale echipei. David începu să o interogheze cu asprime:

— Ai fost aici aseară! Da sau nu?

— Da... Nu puteam dormi şi... am venit aici şi-am curăţat vasul... Dar era întreg când am părăsit camera, adăugă Mary-Ann printre lacrimile ce-i umezeau obrajii.

— Eu o cred, interveni Megan, cuprinzând-o de după umeri şi aruncându-i lui David o privire sfidătoare, contrar obiceiului ei.

David îi întinse lui Mary-Ann fotografia vasului.

— Uite, asta-i tot ce ne-a mai rămas! urlă el. Şi asta, datorită lui Wanda.

David continuă, adresându-se

acum lui Wanda:

— La ce oră ai făcut fotografia? Wanda se gândi o clipă, apoi spuse:

— Nu mai ştiu exact… Toţi erau jos, în afară de tine şi de Mary-Ann, adăugă ea, privind-o cu răceală pe tânără. Probabil că era în jurul orei zece.

«*E imposibil*!» îşi spuse Mary-Ann în gând. Vasul din fotografie părea curat şi era sigură că îl curăţase pe la trei dimineaţă. Dar i se părea inutil să protesteze. Nimeni nu va crede că se trezise la acea oră matinală doar pentru atâta lucru.

— Cred că nu există niciun dubiu privind identitatea vinovatului, zise David cu severitate în glas. Interveni

însă Nikos, care îi luă apărarea:

— Mary-Ann n-avea niciun motiv să facă aşa ceva!

— Nu eu trebuie să caut motivele. Şi nici nu mă interesează, replică sec patronul. E vinovată, deci va plăti! În faţa echipajului uimit de tot ceea ce se întâmpla, David o ridică brutal pe Mary-Ann, fără să ia în seamă protestele ei. O împinse apoi în cameră şi încuie uşa pe dinafară.

— Ai câteva minute să te îmbraci. Mary-Ann se supuse şi fu gata rapid.

— Unde mergem? Mă alungi de pe insulă? David nu răspunse. O împinse cu brutalitate spre scări, dar Nikos le bară calea. Mary-Ann îl privi uimită: nu-l mai văzuse niciodată atât de furios.

— Atât timp cât nu ai nicio dovadă împotriva ei, nu-ţi permit să o dai afară!

Chipul lui David se înăspri şi mai mult.

— Mary-Ann, spune-i să se dea la o parte, altfel va mai avea câteva surprize referitoare la tine. Mary-Ann îl privi cu dispreţ pe David. Ştia că Nikos nu poate face nimic în situaţia creată, ea fiind singura în măsură să aplaneze acest conflict.

— Nu te nelinişti, Nikos. Îi voi explica totul… Dar Nikos nu se clintea din loc.

— Te rog, Nikos! insistă Mary-Ann. El se dădu cu greu la o parte, privind cum cei doi se îndepărtează în tăcere.

— Unde mă duci? Urcară împreună

într-o barcă cu motor şi porniră.

— Vei înlocui ce-ai distrus, chiar de-ar fi să cauţi toată viaţa un singur vas.

După câteva minute, David opri ambarcaţiunea şi o legă de o barcă mai mare, ancorată în locul unde fusese găsită nava eşuată.

— Acum ne vom scufunda. Pune-ţi asta! rosti el pe un ton poruncitor.

David îi aruncă labele, tubul de oxigen şi combinezonul de scafandru. Se echipă şi plonja după el. David o lăsă să coboare singură spre navă.

Mary-Ann era, într-un fel, emoţionată de tot ceea ce vedea, chiar dacă un imens coral ascundea o mare

parte din nava putredă. Îşi dădea seama că, fără descoperirea grotei, David n-ar fi găsit nicicând nava.

În faţa ei, bulele de aer din tubul lui David pluteau în razele de lumină ce străpungeau bezna de pe fundul apei. Era o linişte ireală şi un decor de vis – animat de mulţimea de peşti multicolori şi strălucitori, ce pluteau nestingheriţi de prezenţa lor acolo. Totul în jur era un evantai de pasteluri delicate, în nuanţe de roz şi mov pal. Pe fundul apei, Mary-Ann zări un obiect ciudat. O tăbliţă, legată de acel obiect, plutea uşor. David o prinse şi, cu un stilet de ceară, notă ceva. Apoi puse în funcţie un aparat.

— Uită-te la mine! Acum aspiră!

Mary-Ann privea curiosă la felul în care nisipul era aspirat cu un zgomot surd, înăbuşit de apă. O grilă fină oprea pietrele, resturile de corali şi, uneori, câteva obiecte mici de pe navă. Din când în când, Mary-Ann debarasa aspiratorul de resturile ce blocau orificiul şi aşeza într-un sac obiectele acoperite de un strat gros de mâl. I se păreau la fel de misterioase cum i se părea David în acel moment.

Însă, oricât de fascinant ar fi fost totul, era oricum prea mult dintr-odată. Mary-Ann nu era obişnuită cu astfel de expediţii subacvatice, aşa încât obosi repede. Îl privea din ce în ce mai des pe David, a cărui energie părea inepuizabilă. Era încă furios, cel puţin

aşa i se părea ei şi nu îndrăznea să-i spună nimic. Se rugă în gând ca David să se hotărască să urce mai repede, înainte ca ea să se prăbuşească. Dar el nu părea nicidecum obosit.

Într-un târziu, îl auzi spunând:

— Urcăm. Mary-Ann ajunse la suprafaţă epuizată. Îşi scoase masca şi, tremurând, se întinse pe puntea ambarcaţiunii, fără ca David să schiţeze vreun gest de ajutor îl privi o clipă cu reproş, apoi îl urmări cum se îndreaptă spre cabină, lăsând-o să se descurce singură cu costumul şi cu tubul de oxigen.

— Nu mai pot, gemu ea disperată. Degetele ostenite se crispau neîndemânatic pe tuburi şi fermoare.

David îi veni, în sfârşit, în ajutor.

— De ce n-ai spus că eşti obosită? îi întinse apoi o farfurie cu tartine şi o ceaşcă plină cu un lichid fierbinte.

— Ce-i asta? întrebă ea cu glasul frânt.

— Cafea, miere şi whisky, ia o tartină, îţi va face bine.

— David, eu de încrederea ta am nevoie, spuse Mary-Ann, privindu-l în ochi. Trebuie să mă crezi! Niciodată nu m-aş fi răzbunat pe tine distrugând un vas atât de frumos. David refuza să răspundă.

— Crede-mă, când am părăsit camera, vasul era intact. Dacă nu mă crezi, recunoaşte măcar că nu aveam cum să fiu acolo la ora zece!

David păru se gândeşte o clipă, aruncând distrat cocoloaşe de pâine peştilor din jurul bărcii.

— Ştiu. Însă Wanda se putea înşela asupra orei… Replica sa o descurajă pe Mary-Ann. Nu-i venea să creadă că David nu-i acorda nici măcar dreptul de a se apăra. Oare nu se gândea deloc la faptul că cineva putea minţi? Că cea care spărsese intenţionat vasul putea fi chiar Wanda?

— Doar tu şi tatăl tău mă puteţi urî într-atât încât…

— Eu nu te urăsc, David, ripostă Mary-Ann.

— A, nu? Atunci mă întreb cum te-ai purta cu mine dacă m-ai urî?

— Nu înţeleg… Te referi la seara

trecută?

— Nu numai…

— David, nu doream să se întâmple nimic aseară…

— Ai reuşit… Nu s-a întâmplat nimic. Dorinţa ta a fost îndeplinită, iar eu n-am închis ochii toată noaptea. Mary-Ann observă că semăna mult cu un copil bosumflat şi zâmbi.

— Nu înţeleg ce găseşti de râs!

— Crezi că numai tu n-ai putut dormi? David tresări şi-şi îndreptă privirile spre ea.

— Atunci, dacă şi tu mă doreai, de ce te-ai purtat aşa? Mary-Ann ridică ochii spre cer, implorând parcă ajutor.

— Ştii că te iubesc… Că n-am iubit niciodată altă femeie… David se

apropie de ea şi o strânse în braţe. Încurcată, Mary-Ann încercă delicat să se desprindă.

— De ce trebuie să se întâmple toate astea, David?

— Nu te înţeleg.

— Nici eu nu mai înţelg nimic… Evitându-i privirea, Mary-Ann scrută zările.

Deodată, miji ochii şi fixă un punct minuscul, îndepărtat, care devenea din ce în ce mai mare.

— David, tu nu vezi nimic acolo?

— Nu încerca să schimbi vorba, Mary-Ann.

— Nu glumesc. Cred că se apropie o barcă… Într-adevăr, se zăreau din ce în ce mai clarpânzele unei

ambarcaţiuni.

— Da, cred că ai dreptate. David luă imediat două pânze mari şi le întinse peste aparate.

— Aşază-te, spuse el detaşat. Lui Mary-Ann i se păru că el e îngrijorat. Oricum, David se temea instinctiv de orice barcă care se apropia de insulă, însă de data aceasta, barca ce se zărea venea direct spre ei. Era un yacht luxos, ce nu semăna deloc cu cele închiriate de turişti.

David se instala confortabil în chaise-longue şi se prefăcu că stă la soare, de mână cu frumoasa sa însoţitoare, începu să o mângâie tandru pe mână.

— Destinde-te! Prefă-te că faci

plajă. Între timp, yachtul ajunsese lângă ei.

— Un bărbat rotofei, cu părul roşu, sări la bordul navei lor.

— Bună ziua! spuse acesta.

— Bună ziua! răspunse politicos David. Căutaţi pe cineva?

— Nu. Pur şi simplu, mă plimb.

— Mă bucur că vă cunosc, domnule…?

— Wade. Joshua Wade. David strânse mâna necunoscutului, apoi se întoarse spre Mary-Ann.

— Avem ceva de băut şi pentru domnul Wade? Fata se ridică şi se duse spre cabină, stăpânindu-şi curiozitatea. Reveni repede cu un ceai cu gheaţă şi o farfurie cu câteva gustări reci. Abia

atunci observă că Joshua era însoţit de un bărbat brunet, slab şi cu o figură sumbră. Necunoscutul nu-i stârnea prea multă încredere. David mai aduse două scaune şi începu să converseze, amabil. Dar, dincolo de calmul aparent, Mary-Ann îl simţea încordat. Apoi, brusc, îi veni o idee sinistră: piraţii! începu să asculte atentă dialogul lor.

— Pescuitul e bun prin părţile acestea? întrebă Wade.

— Nu, răspunse sec David. Era evident că îl deranjau, dar făcea eforturi vizibile să fie politicos. Mary-Ann surâse în gând unei idei ghiduşe care-i venise atunci şi interveni, venindu-i astfel în ajutor:

— Într-adevăr, am luat cu noi nişte

undiţe, dar nu le-am prea folosit. Avem alte ocupaţii, nu-i aşa iubitule? David rămase interzis. Cei doi bărbaţi începură să o privească cu interes.

— Sigur, înţelegeţi că nu vă pot spune ce anume…

Ochii lui David, de culoarea mării, o fixau cu intensitate. Mary-Ann răspunse privirii lui perplexe printr-un zâmbet provocator.

— Suntem proaspăt căsătoriţi şi am ales acest colţ de lume pentru a ne savura intimitatea în linişte, adăugă ea, accentuând intenţionat ultimul cuvânt

Îl sărută apoi pe David pe frunte, ca pentru a-i da timp să-şi revină.

Joshua Wade se cufundă mai bine în scaun. Părea vizibil atras de silueta

ei zveltă, pusă inteligent în valoare de costumul de baie, de un roşu aprins.

— Ei bine, domnule, dacă aş avea o soţie cel puţin la fel de încântătoare ca a dumneavoastră, nu aş aduce-o nicidecum în acest loc sălbatic.

— Dar ea a ales! Şi, cum şi eu doream să fim singuri, m-am supus dorinţei ei…

Musafirul se încruntă uşor şi întrebă:

— Ştiţi ceva despre barca aceea mică, pe care am zărit-o între insulă şi ambarcaţiunea dumneavoastră? David suspină, părând resemnat.

— Familia! E greu să scapi de ea… Am un unchi pe Andros care mi-a împrumutat nava pentru luna de miere.

Dacă m-aş lua după frecvenţa vizitelor lui, aş putea spune că nu ştie ce înseamnă luna de miere.

— Probabil, ţine foarte mult la dumneavoastră. Dar, spuneţi-mi, ştiţi că plutiţi deasupra celui mai vestit recif de corali din lume?

— Adevărat? răspunse David, mimând surpriza produsă de întrebarea lui.

Mary-Ann trebui să recunoască în sinea ei că această veleitate artistică nu i-o cunoscuse până atunci.

— Cum, nu faceţi scufundări? reluă Wade. Mary-Ann se întrebă neliniştită dacă cei doi străini zăriseră costumele şi aparatele, dar îşi învinse teama şi, cu o voce seducătoare, rosti:

— Avem la bord tot echipamentul necesar. Dar n-am avut timp. În plus, se alintă ea, nu cred că-l voi lăsa pe soţul meu să se scufunde. Ce poate fi atât de interesant ca să mă lase singură? Wade răspunse repede:

— De fapt, doamnă, nimic din ceea ce-ar putea fi, nu numai sub apă ci oriunde în altă parte, nu merită riscul de a vă lăsa singură.

— Sunteţi sigur? replică ea zâmbind. Aţi plonjat de curând?

— Nu. Demult n-am mai făcut scufundări, mărturisi el.

— Cu atât mai bine… mormăi imprudent David, fără să se poată stăpâni.

— Poftim? făcu tipul brunet,

surprins de remarca lui.

Mary-Ann se ridică imediat şi încercă să le atragă din nou atenţia.

— Soţul meu se teme de eventualii spectatori. Ştiţi, uneori, eu înot goală şi…

Apoi căscă şi se întinse ostentativ.

— Vă rog să mă scuzaţi, eu mă duc în cabină. Vreau să mă odihnesc puţin…

Se opri o clipă în uşă, luând o figură prin care îşi invita clar soţul să o urmeze. Musafirii trebuiau să înţeleagă că prezenţa lor acolo nu mai era necesară. Intră apoi în cabină şi se grăbi spre postul de radio. Dar David, care venise

imediat după ea, îi smulse nervos

aparatul din mână. Chipul lui era întunecat şi părea complet lipsit de simţul umorului.

— Luna de miere s-a terminat, nu? îl ironiza ea.

— Mulţumesc, Mary-Ann. Ajutorul tău a fost extraordinar. Eu voiam să scap de ei, nu să-i invit să revină!

— N-am vrut decât să înlăturăm orice bănuială…

— Sugerându-le să vină să asiste la băile tale zilnice, da? o întrerupse el cu brutalitate. Mary-Ann îşi motivă această izbucnire printr-o eventuală gelozie.

— Au plecat? întrebă ea, îndreptându-şi privirea spre hublou.

— Da, dar se vor întoarce,

răspunse David furios.

— Crezi că sunt piraţi? făcu ea, oferindu-i un cocteil.

— Nu, mulţumesc, refuză el. S-ar putea să fie piraţi, dar nu sunt sigur.

— David, nu crezi că dramatizezi cam mult? Am mai întâlnit oameni antipatici, ce nu erau neapărat piraţi…

— Mary-Ann, nu cumva le iei apărarea?! Se ridică brusc şi spuse, trecându-şi cu mâna prin păr:

— De acum înainte, te rog să-ţi vezi de ale tale! Ne întoarcem.

— N-ar trebui să aşteptăm să se îndepărteze? Să-i facem să creadă că noi doi…

— Poate tu! Oricum, eu n-am apreciat mica ta comedie. Nu suport să

te văd prefăcându-te... David continuă, fără a da importanţă expresiei ei ofensate:

— Te-am mai văzut jucând teatru, în seara logodnei tale. Aşa că, te rog, scuteşte-mă! Credeam că stagiul tău la Andros, în mijlocul unor oameni simpli, te va schimba în bine.

— David, am făcut totul ca să te ajut. Credeam că ai înţeles!

— Dacă mă voi căsători vreodată, fii sigură că nu mă voi folosi de trupul soţiei mele pentru a-mi atinge scopurile. Mary-Ann izbucni furioasă:

— Am încercat doar să trag de timp şi să salvez aparenţele create de greşeala făcută de tine, când a venit vorba de scufundări. Deci, te rog, nu

mă acuza pe nedrept!

— Află, dragă Mary-Ann, că – spre deosebire de Nikos, căruia poate îi place să te porţi aşa – eu nu suport genul ăsta de seducţie calculată. Mary-Ann îşi muşcă buzele de furie.

— Scuză-mă pentru că am îndrăznit să mă prefac a fi soţia ta. Trebuia să îmi închipui că ai ambiţii mult mai înalte.

— Singura mea ambiţie este să mă însor cu o femeie care să mă iubească sincer. Şi – ai dreptate! – nu corespunzi idealurilor mele. Poate vei fi o soţie bună şi iubitoare, poate chiar o mamă bună pentru moştenitorii Halkias… însă, dă-mi voie să mă îndoiesc că vei fi fericită cu ceea ce-ţi va oferi el. Tu îl

vei putea face fericit, însă el… David reuşise doar prin câteva cuvinte răutăcioase, să-i dărâme toate speranţele.

— Crezi că poţi citi în mine ca într-un cristal? replică ea rănită. Aş fi foarte curioasă să ştiu ce crezi tu că m-ar putea face fericită?

«*Tu, personal, nu-mi oferi nimic, în afară de vorbe*», continuă ea în gând.

Tot ce-i putea oferi el era o viaţă solitară şi cenuşie, în cazul acesta, chiar şi o căsătorie fără pasiune era de preferat!

— Acum şase ani ţi-am oferit ceva şi ai refuzat, spuse el pe un ton amar. Oferta rămâne valabilă, dar tu va trebui să faci primul pas. Eu nu-ţi mai cer

nimic.

Mary-Ann îşi aminti de alegerea pe care trebuia să o facă atunci: soţie model sau amantă. Îşi dădu seama că amintirile încă o mai răneau. Şi era mai convinsă ca niciodată că trebuia, cu orice preţ, să-l evite pe David.

CAPITOLUL 10

Pentru a face faţă unei eventuale întoarceri a misterioşilor necunoscuţi, David hotărî să despartă echipajul în două grupe. Patru scufundători urmau să rămână în permanenţă la bordul navei, scufundându-se şi dormind alternativ, doi câte doi. Această nouă dispoziţie nu făcu altceva decât să

sporească tensiunea în rândul membrilor echipei. În plus, David modifică şi planul de lucru pentru Mary-Ann, din acea clipă, ea urmând să lucreze numai cu el.

Astfel, atitudinea lui Wanda deveni vizibil ostilă, în timp ce pe David nu părea să-l intereseze altceva în afară de problemele legate de nava eşuată.

Pentru că oboseala se făcea din ce în ce mai simţită printre membrii echipajului, David fu nevoit să le acorde o zi liberă, astfel că toată lumea se întoarse la plantaţie. Abia se aşezară la masă, când se auziră bătăi în poartă. Jane, care se dusese să deschidă, se trezi în faţa unei mulţimi de ziarişti ce îşi agitau camerele şi microfoanele,

asaltându-l pe David cu întrebări:

— Domnule Latimer, e adevărat că aţi găsit epava unei nave pirat, naufragiată lângă Andros?

— Comoara e extraordinară?

— Vă păstraţi cercetările în secret pentru că nu aveţi autorizaţie guvernamentală?

— Unde este epava? O putem filma? David îi întrerupse cu o voce calmă:

— Domnilor, înainte de a vă răspunde, aş vrea să ştiu de unde aveţi informaţiile.

Din grup, se desprinse un tânăr blond, care-i răspunse privindu-l în ochi:

— O persoană din Nassau a primit

o telegramă expediată de o femeie… Mary-Ann Forbes.

Orele următoare fuseseră un adevărat coşmar. David ordonă furios reporterilor să părăsească plantaţia. Wanda şi Blake stăteau în uşa depozitului, gata să bareze calea oricărui reporter curios ce s-ar fi aventurat până acolo. După mari eforturi, ziariştii fuseseră alungaţi din casă, dar rămaseră pe insulă, aşteptând ceva, neştiind nici ei prea bine ce, însă, perspectiva unei nopţi petrecută pe plajă nu îi încântă pe niciunul dintre ei, aşa încât se întoarseră dezamăgiţi la Nassau.

În agitaţia de pe insulă, mineni nu mai avu timp să o întrebe nimic pe

Mary-Ann. În cele din urmă, echipa se retrase pe navă şi reîncepu lucrul cu mai multă înverşunare decât în zilele precedente. Însă, obiectele găsite ulterior fuseseră trimise la plantaţie fără prea multă grijă pentru inventarierea lor.

David, enervat de tot haosul ce se instaurase pe insulă, nu vedea decât un singur vinovat: Mary-Ann. Cuvintele ziaristului nu făcuseră altceva decât să-i confirme bănuiala ce se născuse în sufletul şi mintea sa chiar din momentul în care o surprinsese lansând mesajul radio, imediat după vizita celor doi necunoscuţi.

În ziua aceea, Mary-Ann rămăsese singură pe navă, David plonjase în apă

şi întârzia să apară, îşi privi îngrijorată ceasul. De la plecarea ziariştilor, grăbit să scoată la suprafaţă cât mai multe vestigii, David uitase de toate normele de securitate. Se simţi cuprinsă de teamă. Privi în jurul ei cu teamă şi văzu că, pe o altă barcă, Megan şi Wanda stăteau în aşteptarea lui Nikos şi Blake. Se întrebă în gând dacă nu ar trebui să le ceară ajutorul. Sau să intervină ea însăşi…

Însă nu mai avu timp să-şi ducă gândul la capăt. Capul lui David se ivi dintr-odată, ieşind din valurile înspumate.

— Eşti sănătos? întrebă ea îngrijorată, întinzându-i o mână şi ajutându-l să se ridice în barcă. Ai stat

cam mult şi mi-a fost frică să nu ţi se fi întâmplat ceva.

David ignoră mâna care i se întindea şi o privi ironic.

— Ce mişcător! replică el, nereuşind să-şi stăpânească ura. Iuda zilelor noastre are remuşcări. Se întinse pe fundul bărcii, epuizat. Mary-Ann nu mai avu curajul să-l privească. David se ridică şi se îndreptă spre radio.

— Wanda, Megan, ne întoarcem! Când apar Nikos şi Blake, veniţi după noi! După aceea, luăm cu toţii o pauză.

Eforturile lor fuseseră încununate de succes. Salonul era plin de obiecte pe care, în graba lor, nu apucaseră să le urce la etaj. Echipajul era amestecat printre ele, fiecare ţinând pe genunchi

o farfurie cu gustări reci. David desfăcu o hartă, însemnând cu câte o cruce neagră fiecare zonă explorată. În dreptul regiunilor necercetate încă, puse un semn roşu.

— Nu stăm prea rău, mormăi el.

Apoi, cu o voce obosită, continuă, adresându-se tuturor:

— Cred că va trebui să păstrăm acest ritm, timp de câteva zile. Menţinem echipele şi toată lumea se va scufunda, cu excepţia lui Megan.

Văzând expresia dezamăgită de pe chipul tinerei, adăugă:

— Am nevoie de un navigator bun, Megan, care să ne poată conduce.

Megan roşi şi-i mulţumi cu un zâmbet pentru aprecierea lui.

— Toată lumea? O păstrezi şi pe ea? interveni Wanda, îndreptând un deget acuzator spre Mary-Ann şi privind-o cu ură. Vrei să ne facă şi alte necazuri?

— Am nevoie de câţi mai mulţi scafandri! Fii fără grijă, o voi putea supraveghea, pentru că va lucra în echipă cu mine!

— Împotriva ta, mai curând! încă mai ai nevoie de alte dovezi ca să te convingi?

— Wanda, încetează! i-o reteză aspru Jane.

— Dar faptele sunt fapte! continuă Wanda nervoasă.

— Nu! Singurul fapt adevărat e că tu eşti geloasă! replică Jane, zâmbindu-i

dispreţuitor.

— Tăceţi amândouă! strigă Blake. Nu e momentul să ne certăm. Trebuie să fim împreună până la capăt, dacă vrem să terminăm înainte de întoarcerea ziariştilor. Şi sunt sigur că putem.

— Eşti convins? interveni din nou Wanda, arătându-i pe Megan şi pe Nikos care, între timp, adormiseră ghemuiţi unul lângă altul. David oftă.

— Da, e mai bine să ne oprim. Nu suntem maşini şi nu vă pot cere să faceţi mai mult decât este posibil.

— Îmi pare rău, David, murmură Blake. Dar suntem cu toţii epuizaţi.

Imediat, membrii echipei se retraseră în dormitoare. Mary-Ann îşi

dădea seama că odată cu ei dispar toate speranţele lui David de a salva nava de piraţi.

Afară începu să se lumineze. Mary-Ann se gândea cu groază că, în curând, vizitatorii vor invada insula şi David va asista neputincios la năruirea visului său. Şi că nu o va putea ierta niciodată pentru că distrusese ceea ce el construise cu sufletul vreme de şase ani. Mary-Ann se ridică, lăsându-l pe David aşezat pe covor, nemişcat, ţinând încă în mâini harta.

Trebuia să facă ceva. Ieşi din casă şi, în răcoarea dimineţii, se îndreptă spre plajă, fără să-şi dea seama că era urmărită. Tresări speriată în momentul în care o mână puternică o prinse de

umăr.

— Unde te duci? se auzi vocea lui David.

— La barcă, răspunse ea, privindu-l speriată, în ochii lui gri sclipi o scânteie de speranţă.

— De ce? Pentru a le comunica prietenilor tăi drumul?

— Nu-mi pasă ce crezi. Se mira în sinea ei că nici măcar nu încerca să-l convingă de nevinovăţia ei. Inconştient, îşi păstra forţele pentru ceea ce urma să facă.

— Mă duc la barcă, repetă fata. David se încăpăţână şi-i bară calea:

— Eşti nebună! N-ai harta după care să te poţi orienta!

— E adevărat, eu nu am hartă. În schimb, tu o ai, replică Mary-Ann aţintidu-şi privirile în ochii lui.

— Bine, dar ar fi o muncă enormă, răspunse el ezitant.

— Da, dar acum suntem doi… Mary-Ann era hotărâtă să nu abandoneze lupta, chiar dacă ar fi trebuit s-o continue singură.

— Trebuie să mă duc! Vii cu mine? întrebă ea cu o voce ce nu admitea un refuz din partea lui. Zorii se ridicau uşor. Mary-Ann şi David plonjară împreună spre adâncul misterios al apei. Când reveniră la suprafaţă – doar pentru a-şi face plinul cu oxigen şi pentru a se odihni la o cafea – sacii plini cu obiecte arătau că nu

coborâseră degeaba.

După câteva ore obositoare, în lumina difuză de sub apă, Mary-Ann privi în jurul ei şi constată că nu mai rămăsese aproape nimic. Făcu câteva semne spre David şi urcă. Se agăţă de barcă şi se prăvăli epuizată pe fundul ambarcaţiunii. Îşi dădea seama că ar trebui să se scufunde din nou, pentru a scormoni şi în nisip. Dar se simţea la capătul puterilor. O trezi brusc apelul radio. Răspunse:

— Aici Mary-Ann. Ted, tu eşti? Poţi să repeţi mesajul?

— Aici Ted. Mary-Ann, trebuie să vorbesc imediat cu David. Avem necazuri.

— Bine, dar David e încă sub apă.

Spune-mi despre ce e vorba şi-i voi transmite… Exact în acel moment, David ieşi din apă şi sări în barcă alături de ea. Mary-Ann îi luă masca şi-i întinse aparatul.

— E Ted… Spune că-i ceva urgent.

— Ce s-a întâmplat, Ted? Mary-Ann îl privea atentă. Tocmai acum, când vestea putea însemna sfârşitul visului lui, David era încă plin de optimism şi de energie. Muşchii trupului său fremătau sub pielea umedă, bronzată. Trebui să recunoască în sinea ei că îl admira.

— Au revenit ziariştii. Vor să ştie unde eşti…

— Pentru Dumnezeu, nu le spune nimic!

— David, ştii... Wanda e de părere că ei ar trebui să afle...

— Sunt undeva pe lângă groapa albastră, minţi el. Dar nu-i spune nimic, Ted, şi nu mă mai căuta. Mesajele radio m-ar putea trăda, încheie David, după care închise fără a mai aştepta replica lui Ted.

— Adevărul e că ziariştii s-au cam plictisit de atâta aşteptare. Crezi că vor începe să te caute? întrebă timidă Mary-Ann.

— Da. Dar, când mă vor găsi, atunci va fi sfârşitul...

Pe chipul lui David se putea, totuşi, citi neliniştea.

— Nu ne-am putea ascunde şi să continuăm scufundările?

— Nu-i vorba numai de asta, replică David. Peste două sute de persoane au pierit în naufragiu, exact în zona asta. Marea le-a fost mormânt, fără flori şi fără cruce. Proprietarul vasului şi-a pierdut atunci unicul fiu. Dar n-a încetat niciodată să-l caute. Acum, după trei sute de ani, eu pot dovedi că tânărul s-a înecat, am găsit un medalion de aur care-i aparţinea. Iar toţi aceşti căutători de comori sunt, pentru mine, profanatori mizerabili ai istoriei.

— Ce putem face ca să-i împiedicăm? întrebă curioasă Mary-Ann. Noi doi nu suntem suficienţi pentru a salva tot ce a mai rămas pe fundul apei. Ar fi minunat dacă am

reuşi să urcăm cufărul din groapa albastră, dar…

— Şi eu m-am gândit la asta, rosti David, cu glasul scăzut.

Apoi, dintr-odată, îşi întoarse privirile obosita spre Mary-Ann şi-i spuse:

— Când se întunecă, mergem într-acolo. Eu cobor, iar tu te duci la plantaţie cu sacii.

— Şi să te las să cobori singur în gaura albastră? se miră Mary-Ann, care nu uitase cum îl mustrase pe Blake pentru imprudenţa lui de a se scufunda acolo singur.

— N-am altă soluţie, răspunse David încruntat.

— Dar de ce n-am coborî amândoi

cu batiscaful? Ar fi şi mai uşor, şi mai sigur! propuse ea. Avea vocea neutră, încercând să-şi ascundă îngrijorarea care o cuprinsese. David era, oricum, hotărât să o facă, indiferent de ce credea ea. De aceea, se gândi că, în loc să se certe cu el, ar fi mai bine să îl ajute.

— Şi ce facem cu barca? O lăsăm aici, în zona asta atât de importantă?

Mary-Ann îşi dădu seama că neglijase acest aspect.

— David, orice-ar fi, trebuie să te hotărăşti repede. Priveşte, vin spre noi!

Într-adevăr, câteva vase tocmai părăseau ţărmul şi se îndreptau spre ei.

— Nu te pot lăsa să-ţi asumi un asemenea risc, spuse David sărind în

apă. Pleacă repede şi atrage-i după tine, dacă poţi.

— Nu te pot lăsa aici!

— Pleacă, Mary-Ann! Sunt şeful tău şi îţi ordon să mă asculţi!

— Dacă nu mă crezi în stare să… El o opri, făcându-i semn cu degetul la buze:

— Nici nu începe vorbă! E distanţă mare de aici până la groapă… Şi de acolo, ar trebui să ne întoarcem la mal. Nu, nici nu discut. În plus, nu avem suficient oxigen pentru amândoi. Asta ar însemna să înotăm noaptea în recif E mult prea periculos!

— Nu fi ipocrit! Până acum îmi reproşai că stau comod închisă în

turnul meu… Iar acum, când sunt gata să te ajut şi să-mi asum aceleaşi riscuri ca şi tine…

— Nu, e imposibil! o întrerupse David. Nu-mi voi schimba părerea, reluă el categoric. Şi dacă mai pierzi mult vremea încercând să mă convingi, această expediţie şi toată munca noastră de până acum va fi în zadar.

Mary-Ann încercă să spună ceva, dar el o întrerupse din nou:

— Te conjur, întoarce-te la plantaţie şi atrage-i pe ziarişti după tine!

Imediat, David dispăru în adâncurile apei, lăsând-o pe Mary-Ann privind speriată în urma lui. Pentru prima oară de când se reîntâlniseră, îl

simţea pe David ca făcând parte din fiinţa ei. Deşi rămăsese singură în barcă, avea senzaţia că el e încă acolo, lângă ea. Aproape îi simţea respiraţia caldă şi atingerea mâinilor lui. Îşi dădu seama, însă, că e timpul să acţioneze.

CAPITOLUL 11

Seara se lăsa uşor, iar marea părea din ce în ce mai întunecată. Mary-Ann se apropie de gaura albastră. Apa fremăta ameninţătoare, însă nimic nu putea să o sperie. Îşi dorea prea mult să-l găsească pe David, în ciuda interdicţiei lui de a-l căuta. Îl zări imediat, urcând spre ea, la suprafaţă.

— Ce faci aici? Credeam că ai înţeles. Ţi-am spus să scapi de ziarişti şi

să te duci acasă! Deşi era întuneric, Mary-Ann îl simţi mai curând neliniştit decât nervos.

— Am scăpat de ei, atrăgându-i spre larg. Apoi am sărit din barcă şi am venit până aici. Aşa că, vrei-nu-vrei, ne întoarcem împreună.

— N-am mai văzut atâta încăpăţânare! spuse el.

— Credeam că-ţi plac femeile curajoase!

— Nu şi cele imprudente! Mary-Ann, îmi vine să te strâng de gât.

— Nu vei reuşi! înot mai repede decât tine, strigă ea, încercând să acopere zgomotul valurilor. Hai, mergem sau nu?

— Nu! răspunse David, privind

spre larg.

— Nu? Fără să mai aştepte răspunsul lui, Mary-Ann plonja direct spre grota albastră: Zări curând cufărul, bine conservat, dar înlănţuit de corali. David o ajunse repede din urmă şi, după o scurtă privire schimbată între ei, începură amândoi să-l studieze. David se aplecă uşor şi încercă să-l ridice, pentru a-i evalua greutatea. În acelaşi moment cufărul alunecă din strânsoarea coralilor şi se prăbuşi pe fundul apei. Amândoi se grăbiră să-l prindă, înotând prin apa neagră şi rece ca gheaţa. Constatară surprinşi că, de fapt, cufărul nu era atât de greu precum se aşteptaseră. Era făcut din fildeş, cu încrustaţii de jad, aur şi pietre

preţioase. După câteva încercări eşuate reuşiră, în sfârşit, să-l ridice la suprafaţă. David ridică uşor capacul, în secunda următoare, încremeniră amândoi: perle, diamante, smaralde, aur şi fildeş, montate în brăţări, inele şi coliere de toate felurile erau îngrămădite în acel cufăr superb. Mary-Ann nu văzuse niciodată atâta splendoare… Atâtea frumuseţi adunate la un loc…

— Trebuie să-l ducem la mal, murmură David, cu vocea sugrumată de emoţie.

Era la fel de fericit ca şi Mary-Ann, însă pentru el, această descoperire însemna mult mai mult: era încununarea muncii lui. Era visul care îl

făcuse să rişte tot, iubire, linişte, prestigiu, bani, totul. Îi venea să plângă de fericire.

O privi cu coada ochiului pe Mary-Ann, vrând să se asigure că ea nu-i văzuse lacrima pe care şi-o şterse repede cu dosul palmei. Însă, îşi dădu seama că Mary-Ann era încă hipnotizată de strălucirea pietrelor şi nu se mai sătura să le admire. Părea că uitase până şi de prezenţa lui acolo.

David îşi ridică privirea spre cer şi mulţumi în gând pentru darul primit pentru faptul că, în acele momente de neuitat, era alături de femeia pe care o iubise cândva şi pe care încă o mai iubea. Cerul, plin de stele, era imens ca şi liniştea dintre ei doi.

Întoarcerea se dovedi tot atât de dificilă pe cât prevăzuse el. Oxigenul se terminase repede şi trebuiră să înoate, purtând cu ei preţioasa comoară. Niciodată, niciunul dintre ei, nu ar putea să spună exact cât a durat până au ajuns, epuizaţi, la ţărm.

Rămaseră câteva minute lungi întinşi pe nisip, privind cufărul. După ce îşi recapătă puterile, David îi şopti:

— Îţi dai seama? Am găsit cadoul destinat unei prinţese spaniole, viitoare regină a Spaniei. Cel care o iubea nu i-a putut niciodată oferi…

— Ştiai de existenţa lui? îl întrerupse ea, privind spre întinderea albastră a cerului.

— Nu eram sigur. Dar nici nu

bănuiam că pot fi astfel de bogăţii. Documentele nu-l menţionează. Imaginează-ţi: tânărul căpitan dorea să-şi păstreze surpriza până la capăt!

— Astfel, prinţesa ar fi înţeles că el o iubeşte! Mary-Ann era emoţionată de această poveste tristă.

— Da… Poate chiar ea l-a trimis la moarte pe cel ce spera să-i pună la picioare întreaga lume. Pentru că regele, tatăl ei, nu fusese de acord cu o astfel de alianţă, nedemnă de fiica lui…

— Eşti sumbru…

— Sstt! făcu David, punându-i uşor degetul pe buze. Nu ţi-am mulţumit pentru ajutor. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără tine. Fără tine…

— Spune-mi sincer: încă mai crezi

că am vrut să-ţi sabotez proiectul?

Era pentru prima oară după mulţi ani când simţea că trăieşte. Îl privi pe David fără teamă. Voia să-i spună cât de mult îl iubeşte, cât de dor i-a fost de el… în clipa aceea, nimic nu părea să mai conteze pentru ea… Nikos, logodna, tatăl ei, lumea din jur, toate păreau îndepărtate ca un trecut dureros.

Fără să spună niciun cuvânt, David deschise cufărul şi scoase un colier din aur cu un medalion de ametist, ce strălucea în lumina lunii. Îi întinse bijuteria.

— Aş vrea să ţi-l dăruiesc… Mary-Ann îşi aplecă fruntea. Părul negru se răsfiră pe umerii ei goi. Inima îi spunea

să accepte cadoul. Raţiunea îl refuza. Iar, pentru el, putea să nu fie decât un gest lipsit de orice însemnătate, revanşa pentru un serviciu pe care i-l făcuse ea.

— Nu, David, nu pot… Dar, în ciuda refuzului ei, bărbatul îi trecu lanţul pe după gât.

— Te rog… Vom spune logodnicului tău că l-ai găsit. Dacă nu-l accepţi de la mine, primeşte-l ca pe un dar din partea căpitanului spaniol.

Îi atinse cu blândeţe părul care răspândea reflexe strălucitoare sub razele lunii.

— Nicio prinţesă spaniolă nu avea părul tău de abanos, ochii tăi de smarald sau pielea mai dulce ca a ta.

Nicio prinţesă nu merita acest colier mai mult decât tine. Mary-Ann prinse delicat între degete piatra ce sclipea la gâtul ei. Apropierea lui David aproape o ameţi. Nu-l mai auzea bine şi-l vedea ca prin ceaţă. Tot ce ştia e că nu îşi dorea nimic mai mult decât să fie, în acel moment, în braţale lui. David întinse mâinile spre ea, dar, când degetele lor se atinseră, David încremeni.

— Mary-Ann, îi şopti, îmi doresc să te ţin toată noaptea în braţe, dar se pare că avem musafiri. O îndepărtă uşor. O barcă cu motor, care-şi fixă farurile asupra lor, se apropia în viteză.

— Lată-i!

— Hei! Latimer, tu eşti?

— Dar ce ai sub braţ?

David închise cufărul. Lăsând toate întrebările fără răspuns, Dayid zâmbi către Mary-Ann.

— De fiecare dată când te iau în braţe se întâmplă ceva. Voi deveni superstiţios.

— Tu?! Cedezi fără să lupţi, pretextând că e inevitabil?

— Am mai făcut greşeala asta o singură dată, recunoscu el. Mai regret încă. Ar fi trebuit să mă lupt din toate puterile… Poate, de atunci, am devenit fatalist…

— Se pare că tot noi, femeile, trebuie să hotărâm pentru toţi. Acum, de exemplu, ai de gând să rămâi aici? Te simţi în stare să faci faţă ziariştilor?

Aceştia încercau deja să debarce.

El o strânse de mână.

— Ştii bine că nu! Nu-i voi lăsa pe nenorociţii ăştia să-mi distrugă munca. În plus, datorez ceva şi istoriei! Vino!

Îi lăsară în urmă pe ziarişti care începuseră să ţipe agitaţi. Li se păru comică încercarea lor de a debarca în plină noapte.

— Ai văzut? Două dintre bărci s-au răsturnat. Ce se va întâmpla cu filmele lor?

— Vor avea aceeaşi soartă ca şi costumele lor elegante şi pantofii de catifea.

Mary-Ann izbucni în râs.

— Şi-au meritat soarta!

— Nu-ţi stă bine aşa, micuţă răutăcioasă! Să-ţi baţi joc, în ţinuta

asta, de societatea bună din Nassau…

— Cel puţin nu sunt singura! ripostă ea Nici tu nu eşti mai bun ca mine!

— Da, dar eu asta fac de obicei. În schimb, acum mi-ar plăcea să fiu la plantaţie. Când îţi termini de aranjat ţinuta, pune, te rog, la treabă picioarele astea frumoase şi hai să mergem!

— Dar nu pot să merg atât de repede! Eu nu am puterea ta supraomenească! se revoltă în glumă Mary-Ann. Se împiedică de o creangă. Sacul pe care îl căra căzu, iar conţinutul lui se risipi pe pământ.

— De partea cui eşti, fată dragă?

— De partea mea! Şi nici pe mine nu mai pot conta, din câte observ, abia

articula ea, adunând lucrurile de pe jos.

— Descurcă-te singură, dacă asta vrei! se enervă el, prefăcându-se că pleacă.

— Nu! Nu mă lăsa singură aici!

— Atunci nu te mai plânge şi economiseşte-ţi puterile pentru a merge mai repede. O luă de mână, ajutând-o să sară peste o stâncă ascuţită aflată în calea lor. Ajunşi în vârf, se aşezară pe o piatră, respirând din greu.

— Ne urmăresc?

— Nu ştiu! Nimic nu-i opreşte, nu?

— Unde-ţi sunt mistreţii dresaţi, acum când ai nevoie de ei?

— S-ar putea să fie vreunul pe aici, zise el, arătând un mărăciniş care parcă

se mişcase. Poate asta e avangarda. Mary-Ann se gândi încruntată la ceva:

— David, pleacă înainte, fără mine şi du cufărul. Eu n-am nimic în sac care să-i poată interesa. Du-te! insistă ea. El o sărută uşor pe obraz.

— Atunci, ne vedem acasă. Ai grijă de tine! David dispăru în întuneric. Singură, Mary-Ann ajunse fără probleme în spatele casei. Intră pe uşa din spate şi, imediat, se trezi în mijlocul unui grup agitat. Ziarişti invadaseră casa. Mary-Ann se strecură până la biroul lui David – în chip miraculos gol – şi se afundă în fotoliu, hotărâtă să aştepte fie venirea lui, fie a ziariştilor, în funcţie de cine avea să câştige cursa.

O trezi mirosul îmbietor care

venea dinspre bucătărie. Era linişte, semn că, în sfârşit, ziariştii fuseseră goniţi din casă.

Mary-Ann intră în bucătărie. Avea părul ciufulit şi costumul de baie era plin de nisip. Nikos, care se agita în jurul maşinii de gătit, veni şi o sărută pe frunte.

— Bună dimineaţa, iubito! S-ar spune că ai avut o noapte nu tocmai uşoară.

O sărută din nou pe obraz. Mary-Ann se încruntă, dar încercă să-şi mascheze neliniştea.

— Cred că arăt ca o sălbatică…

— Mai curând ca o eroină. Ştim ce ai făcut împreună cu David.

— El v-a spus? Unde era atunci?

Se luptă împotriva dorinţei de a-l întreba pe Nikos.

— Nu, Wanda... Nu cu mult timp în urmă... Aşa deci, era cu ea... Sau, cel puţin, se văzuseră în timpul nopţii. Mary-Ann bău în fugă o ceaşcă de cafea.

— Urc la mine să mă schimb. Nu mă aşteptaţi la micul dejun.

Ajunsă în camera ei, auzi zgomote alături, în camera lui David. Ce făcuse care cu cufărul? Şi, pentru că nu-şi putea stăpâni curiozitatea, intră la el fără să se mai gândească să bată la uşă.

Mary Ann se opri uimită în faţa spectacolului ce se oferea privirilor ei îndurerate. David, cu o mână sub cap, dormea adânc. Alături de el, Wanda, cu

ochii larg deschişi, părea o tigroaică gata să sară. Mary-Ann se dădu înapoi câţiva paşi şi închise uşa după ea ca hipnotizată. O voce blândă în spatele ei o făcu să tresară.

— Nu e ce crezi tu, draga mea. Rosti Blake. N-o lăsa să-ţi ascundă adevărul. Acum o jumătate de oră, Wanda era încă în bucătărie. Sunt sigur că n-a petrecut noaptea aici.

— Dar e în patul lui, Blake! Nici nu mai încerca să-şi ascundă durerea. Blake ştia… Se aruncă în braţele lui suspinând.

— Blake, ce să fac eu acum?

— Stai de vorbă cu el. Sunt sigur că e ceva necurat la mijloc.

— Dar de ce trebuie să sufăr eu

pentru asta? În sfârşit, se putea destăinui cuiva. Blake o înţelegea.

— Ştiu. Dar ascultă-mă, micuţo! Nikos e un om remarcabil şi sunt sigur că va fi un soţ minunat. Numai că bărbaţii sunt ca navele, iar el e făcut pentru ape liniştite. Pentru mările zbuciumate şi adânci e nevoie de o altă navă, cu un alt căpitan la cârmă. O conduse spre scară, vorbindu-i cu blândeţe.

— Bărbaţii iubesc femeile aşa cum marinarii iubesc marea şi nu pot trăi fără ea.

Arătă cu dispreţ spre camera lui David:

— Asta de sus nu-i pentru el. Şi ea ştie… De aceea e plină de ură.

Mary-Ann se opri la capătul scării. Nu era în stare să facă faţă privirilor celorlalţi.

— Mulţumesc, Blake! Dar trebuie să mai reflectez la loate întâmplările astea. Mă duc să fac o plimbare cu barca.

— Fii atentă sunt semne de furtună!

— Nu voi lipsi mult. Trebuie să fiu singură, măcar câteva clipe…

El suspină, apoi consimţi.

— Bine, dar, încă o dată îţi spun, fii atentă! Când ajunse pe plajă, în spatele ei, se auzi un zgomot care o făcu să se întoarcă.

— Unde te duci? întrebă Nikos.

— Vreau să fiu puţin singură. O

plimbare pe mare mi s-a părut cea mai bună soluţie.

— Şi dacă te-ai mulţumi cu o plimbare pe insulă? Blake a anunţat furtună.

— Voi reveni înainte de a izbucni furtuna! Ştii că întotdeauna am fost prudentă.

El încercă, totuşi, să o convingă să renunţe.

— David nu va fi mulţumit.

— David nu are dreptul să mă supravegheze ca pe un copil! Spune-i asta din partea mea, dacă te întreabă ceva. Simţind că-i clocoteşte sângele de mânie, întoarse capul. Nikos o luă de braţ, vizibil neliniştit.

— Ştii ce faci acum, Mary-Ann? Nu

putea să-i explice!

— Nici eu nu mai ştiu, Nikos! De aceea trebuie să fiu singură, să mă gândesc la…

El îi întinse câteva haine, pe care le ţinea pe braţ şi pe care Mary-Ann nu le observase.

— Blake mi-a spus că ai plecat fără să te schimbi.

— Mulţumesc, Nikos!

«*Oh, dacă ar pleca acum şi m-ar lăsa singură*!» Dar el mai rămase.

— Mary-Ann, dacă tot trebuie să te pierd, aş prefera să te pierd din cauza lui David, nu din cauza furtunii… Nikos îşi muşcă buzele, apoi reluă:

— De fapt, aş fi fericit să nu te pierd deloc… Fii prudentă şi întoarce-te

repede!

Era atât de multă disperare în glasul lui, că Mary-Ann simţi nevoia să-l îmbrăţişsze. Se desprinse apoi brusc de el, urcă în barcă şi se îndepărtă.

Îl rănise pe Nikos şi durerea lui mută spunea mai mult decât orice reproş.

Marea era agitată, iar ea era fericită că se poate concentra asupra valurilor ce o înconjurau ameninţătoare. Începu să plouă uşor. Opri motorul. Singură, în mijlocul mării, rămase mult timp nemişcată sub ploaia care-i izbea şi-i răcorea obrajii înfierbântaţi.

Îngheţată, se hotărî să se îmbrace. Îşi trase bluza roşie de lână şi fusta

adusă de Nikos. Ţineau cald, dar nu erau prea practice. În ceea ce privea sandalele uşoare, hotărî să nu le încalţe. Cu toată bunăvoinţa lui, Nikos nu gândea ca ea... Era atent, încerca să-i satisfacă toate dorinţele... Era tot ce-şi dorise şi ea, după experienţa nefericită cu David, Nikos era gata să-i ofere siguranţă şi confort. După plecarea lui David, micile lor dispute îi păreau atât de neînsemnate...

Dar acum totul se schimbase. David revenise, o iubea încă... N-avea decât să se întoarcă la el şi era sigură că o va primi cu braţele deschise.

Mary-Ann tresări brusc. Cerul se întunecase, iar marea avea culoarea cernelii. Uitase să supravegheze

orizontul, încălcând cele mai elementare norme de navigaţie. Mai avea timp să-şi îndrepte greşeala, să scape cu viaţă?

Puse motorul în funcţiune şi se îndreptă spre ţărmul care îi părea tot mai îndepărtat... Munţi de apă o înconjurau, valurile aveau creste imense, de un verde întunecat. Mary-Ann îşi aminti de noaptea naufragiului, când marea înghiţise nava pirat. Zguduită din toate direcţiile, simţi că începe să i se facă greaţă... Şi ea nu avusese niciodată rău de mare!

Înainta cu greu şi, din cauza furtunii, nu mai reuşea să atace valurile frontal. Un val o izbi dintr-o parte, aproape răsturnându-i ambarcaţiunea

fragilă. Din când în când, înfloreau la suprafaţă stânci şi corali. Mary-Ann încerca cu disperare să le evite, agăţată de cârmă. Brusc, barca aruncată de valuri se izbi de o stâncă. Pe fundul bărcii apăru o spărtură.

Nu era mare, dar apa pătrundea încet şi sigur. Barca începea puţin câte puţin să se scufunde. Agăţată cu amândouă mâinile de bară, Mary-Ann îşi dădu seama că nu mai poate să facă nimic.

Motorul tuşi de câteva ori, apoi se opri. Uitase să verifice până şi nivelul benzinei înainte de plecare.

Barca se înclina din ce în ce mai tare. Nu mai exista altă soluţie... Mary-Ann trebuia să înoate. Apucă în grabă o

pernă de aer de pe un scaun şi şi-o fixă în talie cu ajutorul costumului de baie. Închizând ochii, murmură o rugăciune către zeii mărilor, dacă vor fi existând, şi se aruncă în apă. Agăţată de colacul de salvare, se lăsă purtată de valuri, păstrându-şi forţele pentru a putea evita stâncile ce mărgineau ţărmul.

Înaintea ei se ridică un munte de apă întunecată, îşi ţinu respiraţia, dar valul puternic o izbi şi o trase la fund, în abisuri...

CAPITOLUL 12

Când îşi reveni, Mary-Ann auzea încă vuietul ameninţător al oceanului. Privi în jur. Unde se afla oare?

Marea o azvârlise aproape de

ţărm, iar clipocitul valurilor o legăna încet. Încercă să se ridice, dar nu reuşi decât să se târască puţin. Căzu epuizată pe nisip. Pe jumătate inconştientă, rămase întinsă acolo, fără să simtă ploaia sau frigul. Cineva o va găsi… După două ore – sau poate numai două minute, cine ştie? – deschise ochii şi zări o siluetă aplecată deasupra ei.

— David? Oh, spune-mi că tu eşti!

— Dumnezeule! şopti el, ridicând-o în braţe ca pe un copil.

— Ne întoarcem acasă? îngăimă ea sfârşită, fără să-şi poată ţine nici măcar ochii deschişi. Îl vedea ca prin ceaţă. Chipul lui neliniştit i se păru minunat. O găsise! În ciuda imensei oboseli, îi venea să cânte. Un cântec despre mare,

pe care îl învăţase de la el, demult, îi venea pe buze. David, strângând-o la piept, îi şoptea la ureche cuvinte care, pentru ea, nu aveau niciun înţeles…

Mary-Ann surâse imperceptibil, gândindu-se că el va râde de vocea ei tremurătoare şi încercă din nou să cânte.

— Dacă ai suficientă putere să cânţi, înseamnă că te pot încă salva!

— Ne întoarcem acasă? întrebă din nou Mary-Ann.

— Nu… Ai o rană urâtă la frunte şi vreau să te examinez cât mai repede. De altfel, suntem prea departe de plantaţie. Te duc la grotă.

— Ca să văd balaurul? încet-încet, îşi regăsea simţul umorului.

— Dacă vrea să mă mănânce, vrei să-l rogi să mă prăjească? Mi-a fost atât de frig în apă! Am crezut că îi voi întâlni şi pe naufragiaţii spanioli, îmi era teamă că n-am să te mai văd… Că n-ai să mă găseşti niciodată, David!

Zâmbetul îi dispăru, iar obrazul îi fu inundat de lacrimi. David o legănă uşor în braţe, continuând să meargă.

— Te-am regăsit, Mary-Ann… Şase ani te-am aşteptat, dar acum n-am de gând să te mai pierd… Ajunseră la grotă. El o aşeză cu grijă pe nisip şi aprinse focul. Se întoarse la ea, îi scoase hainele ude şi o înveli cu haina lui. Examina rana de pe frunte.

— E mai puţin grav decât mă temeam. Va dispărea în câteva zile. Mi-

a fost cumplit de frică văzându-te plină de sânge. Dar, de fapt, nu era sânge, ci, din cauza apei, a ieşit culoarea din puloverul tău. Niciodată nu m-am simţit atât de uşurat!

— Ţi-a fost teamă? întrebă ea, mângâindu-i delicat obrazul. De ce? De ce ai fost aşa speriat, David?

— Când a izbucnit furtuna, toţi au pornit să te caute. Blake era înnebunit de remuşcări pentru că te lăsase să pleci. Nici Nikos nu era mai prejos. Trebuie să-i anunţ…

— Unde sunt?

— S-au întors acasă. Scoase din buzunar un aparat minuscul de emisie-recepţie.

— Blake? Am găsit-o! Nu… E bine.

Suntem la adăpost… Venim dimineaţă.

Întrerupse legătura. Mary-Ann continua să îl privească cu intensitate.

— M-ai căutat şi după ce ceilalţi au renunţat? De ce?

— Ştii bine de ce. În plus, mă simţeam vinovat. Acest război rece dintre noi n-a fost uşor.

— A fost un război cu mine însămi, David. Acum nu mai avem de ce să ne luptăm. El fremăta imperceptibil.

— Nu te pot crede, Mary-Ann. Eşti doar recunoscătoare pentru că ţi-am salvat viaţa. E suficient un simplu mulţumesc.

— Aşa crezi?

— Nu vreau să fiu acuzat că am profitat de slăbiciunea ta. Şi apoi, ai

alte angajamente, nu uita... Şi eu... îi adusese aminte de Wanda. Dar Mary-Ann îl iubea prea mult ca să nu lupte pentru a-l recâştiga.

— Ascultă, David! Când valul acela imens a năvălit spre mine, am jurat că, dacă voi scăpa, nu-mi voi petrece viaţa decât alături de tine. Îl prinse cu patimă de gât.

— David, te iubesc! murmură ea:

El o strânse cu teamă la piept, nevoind parcă să o rănească. Mary-Ann suspină adânc. David îi luă obrazul în mâini şi o privi cu tandreţe în ochii ei verzi, adânci ca marea.

— Sirena mea... îi şopti el cu o voce abia auzită.

Plină de fericire, îi oferi buzele şi îl

sărută îndelung. Furtuna făcea prăpăd afară, dar David o regăsise acum… Mary-Ann nu se putea împotrivi dorinţei nebune care o invada ca un val uriaş…

David se aplecă deasupra ei, sărutând-o uşor, mângâindu-i cu limba mijlocul buzei superioare. Mâna lui se curbă pe ceafa ei şi îi trase capul mai aproape. Sărutul fu moale, adânc şi umed. Limba lui se cufundă în gura ei. Instinctiv, ea îşi ridică mâinile şi le aşeză pe pieptul lui.

El îi sărută colţul buzelor, apoi se dădu înapoi ca să o poată privi.

— Eşti gata să te opreşti? Mary-Ann clătină din cap în semn că nu. Întregul ei trup spunea da. David îi

ridică bluza cu o mână până deasupra sânilor, apoi se îndepărtă puţin să o poată privi. Sânii ei erau frumoşi şi plini de dorinţă. Îi cuprinse în mâini şi scoase o înjurătură uşoară.

Dorinţa o învăluia pe Mary-Ann cu fiecare mişcare a mâinilor lui.

— Te doresc, Mary-Ann… Dar dacă tu…

— Nu te opri, David…

— N-ai glumit, nu-i aşa? Degetele lui alunecară pe sub haine, spre talie şi mai jos, cufundându-se în bogăţia ei umedă.

— Spune-mi… Drept răspuns, Mary-Ann îi smulse hainele de pe el, dezbrăcându-se apoi cu aceeaşi grabă. Rămase goală în faţa lui, dreaptă, de o

frumuseţe desăvârşită. David o trase spre el, se strecură între pulpele ei şi ea îi înconjură gâtul cu braţele. Buzele lor se uniră exact în clipa în care sexul lui tare pătrunse în ea. Mai târziu, obosită, adormi cu capul pe umărul lui.

Surâse prin somn şi deschise ochii. Nu fusese un vis! Dar când se trezi, văzu că David dispăruse.

— În sfârşit, ai catadicsit să te trezeşti! Prostia ta ne-a ţinut treji pe toţi, noaptea trecută. Wanda? Mary-Ann făcu ochii mari.

— Ce cauţi aici? o întrebă acoperindu-se cu vesta lui David.

— Te veghez. Sau, dacă vrei, am preluat atribuţiile lui David.

— El unde e? Soarele răsărise

demult şi lumina o înconjura din toate părţile. Trebuie să fi fost demult trează.

— Acasă, acolo unde ar fi trebuit să-şi petreacă noaptea. Şi înţeleg bine de ce m-a pus să te supraveghez, insinua ea.

— Ce vrei să spui, Wanda? Se ridică brusc, dar se clătină. Capul îi vâjâia.

— David ţi-a spus să mă supraveghezi?

— Crezi că aş sta aici din proprie iniţiativă, dacă nu mi-ar fi ordonat el?

Megan intră în grabă în grotă.

— Bine, Wanda, dar trebuia să ne anunţi când se trezeşte!

Puse un braţ de lemn de fag lângă focul stins. După ea intră Nikos, cu un

termos cu ceai. O ajută pe Mary-Ann să se ridice şi să bea câteva înghiţituri din licoarea fierbinte.

— Cum te simţi, iubito? o întrebă îngrijorat, dându-şi la o parte părul de pe frunte.

— Mai bine acum, răspunse ea. Megan ţipă speriată văzându-i fruntea rănită.

— Eu ţi-am adus doar aspirină... Dar fruntea ta e neagră toată.

— Şi albastră, şi neagră! glumi Nikos. Dar e mai puţin grav decât credeam. Până şi Wanda a fost îngrijorată, spuse el cu voce şoptită. Ne-a rugat să venim să vă căutăm, imediat ce David ne-a anunţat că te-a găsit.

— Dacă ai fi văzut-o pe mama, fugind înnebunită pe plajă, în cămaşă de noapte! hohoti Megan… Şi ea avea cearcăne mari în jurul ochilor…

— Am fost atât de speriată, Mary-Ann!

— Ei, acum totul s-a terminat cu bine. Ai grijă să nu răceşti, spuse Nikos, încheindu-i haina pe care i-o pusese pe umeri. Wanda îşi azvârli nervoasă cana pe nisip.

— Nu s-a înecat, s-a udat puţin şi gata. Dacă tot am pus mâna pe ea, n-ar fi cazul să ne spună ce-a făcut cu aurul?

— Taci, Wanda! i-o reteză dur Nikos.

— Despre ce vorbiţi? se miră Mary-Ann. Nikos şi Megan plecară

ochii, dar Wanda o privi drept în faţă.

— Wanda a insinuat ceva şi mai devreme, când m-am trezit. Puteţi vorbi deschis acum. Wanda surâse triumfătoare.

— În noaptea asta, când toţi te căutam disperaţi, am urcat în camera de inventariere. Obiectele din aur dispăruseră.

— Dispăruseră?! Ce vrei să spui? Cine le-a mutat?

— Dispărute, adică furate, Mary-Ann. Nu crezi că fuga ta cu barca, imediat după plecarea ziariştilor, e cam ciudată? Un naufragiu, pretinzi tu, dar totuşi nu arăţi prea rău pentru cineva care a fost pe punctul de a se îneca!

Mary-Ann se ridică greu şi păşi

încet spre Wanda.

— Mă acuzi de furt?! Dar, Wanda, nici propriile mele haine nu le-am putut lua cu mine. Nu am reuşit să-mi salvez decât viaţa!

— Ah, da?! Şi atunci de unde ai cules medalionul ăsta?

— Colierul meu? Mary-Ann îşi duse mâna la ametistul de la gât. Nu-i putea spune lui Wanda de unde îl avea, aşa că rămase mută.

— E un obiect furat! Sau l-ai luat, sau l-ai găsit şi l-ai păstrat – ceea ce e tot una. Sau îl ai de la David... însă, asta ar însemna că a făcut un cadou prea scump pentru o angajată oarecare. E, mai curând, genul de cadou pe care-l oferi femeii iubite, nu? Tu ce zici,

Nikos?

Wanda se întoarse spre Megan şi Nikos, contemplând satisfăcută figurile lor încurcate.

— Ai face mai bine să te ocupi de problemele tale! îi azvârli furioasă Mary-Ann. Şi, atât timp cât nu ai nicio dovadă, te sfătuiesc să păstrezi pentru tine acuzele acestea perfide! Mary-Ann încerca cu greu să se stăpânească.

— Îl voi căuta pe David. E timpul să clarific această situaţie pe care te străduieşti să o întorci în defavoarea mea.

— În locul tău, aş fi mai prudentă. David şi-a ieşit cu totul din fire.

— Sunt sigură că el nu mă crede vinovată! Wanda hohoti ridicând din

umeri.

— Crezi ce vrei… Dar mi se pare că se cam adună dovezi împotriva ta… Vasul, apoi ziarişti şi, în sfârşit, furtul din noaptea asta… David a plecat cumplit de furios azi dimineaţă, după ce a primit vestea în legătură cu furtul.

— Şi altceva ce i-ai mai spus, Wanda? Vocea lui Nikos, de obicei atât de binevoitoare, era seacă şi dură.

— Nu cred că ţi-ar plăcea să afli! replică ea cu dezinvoltură.

— Ce i-ai spus? repetă el cu asprime.

— Am găsit-o pe logodnica ta dormind în braţele logodnicului meu, dis-de-dimineaţă. N-am făcut decât să-i sugerez că a fost un gest deosebit de

abil din partea lui Mary-Ann să-l atragă departe de casă, împreună cu ea, în noaptea furtului. Astfel, eventualii ei complici câştigau timp. În plus, încercând să-l seducă, se punea la adăpost de orice îndoială. Megan îi luă apărarea prietenei sale:

— N-ai nicio dovadă în sprijinul unei astfel de ipoteze! Între cuvântul tău şi al ei, eu o cred pe Mary-Ann!

— Oricum, Megan, David nu a reacţionat ca tine, i-o trânti Wanda. Dacă nu, de ce i-ar fi telefonat tatălui lui Mary-Ann chemându-l să o ia de aici?

Mary-Ann crezu că se răstoarnă cerul pe ea. Tatăl ei! Dar ce avea a face tatăl ei cu povestea asta?

— Ce?! întrebă ea uimită.

— Da, spuse Megan plecând ochii. Adică… aşa a zis că are de gând să facă. Şi ne-a ordonat să stăm cu tine până se întoarce. Îl chemase pe tatăl ei! După tot ce fusese între ei!

— Şi ce a mai spus? Trebuia să ştie totul!

— Crede că eu am furat aurul?! Că sunt complicea piraţilor?! Că i-am spus că-l iubesc doar aşa, ca să-i distrag atenţia?!

Se opri dintr-odată. Prea târziu însă! Avusese de gând să rupă logodna cu Nikos, să-i explice totul, însă niciodată nu intenţionase să-l umilească în faţa celorlalţi!

— Eu nu cred o vorbă! spuse încet

Nikos pe un ton firesc, degajat.

Nu-şi dădea seama cât de mult l-au durut cuvintele ei pe Nikos, dar îi mulţumi în gând că avea mai departe încredere în ea. Poate se prefăcea doar că este calm, dar până şi Wanda îi aruncă o privire uimită şi furioasă pentru că planul ei nu reuşise.

— Nimeni nu te crede vinovată de tot ce îndrugă Wanda. Poftim! spuse, întinzându-i hainele uscate. Îmbracă-te şi hai să vorbim cu David.

— Nu contaţi pe mine ca martor, continuă Wanda cu răutate şi cu ochii plini de ură. Mary-Ann se îmbrăcă repede. Îi dăduse totul lui David, încercând să-i recâştige încrederea şi iubirea. Dar eşuase... Dacă nici acum

nu credea în nevinovăţia ei, nimic nu-i mai putea schimba părerea. Nu-i mai rămânea decât să părăsească insula, dacă tot pierduse orice speranţă de a-l recâştiga. Inima îi tresări dureros la acest gând... Ieşi din grotă ca o somnambulă.

— Plec imediat, înainte ca tatăl meu să pornească spre insulă. Dacă David are nevoie de mine, sunt la Nassau.

— Nu pleca! strigă dezolată Megan. De altfel, nicio barcă nu poate rezista furtunii care e încă foarte puternică.

— Doar barca lui David, insinua Wanda. Dacă tot i-a luat totul, de ce să nu-i ia şi barca, nu?

— Taci, Wanda! Megan era pe punctul de a izbucni în plâns.

— Nu-i o idee proastă, replică cu răceală Mary-Ann. Îşi scoase colierul şi-l întinse lui Nikos.

— Dă-i-l lui David, bine? Spune-i că e pentru închirierea bărcii. I-o voi trimite mâine înapoi. Cu inima frântă, porni la drum. Nu mai putea rămâne nicio clipă!

— Mary-Ann, nu pleca! Nikos o ajunse din urmă şi o prinse de bărbie, ridicându-i capul. Ea îşi plecă genele.

— Uită-te la mine, Mary-Ann. Îţi repet ce ţi-am spus şi ieri. Marea e prea periculoasă, iar tu abia te ţii pe picioare. Crezi că te-am căutat toată noaptea ca să te las să faci şi astăzi

aceeaşi greşeală?

— Te rog, Nikos! Trebuie să plec! Ai auzit ce a spus Wanda. David vrea să părăsesc insula. Lasă-mi măcar dreptul de a alege singură momentul despărţirii!

— Mary-Ann, mai ascultă-mă o clipă. Eu… eu… aş vrea să-ţi redau libertatea, ca să scapi de toate minciunile ce te despart de David şi să îţi poţi afla fericirea, alături de el. Îl privi surprinsă, cu ochii plini de lacrimi.

— Doar el a ştiut să-ţi câştige inima… înţeleg că eu n-am reuşit niciodată aşa ceva. El e primul şi singurul. Cu el trebuie să trăieşti şi să fii fericită.

— Dar cum ai aflat de trecutul meu

cu David? întrebă ea încet. Începură să meargă de-a lungul ţărmului.

— Odată, tatăl tău mi-a spus că, în viaţa ta, demult, a existat cineva… Când am ajuns pe Andros am înţeles că era vorba de David, iar acum ştiu sigur că el e bărbatul vieţii tale.

— Nu, Nikos! Am greşit venind aici…

— Mary-Ann, te rog… Nu fugi încă o dată de David!

— E prea târziu, Nikos… S-a terminat totul!

— Eşti aşa de impulsivă! Iubirea adevărată e un sentiment profund, care înfruntă timpul şi trece peste toate. Fie că pleci sau nu, îl vei iubi mereu pe David şi nici el nu te va putea uita. De

ce să nu rămâi, Mary-Ann?

— Nikos, nu cred că în iubirea lui e loc şi pentru iertare… Mary-Ann îşi scoase din deget inelul cu diamante şi i-l întinse:

— Sper din inimă că vei întâlni pe cineva mai demn să îl poarte. Eşti un om extraordinar, Nikos! îl sărută pe obraz, apoi se întoarse repede şi sări în barcă.

CAPITOLUL 13

Barca plutea uşor, depărtându-se de insula Andros, unde rămăseseră îngropate toate speranţele lui Mary-Ann. Brusc, un zgomot o făcu să se întoarcă. În faţa ei, pe punte, stătea David.

— Unde crezi că pleci, Mary-Ann?

— Acolo unde vrei tu să fiu, răspunse ea. Măcar o dată vei fi mulţumit că te-am ascultat. Se apropie de ea şi o luă de braţ.

— Nu te îngrijora, continuă ea, fără să-l lase să deschidă gura. N-am furat eu aurul, în ciuda celor afirmate de logodnica ta.

Se opri brusc, pentru că ochii lui David erau departe de a fi mânioşi, aşa cum se aşteptase Mary-Ann, ci doar îngrijoraţi, plini de o nelinişte pe care nici măcar nu încerca să şi-o ascundă.

— Mary-Ann, ştiu că nu tu ai furat aurul. Jane l-a găsit ascuns sub dulapul lui Wanda. Bănuielile ei s-au trezit văzând urme de nisip pe jos. N-a fost

nevoie decât să-i caute prin cameră. Chipul lui se întunecă:

— Dar cine ţi-a spus că e logodnica mea?

— Ea însăşi. El făcu un gest de exasperare.

— Când am cunoscut-o pe Wanda, era o femeie extrem de independentă. Pe atunci, hotărâsem să mă retrag din lume, măcar pentru un timp. Am lucrat mult împreună… E o fotografă talentată. Nici eu, nici ea nu am dorit la început o relaţie intensă şi durabilă, i-am spus că iubesc o altă femeie, o femeie pe care o voi iubi toată viaţa. Wanda a acceptat-o, dar asta numai până ce a întâlnit-o pe această «altă femeie!»

Probabil nu crezuse că în trecutul unui astfel de bărbat existase doar o singură femeie! Şi dacă ea existase într-adevăr, Wanda era sigură că o poate învinge. Poate că, până atunci, nu întâlnise niciun bărbat care să reziste frumuseţii ei.

Mărturisirea lui David o duru cumplit.

— Îmi pare rău… Cred că povestea cu furtul te-a tulburat cumplit.

— Şi nu numai asta! Mary-Ann, îţi datorez scuze şi pentru întâmplarea cu vasul, cu ziariştii… Wanda a pus la cale totul, iar eu n-am înţeles atunci…

Vocea i se frânse. O privea cu intensitate. Continuă să vorbească, dar o emoţie copleşitoare, pe care nu

reuşea să şi-o stăpânească, răzbătea din glasul lui:

— Îţi datorez atâtea scuze! Niciodată nu te-am crezut în stare să furi aurul sau să încerci să mă seduci din motive criminale. Dar te-am acuzat că ai spart vasul şi că ai chemat ziariştii... David abia mai respira, dar continuă cu o voce întretăiată:

— Eu... te-am urât multă vreme pentru că l-ai preferat pe Nikos. Trebuia să ştiu de ce m-ai respins odinioară. Căutam un motiv să te urăsc, pentru că tu mi-ai refuzat iubirea. Wanda mi-a furnizat unul... Şi când am înţeles că a acţionat doar din gelozie, era prea târziu. Tu plecaseşi încă o dată.

— Dar n-am plecat niciodată cu adevărat, David. Întotdeauna am aşteptat să vii să mă cauţi şi să mă aduci înapoi.

El îşi deschisese inima în faţa ei, simplu şi cinstit. Era timpul să lase şi ea mândria la o parte şi să-i vorbească:

— De mine fugeam, David. Ţineam mult la Nikos şi mai ţin încă. Dar pe tine te-am iubit mereu, cu disperare, din toată inima… Totuşi, mi-era teamă. Voiam să fiu soţie, nu amantă. Ieri, în timp ce înotam, am înţeles însă că aş fi de o mie de ori mai fericită ca amanta ta decât ca soţia lui Nikos.

Ea îşi plecă ochii, evitându-i privirea.

— Ştiu că nu vrei nimic altceva…

Dacă e adevărat că eu sunt femeia pe care o iubeşti şi pe care n-ai putut să o uiţi... Dacă încă mă mai doreşti, voi fi amanta ta cât timp vei dori tu!

— Amanta mea! Asta crezi tu despre mine?! Uimirea lui David căzu ca o palmă pe obrazul ei.

— Nu te supăra... Dar glasul lui tăios nu o mai lăsă să continue.

— Nu ai înţeles nimic, Mary-Ann! Niciodată nu ţi-am cerut să trăieşti cu mine fără să fii soţia mea! O luă în braţe.

— Tu eşti acea femeie din trecutul meu pe care o voi iubi toată viaţa şi care doresc să fie soţia mea. Dar tu nu m-ai vrut... Am urmărit zile în şir barca ta, de la o insulă la alta. Îţi mărturisesc

că, în clipa în care am înţeles că era prea târziu, mi-a venit ideea să-l angajez pe Nikos ca să-l îndepărtez de tine.

— Şi eu am venit cu el…

— Da. Şi nici pe Andros nu m-ai dorit. Am devenit nebun… încercam să te ţin departe de Nikos! Te iubesc prea mult ca să te pot vedea lângă un alt bărbat. Mary-Ann, nu pot să nu te iubesc! îşi încruntă sprâncenele, ca şi cum i-ar fi venit o idee teribil de serioasă: Mă gândesc dacă nu ne-am putea căsători azi pe Andros…

— Dar n-am spus încă da, domnule Latimer!

— Vei spune! Chiar dacă ar fi să te ţin prizonieră pe insulă toată viaţa ta.

— Nu va fi nevoie, David! Nu ştiam care sunt sentimentele tale faţă de mine. Dar acum nimic şi nimeni nu mă va mai putea despărţi de tine! Pentru toată viaţa!

Îl îmbrăţişă cu patimă.

— Oh, inima mea! şopti David, contemplându-i ochii profunzi de culoarea apelor adânci. Nu te voi mai lăsa niciodată să pleci…

Mary-Ann simţea că-şi pierde puterile de atâta fericire. Buzele lui David îi căutară cu tandreţe gura. Toţi anii de suferinţă se năruiră în abisurile mărilor. Era, în sfârşit, fericită. Oare pentru cât timp?

SFÂRŞIT